

Yêu Nghiệt, Buông Tha Ta

Contents

Yêu Nghiệt, Buông Tha Ta	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	9
8. Chương 8	10
9. Chương 9	11
10. Chương 10	12
11. Chương 11	14
12. Chương 12	15
13. Chương 13	17
14. Chương 14	18
15. Chương 15	20
16. Chương 16	21
17. Chương 17	22
18. Chương 18	25
19. Chương 19	27
20. Chương 20	28
21. Chương 21	30
22. Chương 22	31
23. Chương 23	33
24. Chương 24	35
25. Chương 25	37
26. Chương 26	39
27. Chương 27	40
28. Chương 28	42
29. Chương 29	43
30. Chương 30	45
31. Chương 31	46
32. Chương 32	47
33. Chương 33	48
34. Chương 34	50
35. Chương 35	52
36. Chương 36	54
37. Chương 37	56
38. Chương 38	57
39. Chương 39	59
40. Chương 40	62
41. Chương 41: Kết Thúc	65

42. Chương 42: Phiên Ngoại 1	66
43. Chương 43: Phiên Ngoại 2	68

Yêu Nghiệt, Buông Tha Ta

Giới thiệu

Chuyển ngữ: Bạch Ám Quy Đây là một câu chuyện xoay quanh cô gái Dương Tiểu Cần. Xuyên qua t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-nghiet-buong-tha-ta>

1. Chương 1

Tiết trời se se lạnh. Dương Tiểu Cần khoác lên mình một cái áo khoác hiệu Lacoste, bước ra khỏi nhà bằng cửa sau. Thấp thỏm quan sát tình hình xung quanh, thấy không có ai, cô mới thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục làm chính sự. Tiểu Cần của chúng ta là đang trên đường tới chỗ hẹn gặp lại đám bạn cũ những năm trung học, không tránh khỏi có chút vui vẻ, vừa đi vừa huýt sáo.

Nhưng không may, đi được đến ngã tư, cô lại bắt gặp mặt mũi của mình. Tại sao không may? Đồng chí Tiểu Cần của chúng ta lén trốn khỏi nhà nha. Quay một góc 180 độ, lấy tốc độ nhanh nhất chạy đi, thậm chí cầu nguyện là chưa bị phát hiện. Rất tiếc, tốc độ của cô chưa sánh được với vận tốc ánh sáng, chỉ sau một cái liếc mắt, Dương thẩm đã tức tốc đuổi theo cô con gái “quý hóa” của mình.

Ai... Tại sao lại gọi là cô con gái “quý hóa”? Nói ra liệu có ai hiểu cho nỗi khổ của người mẹ này không... Muốn biết thêm chi tiết, mời mọi người xem qua cái “Sơ yếu lí lịch” cực kì sơ sài của cô 4 năm trước.

Họ tên: Dương Tiểu Cần

Giới tính: nữ

Tuổi: 14

Sở thích: bạo lực, kinh dị và sex

Sở trường: không có

Sở đoản: không... kể hết

Hiện tại, nếu bắt cô viết lại cái khác, bất quá cô sẽ tăng tuổi lên cho đúng với hiện thực thôi. Tuy nhiên, Dương thẩm chưa cho là đủ, bà còn bắt cô phải bổ sung thêm phần “Tiền án” nữa. Tại sao nha? Xin hùnh hồn mà tuyên bố rằng, chỉ vven vẹn 4 năm, Tiểu Cần của chúng ta đã gây ra trên dưới 50 vụ ẩu đả tính cả nội thành lẫn ngoại thành! Cũng vì số vụ ẩu đả vượt quá đầu ngón tay lẫn ngón chân, tính chất mỗi vụ lại khác nhau cho nên cô mới từ chối điền vào trong “Sơ yếu lí lịch”. Rất nhiều a, rất nhiều... nếu điền vào đầy đủ, cô chỉ sợ tay bị trật khớp, không đi đánh nhau được nữa...

Người làm mẹ như Dương thấm đương nhiên ý thức được “thú tính” của con mình, hằng ngày đều giam lỏng cô trong nhà. Bất quá, hôm nay bà không ngờ đứa nhỏ ngày thường rất nghe lời bà lại “ngựa quen đường cũ”, lén ra ngoài tìm người gây sự!

Tiểu Cần xét về thể lực có thể ngang hàng với các tay anh chị trong làng đâm bốc. Nhưng người duy nhất mà cô kính sợ, mẹ cô, lại ngang hàng các tay đồ vật hạng nặng. Bởi vậy, nếu cứ tiếp tục chạy như thế này, cô chắc chắn sẽ thua. Nhìn lại phía sau, thấy mẹ đã gần theo kịp, cô bắt đầu hốt hoảng. Đưa mắt nhìn xung quanh, cô phát hiện thấy có một con hẻm nhỏ. Không nghĩ ngợi nhiều, cô liền theo con hẻm đó mà chạy vào. Con hẻm khá tối, là một chỗ ẩn nấp tốt. Cô tự mừng thầm trong bụng, định chờ Dương thấm bỏ cuộc, cô sẽ lại tiếp tục đến chỗ hẹn. Lần tìm chỗ ngồi xuống, nhưng lại chợt có cảm giác hụt hẫng. Không xui vậy chứ?! Chẳng lẽ trúng cái hố nào đang thi công à? Chắc chắn, lại không rào chắn xung quanh nữa, đợi thoát kiếp nạn này cô nhất định sẽ gặp đơn vị thi công nói lí lẽ! Chờ đợi cảm giác mông tiếp xúc với đáy hố, nhưng... cô cứ như vậy rơi xuống, càng ngày càng sâu, càng ngày càng sâu...

(Bạch Dạ Lang: Có người hỏi ta tại sao Tiểu Cần không điền “thể lực” hay “thể thao” vào sổ trường. Ta đã hiên ngang vỗ ngực thùm thụp mà trả lời rằng: “Mổ lang không biết.”. Chủ quan mà nói, ta nghĩ có lẽ Tiểu Cần lúc đó mỗi tay không thềm điền, do trong bản gốc thì chỗ đó để trống, từ “không có” là do dịch giả tự thêm vào.)

2. Chương 2

(Bắt đầu từ chương 2, truyện sẽ thay đổi ngôi kể, tác giả chỉ dẫn chương đầu và cuối thôi.)

Cảm giác được ẩm ướt, ta mở mắt ra. Uy, ta đang nằm bên bờ sông nha... Khoan đã, sao lại là bờ sông?! Ta nhớ là mình rơi xuống một cái hố, lẽ ra giờ này ta phải nằm dưới đáy hố chờ người tới cứu, sao giờ lại nằm tại đây?! Phi! Phi! Phi! Chuyện quỷ quái gì đang xảy ra thế này? Xoa xoa cái mông còn đang ê ẩm sau cú tiếp đất, ta bắt đầu suy diễn...

Trường hợp thứ nhất: Sau khi ta rơi xuống hố, bị người bên đơn vị thi công phát hiện, quyết định đem ta đến nơi này để “bịt đầu mối”. Uy, nghe có vẻ hơi máu chó.

Trường hợp thứ hai: Cái hố mà ta rơi xuống chính là lối vào của một thế giới dưới lòng đất. Nhìn nhìn lên trời... Mặt trời vẫn còn đang tỏa sáng, đây chắc chắn không phải là cái thế giới ngầm gì gì đó.

Trường hợp thứ ba: ... Ta vẫn chưa nghĩ ra.

Nghĩ một hồi, cũng chỉ có trường hợp thứ nhất là tạm chấp nhận được...

Bỗng ta nghe thấy có tiếng sột soạt từ phía sau. Nguy! Hay là bọn họ muốn giết người diệt khẩu?! Mặc dù tỷ lệ giết người diệt khẩu là rất ít, tính mạng vẫn là trên hết! Ta xoay người lại, trong chớp lát liền trưng ra bộ mặt đưa đám, khóc lóc cầu xin: “Đại ca a, ta ở nhà còn mẹ già...”

“Người là tới đây để tìm thuốc chữa bệnh cho mẹ, àn?” Một giọng nói nhẹ như gió thoảng ngắt lời của ta.

Miệng vẫn còn chưa khép lại, ta ngờ nghech nhìn kĩ người trước mắt. Trước tiên, phải nói đến làn da của hần, làn da ấy phải nói là trắng như tuyết nha, lại không có một vết xước, tuyệt đối hoàn mỹ. Sau đó là gương mặt của hần, gương mặt hần có hai con mắt, một cái mũi, một cái miệng... Phi! Phi! Ta đang tả cái gì đây?! Hần ta có đôi mắt hẹp dài, ẩn ẩn ánh sáng, làn mi cong dài, cái mũi thì thẳng nhưng lại không gượng gạo, cánh môi mỏng mang theo nét cười như không cười. Mái tóc đen mượt dài quá thắt lưng. Đôi bàn tay thon dài nhìn rất giống tay của nữ nhân. Còn quần áo trên người hần thì... Chắc chắn, nam nhân này nếu không phải diễn viên thì chắc là bệnh nhân tâm thần! Thời đại nào rồi mà hần còn mặc loại trang phục đó?! Nhìn rất giống cổ nhân a.

“Uy, nữ nhân. Người sao lại không trả lời ta nha?” Hần vẫy vẫy tay trước mặt ta. A! Từ khi nào hần đã đứng ngay trước mặt ta?! Ta vốn là kẻ theo chủ nghĩa yêu thích cái đẹp, có soái ca trước mắt thật khó tránh khỏi thất thần. Nhưng là, nghĩ đến tính mạng còn đang bị đe dọa, ta hoàn hồn.

“Vị đại ca này, lúc này ngài hỏi ta cái gì a?” Ta chợt dạ hỏi hắn.

“Là, người tới đây để tìm thuốc chữa bệnh cho mẹ?” Hắn không tỏ ra khó chịu, ngược lại còn cười thêm mấy phần rạng rỡ.

Đầu ta bỗng ù ừ cạc cạc... Hắn không phải là tới giết ta? A! Có lẽ hắn là người tốt. Ta có thể nhờ hắn chỉ đường thoát khỏi nơi lạ lẫm này. Nghĩ vậy ta bỗng thấy nhẹ nhõm. Rồi lại đông đá. Hắn vừa hỏi ta cái gì nhỉ? Hắn vừa hỏi ta cái gì a? Nhớ rồi! Hắn hỏi ta có phải tới đây tìm thuốc chữa bệnh cho mẹ hay không? Chắc chắn, mẹ ta phải nói là còn đủ sức để nâng cả cục tạ 100kg a, như thế nào lại bệnh nặng đến nỗi khiến cho đứa con bất hiếu như ta phải đi đến cái nơi lạ hoắc này tìm thuốc chữa? Thật khôi hài!

“Không a, ta bị lạc đường!”

“Bị lạc đường? Người không phải là tới tìm thuốc cho mẹ sao?” Nằm ngoài dự đoán của ta, hắn hơi nhú mày lại.

“Mẹ ta rất khỏe!” Ta nói như đinh đóng cột.

“Khi này người nói là nhà người còn có mẹ già, àn?”

Gì nha? Mẹ ta già thì đâu có nghĩa là ta phải tìm thuốc chữa bệnh cho mẹ. Với lại, lúc đó ta nói với hắn là lời kịch kinh điển, như thế nào lại lấy ra chất vấn ta?! Người này biểu tình cũng rất là thất thường... Vẫn là, hắn ta chắc chắn là bị tâm thần! Thật uống phí, thật uống phí... Hắn có hay không thể chỉ đường về cho ta nha?

“Này!” Ta rất thâm tình vỗ vai của hắn. “Anh bạn biết đường tới Đài Bắc chứ?”

“Đài Bắc?” Hắn nhìn ta dò xét.

“Đúng!”

“Là chỗ nào a?” Lại nhìn ta dò xét.

Ta phi! Quả thật là kẻ tâm thần!

3. Chương 3

Mặt trời cũng đã dần xuống núi, ta vẫn phải dậm chân tại chỗ, không biết đường về, đành ngồi chờ người nhà đi tìm. Vốn đã rối rắm, soái ca tâm thần lại không chịu buông tha ta.

Phải nói rằng, nhìn hắn khiến suy nghĩ của ta bị đình trệ, trả lời câu hỏi của hắn lại khiến ta phải tốn thời gian. Tính nhẩm có thể thấy được ta đã lãng phí rất nhiều thời gian nha, trả lời một câu hỏi của hắn, ta mất ít nhất 2 giây để nói cộng thêm 5 giây để suy nghĩ, rồi thì 6 giây để nghe hắn đặt câu hỏi, rồi hắn lại trầm ngâm suy nghĩ tiếp nên hỏi cái gì... Phi! Một giây cũng có thể làm nên lịch sử!

“Người tên gì?”

“Ta tên Dương Tiểu cần.”

“Vậy ta gọi người là Cần nhi đi.”

... Người tâm thần quả nhiên không biết cảm kích. (Ở đây là do mới gặp mà Bạch Hồ đã tỏ vẻ thân thiết nên Tiểu Cần mới nghĩ như vậy.)

“Nhìn người ăn mặc quả thật rất đặc biệt.” Hắn có lòng tốt bổ sung thêm một câu.

... Thảm mỹ của người tâm thần không thể so sánh với người thường. (Ý của Tiểu Cần là tự thân Bạch Hồ ăn mặc khác người mà lại cho rằng cô mới là kẻ khác người.)

“Người không phải người ở đây, người từ nơi nào tới?”

“Ta là người Đài Bắc.”

“Đài Bắc là ở nơi đâu?”

“Nó ở trên bản đồ!” Trả lời như vậy chắc cũng tạm ổn đi? Dẫu sao ta cũng không biết phải trả lời hắn như thế nào. Chẳng lẽ bảo hắn rằng Đài Bắc nằm gần Đạm Thủy hay ở Bắc Đài Loan? Phi! Như vậy hắn sẽ lại hỏi ta Đài Loan là ở đâu, vâng vâng và vâng vâng... Nản a!

(Mồ lạng: Ta thấy trả lời như vậy thật sự không ổn nha ~)

Hắn im lặng một lúc, sau lại nói nói.

“Cần nhi a, ngươi còn chưa hỏi ta tên gì đâu?” Hắn cười cười.

“Vậy ngươi tên gì?” Ta tuy là rất yêu thích cái đẹp, song ta lại không thích kẻ tâm thần.

“Ta gọi là Bạch Hồ a.” Gương mặt hắn lúc này tươi cười nhìn rất là đáng yêu. Nhưng ta không yêu kẻ tâm thần.

“Ừ, vậy ta nên gọi ngươi là Bạch Hồ sao?” Tên này có lẽ là hắn tự đặt cho mình đi?

“Không được a, Cần nhi phải gọi ta là tiểu Bạch.” Hắn giận dỗi.

Được rồi, ta chịu, cách nghĩ của người tâm thần rất là bất thường đâu. Ta im lặng, hắn cũng tiếp tục im lặng, bắt đầu vẽ linh tinh trên mặt đất. Rồi như chợt nhớ ra điều gì, hắn ngẩng đầu lên, đôi mắt đen lầy nhìn ta.

“Cần nhi thật sự không phải đến đây để tìm thuốc sao?”

“Này, tại sao ngươi cứ hỏi ta vấn đề đó a?” Không có chuyện gì làm, đành nói chuyện với hắn đi.

“Vì ai cũng tới đây để tìm thuốc a.” Hắn phụng phịu nói.

Nơi này có người tìm đến sao? Với lại, hình như không phải chỉ một hai người! Ta không tránh khỏi kích động nắm lấy bàn tay hắn.

“Vậy những người đó giờ ở đâu?”

Hắn đỏ mặt nhìn bàn tay ta đang nắm bàn tay hắn. Ta phi! Người này như thế nào còn biết đỏ mặt đâu?

“Bọn họ bị ta giết hết rồi.” Ngữ khí của hắn mang theo vẻ ngượng ngùng.

Trong khi hắn ngượng ngùng thì ta hóa đá. Nha, là bị giết a... Mà người giết lại là hắn a. Nếu khi hắn hỏi mà ta đáp ứng, vậy chẳng phải ta cũng sẽ bị giết sao? Ổn lạnh! Người này chẳng những tâm thần mà còn cuồng sát a. Ta buông tay hắn ra. Người này, không dính tới sẽ tốt hơn!

“Ngươi nói là người giết?”

“Đúng a, bọn họ dám mơ tưởng đến thánh vật, đáng tội chết. Nhưng Cần nhi yên tâm, ta sẽ đối tốt với ngươi.”

Phi! Khi nào thì ta cần hắn đối tốt! Lại im lặng suy nghĩ, đồng thời vạch ranh giới với hắn, tên cuồng sát. Nghĩ nghĩ thì là thế này: Bạch Hồ bị tâm thần, người nhà hắn phải chuyển hắn tới viện tâm thần. Nhưng do tên này lại có máu cuồng sát, viện tâm thần mới đưa hắn đi cách ly. Rất cực, hắn bị đưa đến đây. Còn ta, thì do người có tư tưởng mượn đao giết người mới ném ta vào đây để hắn mặc sức chém giết. Nhưng rất may là ta còn sống, bởi vì, không dám, mơ tưởng, thánh vật!

Bỗng tay ta có cảm giác lạnh lẽo. Nhìn lại thì thấy hắn đang dùng cặp mắt mang sát ý nhìn ta.

“Cần nhi sợ ta sao?” Hỏi có vẻ hờn giận nhưng chỉ sợ khi ta trả lời “Ta sợ.” liền bị hắn đưa đi đời nhà ma.

“Không có.” Ta tuy cắn rứt lương tâm nhưng vẫn phải nói dối.

“Thật tốt. Bởi vì ta không thích những kẻ sợ hãi ta nha.” Hắn nâng tay ta lên, cạ cạ gương mặt tuyệt mỹ của hắn vào lòng bàn tay của ta. Trông thì như một con mèo nhỏ nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể giờ móng vuốt lên, làm người ta không kịp phòng bị.

Ta cũng chỉ còn biết cách ngoan ngoãn nghe theo hắn, sau đó nhân cơ hội tìm đường thoát khỏi đây, dẫu sao hiện tại ta còn chưa quen quá địa hình nơi này. Bất quá, nếu hắn thật sự muốn ta phải chết, ta đành phải nói xin lỗi với gương mặt của hắn. Giờ đây, chắc ta phải tự dựa vào bản thân mình...

4. Chương 4

Ta ngắm trời ngắm đất...

Sẵn tiện lấy tay bứt cỏ, ngắt hoa...

Ai... Thật nhàm chán a...

Tuy rằng Bạch Hồ thật phiền phức, nhưng giờ không có hắn ta lại thấy cực kì nhàm chán. Mấy ngày đầu vắng hắn, ta cảm thấy cực kì hưng phấn đâu! Thành công tránh xa khỏi tên tâm thần điên cuồng sát, ta mò mẫm tìm đường thoát khỏi nơi này.

Ngày đầu tiên, ta đi đến một cây táo thì ngồi xuống nghỉ chân. Nhìn lên trên, thấy táo đỏ đầy trời, ta bèn leo lên hái vài trái. Trong lúc đang ngồi đung đưa hai chân trên cây, há miệng thật to định cắn vào trái táo thì một con mãng xà từ đâu trườn tới. Trái táo đang cầm trong tay rơi xuống đất, sau đó... ta rơi theo. Ta đời này không sợ trời, không sợ đất, chỉ sợ mù mù và loài bò sát. Thực kinh dị nha! May mắn là sau khi ta lần thứ hai thực hiện cú ngã lịch sử, con mãng xà cũng không truy sát ta nữa. Từ đó, ta liệt cây táo này vào danh sách hàng cấm đụng tới. Lê cái thân mình đi được một khoảng khá xa, ta mới an tâm dừng lại nghỉ ngơi.

Một ngày trôi qua...

Ngày thứ hai, với cái thân thể nặng trĩu, ta tới được cạnh một hồ nước. Theo kinh nghiệm trong các game chiến lược, nơi nào có nước thì sẽ có vài hộ gia đình sinh sống. Như lần đầu tiên ta gặp Bạch Hồ, là bên cạnh bờ sông, có lẽ hắn sống gần đó. Ta tìm kiếm xung quanh. Lại tìm kiếm xung quanh... Bất quá, ta như thể nào lại quên rằng nơi đây dùng để cách ly một tên cuồng sát với thế giới bên ngoài nha, có người vào thì cũng đã bị hắn giết hết a. Nghĩ tới giết người... Không biết có phải hắn đang muốn đùa giỡn ta, định chờ đến khi ta sức cùng lực cạn mới từ từ tận hưởng khoái cảm mà giết ta? Chi tiết này trong các tiểu thuyết kinh dị cũng không ít! Không may! Ta chợt dạ một lần nữa nhìn xung quanh. Hình như là không có ai đang theo dõi.

Một ngày nữa trôi qua trong nỗi lo sợ...

Ngày thứ ba, ta lại đi nhưng cũng không còn nhiều hy vọng như ban đầu.

Ngày thứ tư...

Hôm nay đã là ngày thứ năm!

Nhàm chán, thực nhàm chán!

Mệt mỏi, thực mệt mỏi!

Ta lại nghĩ về Bạch Hồ. Có lẽ ta quá đa nghi, kì thực hắn cũng không muốn giết ta? Bởi vì muốn giết ta thì giờ này phải xuất hiện rồi. Thức ăn thì không tìm được nên ta đã đói ră ruột, cũng nhờ suy nghĩ quá nhiều khiến ta nhiều đêm mất ngủ. Đến giết ta đi! Đến giết ta đi! Ít ra trước khi chết ta cũng nhìn thấy mỹ nam, mặc dù sự thật tàn nhẫn là hắn ta bị thần kinh a...

Màn đêm cũng từ từ lặn át những tia nắng cuối ngày, gió hiu hiu thổi, quạ bay đầy trời, xa xa một bóng trắng đang dần tiến lại...

Ách! Bóng trắng?

Đang nằm trên cỏ xanh, ra vẻ ta đây am hiểu thơ ca, ta liền bật người dậy. Là ma? Hay là tên cuồng sát đó chờ đêm đến mới ra tay giết ta? Nên giả chết hay bỏ chạy? Nếu là ma thì dù ta có chạy cũng không thoát, nếu là Bạch Hồ thì khi thấy ta chết biết đâu hắn lại lấy xác ta ra mà nghịch. Đau đầu a! Nhưng là, trước khi kịp đưa ra quyết định thì ta liền oanh oanh liệt liệt ngất đi...

5. Chương 5

Ngựa ngựa nơi cánh mũi, ta đánh cái hắt xì.

“Người tỉnh?” Bạch Hồ cười cười nhìn ta, trên tay còn cầm một ngọn cỏ, rất tự nhiên huơ huơ trước mũi ta.

“A... ách?.” Oa ha ha, ta còn chưa chết đâu! Đồng chí tiểu Bạch, là ta nghi oan cho người, thân mến!

“Đứa ngốc, nhìn người ta cũng biết là người đã tỉnh.” Hắn lại tiếp tục huơ huơ ngọn cỏ.

Di, biết người còn hỏi ta sao? Đứa ngốc hắn là người đi?

Lại hắt xì mấy cái.

“Này nha, người không dùng tay được sao?”

“Nhưng chơi rất vui nha.” Hắn lại cười cười, sau đó cũng nhanh chóng vứt đi ngọn cỏ.

Đứng dậy, phỉu mông, ta liền thiết lập mối quan hệ tốt đẹp với hắn. Dẫu sao hiện giờ bên cạnh ta cũng chỉ có hắn là có thể nhờ vả, không đúng sao? Mặc, vẫn là trước tiên thiết lập quan hệ.

“Tiểu Bạch nha, mấy ngày nay ta không thấy người nha.” Cười hèn mọn.

“Ân, ta đến đại lục tìm thức ăn.” Thanh âm nhẹ nhàng.

“Sao lại phải đến đại lục tìm thức ăn?” Đại lục mà hắn nói chắc là chỉ thành phố. Đài Bắc hắn cũng được hắn đem thành “đại lục”, ta có thể hay không theo hắn đi “đại lục” nha. Con đường trở về thật sáng lạn, oa ha ha. Bất quá, sống 18 năm trời tại Đài Bắc, ta còn chưa từng nghe ai nói có nhìn qua cái người điên như hắn. Vả lại, an ninh nơi đây có vẻ rất tốt, hắn sao có thể đi đến nơi đông người được a? Phi! Biết đâu chừng hắn có lối đi bí mật nào đó. Chỉ cần ra được bên ngoài, không có hắn, ta cũng có thể tự tìm đường về nhà! Hắc hắc...

“Người không thấy sao, thức ăn ở đây căn bản là không cho người ăn được nha.” Hắn đánh gãy dòng suy nghĩ của ta.

“A, ra vậy.” Gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Nơi đây cũng thật bất thường đâu. Cũng chẳng cần quan tâm, trước tiên phải lấp đầy cái bụng. Ai đã nói câu: “Có thực mới vực được đạo” đâu?

“Vậy người có đem về thứ gì ăn được không?” Ta một bộ dạng cún con chờ mong.

“Có a, bất quá ta để nó trong sơn cốc. Người... muốn ăn sao?” Hắn tủm tỉm cười.

“Người không thấy ta đã đói rồi ruột rồi hay sao mà còn hỏi?” Ta trừng hắn.

“Nga, người có lấy ruột cho ta xem đâu mà thấy a, Cần nhi.” Lần này hắn lấy tay che miệng, mị mắt nói. Đại ca nha, người cũng thật là một bộ dạng thực nữ a!

“Uy, trước cho ta ăn đi, ta không còn sức để đòi co với người nữa đâu.” Ta thực mất kiên nhẫn.

“Gọi ta tiểu Bạch, ta liền cho người ăn, ân?” Người nào đó còn muốn đầy dạ cái thân xác tội nghiệp của ta.

“Hảo, tiểu Bạch!” Ta muốn ăn a, ta muốn ăn a...

Cuối cùng hắc cũng chịu buông tha cho ta, rất ung dung mà đi về phía trước. Ta liền đuổi theo hắc. Còn bao xa mới tới sơn cốc đâu? Thật thất vọng nha...

6. Chương 6

Lối đi đến sơn cốc rất âm u. Ngẩng mặt lên có thể thấy từng đàn nhện nhện đang giăng dây chờ mồi hay vài chục con độc xà màu sắc sặc sỡ đang uốn người trên mấy cành cây. Nhìn xuống dưới chân có thể thấy hàng hàng con bò cạp lúc nhúc như kiến. Ngang tầm mắt thì là một tên thần kinh.

Ách... hắc hắc, là ta nghiêm trọng hóa sự việc thôi. Đường đi rất bình thường, thật sự bình thường! Bởi vì nếu như những gì ta nói là thật thì có lẽ đó là do linh hồn của ta thuật lại (ám chỉ “hồn lìa khỏi xác”)!

Qua một đoạn đường chỉ toàn cây cỏ, Bạch Hồ cuối cùng cũng dừng lại trước một cây cổ thụ to. Hắc đứng đó tự kỉ một hồi, thân cây cổ thụ tự động xuất hiện một lỗ hổng đủ cho một người thể trạng tốt đi vào. Bạch Hồ quay lại nhìn ta, ánh mắt hắc thoáng có sự cân nhắc, nhưng rất nhanh lại thay bằng vẻ mặt cợt nhả.

“Cần nhi nha, người với ta một nam một nữ đi vào nơi này không thấy ngại sao?”

Phi! Hắc biết ngại sao? Ta chính là cần cái ăn, không đánh chủ ý cùng hắc đi đến nơi đây để XXOO đâu a!

“Ta và người đều là người trong sạch, như thế nào lại có thể xảy ra chuyện gì?” Ta chớp chớp mắt nhìn hắc.

“Àn, vậy người theo ta vào bên trong sao?” Hắc nói xong cũng chẳng thèm nghe câu trả lời của ta, bước vào bên trong thân cây.

“Còn ngại người sao? Mau đi theo ta nha!” Bưu môi nhìn ta.

Ta liền theo hắc. Àn, “Mau bắt ta nha ~ , đến đây bắt ta đi ~”, thật truyền cảm a...

Xuyên qua thân cây là một thế giới khác.

Oa... tiên cảnh, quả thật là tiên cảnh, không ngờ Đảng cũng thật biết đầu tư cho người tâm thần nha!

Trong không khí thoang thoang một mùi hương rất nhẹ. Rừng hoa mênh mông, trải dài, đủ mọi màu sắc như thể ai đó đã dùng rất nhiều màu nước làm thành một vùng biển hoa. Bướm bay ngập trời, dập dềnh, dập dềnh, lớn vờn trước mặt, chỉ cần đưa tay ra bắt lấy là có thể thu được ít nhất ba bốn con. Xung quanh có rất nhiều hồ nước lớn nhỏ, nước trong vắt, từ xa nhìn lại cũng có thể thấy được đáy hồ và vài con cá nghịch nước. Sơn cốc được ngăn cách với bên ngoài bởi một rừng trúc.

Gọi là sơn cốc, nơi đây không phải là nét sơn dã mà có cái gì đó rất là có chất thơ, làm tâm hồn người ta trở nên thư thái, phải chăng đây chính là phương pháp điều trị cho Bạch Hồ. Uy nha, tại sao mụ mụ lại không áp dụng phương pháp tân tiến này với ta, cứ bị cấm túc trong nhà thật chán nha...

Ta ngáy ngẩn nha, ta suy nghĩ nha... Ở lại nơi đây thật tốt, nếu nơi đây mà còn có TV, máy vi tính, điện thoại, vàng văng và vàng văng thì ta sẽ miễn cưỡng lựa chọn sống tại đây cùng với mỹ nam tâm thần đại nhân.

“Không đói sao?” Tiếng nói vang lên bên tai làm ta giật mình. Phi! Hắc khi không lại đứng gần như vậy làm gì nha? Là, là, rất gần nha! Chỉ cần ta nhích về bên trái 1mm nữa thôi thì tai của ta sẽ tiếp xúc với đôi môi câu người của hắc. Thật kích thích nha ~

Ta đỏ mặt. Dù là người văn minh sớm tiếp cận với văn hóa truy bại, nhưng ta cũng còn là một thiếu nữ chưa từng có trải qua cảm giác của mấy diễn viên đóng AV a!

“Nơi đây thật đẹp sao?” Hắc nhìn ta, mị mị cười.

Ta gật gật đầu, ta rất là thành thực nha.

“Cùng ta nơi đây cảm giác như thế nào?” Nụ cười lại càng sáng lạn.

Ta nhíu mày nhìn hắn, chưa tiêu hóa kịp câu nói của hắn.

“Ai... vẫn là cho người ăn chút gì đó?” Nói rồi lại đi về phía trước.

Trong thứ ánh sáng ấm áp, người đó ung dung tiến về phía trước. Cứ mỗi bước đi là lại làm cho bướm bướm dạt ra hai bên, hài đập trên hoa mà hoa cũng như có linh hồn, tản ra, xôn xao, sinh động. Dáng người thon dài, bước đi nhẹ nhàng khoan thai, mái tóc dài đung đưa trong gió, gần gũi mà thoát tục. So với tranh nude thì chỉ có hơn chứ không có kém. Là hình ảnh hoàn mỹ nhất mà ta từng thấy.

Trong cuộc đời này, cơ hội được gặp mỹ nam là rất ít, huống chi là mỹ nam còn như vậy ôn nhu đối mình cười.

“Cần nhi, nhanh a.”

7. Chương 7

Lúc trước ta nghĩ hắn là kẻ giết người không gớm máu, là ta sai. Mà ban này, nghĩ hắn thật tốt cũng là ta sai. Tên này tuy không trực tiếp giết người nhưng lại có thể khiến người ta vì vô vọng mà chết.

Vì cái gì vào đến sơn cốc rồi mà ta còn phải đi mãi? Thức ăn đâu? Uy, ông trời của ta, thượng đế của ta, thánh mẹ Maria, help me!

“Này, người không ổn sao? Là tới nguyệt kỳ?” Thấy ta nước mắt ngấn dài, khụy xuống ôm bụng, hắn một vẻ mặt rất có đạo đức hồi.

“...” Ta thật muốn đập hắn!

“Còn bao lâu nữa ta mới được ăn?” Trước suy nghĩ, đập chết hắn, ta sống thế nào, ta đành dè xuống ý định giết hắn.

“Người mệt mỗi sao?” Hắn thành công đụng chạm vào lòng tự tôn của ta.

“Ta sao lại mệt mỗi, ta rất khỏe!” Đúng nha, nói về trí tuệ ta có thể thua người khác, nhưng nói về thể lực thì... không bằng một tên nam nhân trời gà không chặt này rất là mất mặt đâu.

“Không bằng ta đưa người đi, người cũng đã không ăn gì mấy ngày nay rồi.”

Bằng vào hắn mà có thể đưa ta đi đâu? Đi chết sao? Ta thật bực mình nha!

Nhưng mà, ta còn chưa kịp nói gì thì hắn đã vòng tay ôm gọn lấy ta. Rồi cảm giác cả thân thể đang dần rời xa mặt đất... Dưới chân ta chỉ còn lại những chấm màu sắc, không thấy rõ hình dạng của hoa bướm; đằng xa là màu xanh tươi tốt của những cây cao... Rất tốt ngoạn! Là khinh công nha, hắn hội biết khinh công nha! Uy, hắn là thần kinh có vấn đề, sức lực tốt hơn ta cũng không sao! Ta rất hào phóng sẽ không so đo với hắn, hắc hắc. Nhưng là, ta chợt nghĩ, hắn có thể như vậy dụng khinh công, sao còn cố tình để ta đi một đoạn đường dài như vậy a... Có thể là hắn ngại ngừng ôm ta như thế này đi? Nghịch lý nha, hắn thật sự biết cái gì ngưng ngừng đi? Ân, có thể tạm chấp nhận.

Cái này qua đi, cái khác liền kéo tới. Bạch Hồ mặc đồ cổ, kiểu tóc cổ, biết khinh công, làm chủ một vùng rộng lớn, không quá khoa trương đi? Dân số hiện nay tăng nhanh đáng kể, ai lại dành cho một tên tâm thần mảnh đất tốt thế này a? Hay là, ta xuyên về cổ đại a! Cái thời đại mà người ta nhảy trên nóc nhà như cóc, bay trên trời như nhạn, múa kiếm như múa quạt sao? Thật hay giả, đợi ra ngoài hắn biết, ăn no trước đã!

Chớp mắt, hắn đưa ta đến đứng trước một ngôi nhà gỗ, nhỏ nhắn mà tinh tế. Một màu xanh của dây leo rợp trên mái nhà, điểm xuyến những chùm bông nhỏ đủ màu buông mình trên dây, bông bênh như mây... Còn có! Mùi thức ăn rất thơm, rất có sức hút.

Bạch Hồ đẩy cửa tiến vào trong nhà, ta như chú chó nhỏ chờ được ăn mà đi theo hắn.

“Người ngồi chờ ta đem thức ăn lên.” Mỉm cười, kéo ghế, động tác như một bồi bàn thực thụ.

“Àn.” Ta cũng mệt mỏi rồi.

Hắn mở một cánh cửa khác rồi biến mất, để lại trong căn phòng mùi thức ăn nức mũi.

Một lát sau, hắn trở lại, trên tay mang theo hai đĩa thức ăn rất lớn, khẩu phần trư ăn. Thật thích nha!

“Hiện tại chỉ có mấy món này, người chịu khó ăn nha.” Chân thành nói.

“Àn.” Vui vẻ, thực vui vẻ.

Hai món mà hắn mang ra, một là món cá chưng tương, còn lại là thịt xào chua ngọt. Rất hợp khẩu vị của ta a! Àn, ăn, ăn, ta không khách khí dùng tay không mà ăn.

“Người không thấy như vậy thật bẩn sao.” Hắn có vẻ không chấp nhận được chuyện ta dùng tay bốc thức ăn.

“T...a thật... đói nha...” Miệng bận bịu nuốt nuốt, nhai nhai, nói nói.

“Àn, người ăn từ từ kéo ngắn.” Hắn mỉm cười, hai mắt híp lại, khiến ta có chút cảm thấy... bất an?

“Ha ha, hảo.” Ta cười khiến một miếng thịt rơi từ miệng xuống dưới đất. Ta nhìn trần trời, nước mắt cũng đã muốn chảy ra, quá phí! “Khụ”, ai đó ho khan, ta ngược mắt lên liền bắt gặp con người sâu thẳm của hắn.

...

Quá nửa ngày, ta thật chịu không nổi, hắn làm sao mà cứ nhìn chăm chăm ta nha? Ta biết tướng ăn của ta tương đối xấu, nhưng cũng không nên quá lộ liễu mà nhìn như vậy a! Ta trợn mắt hắn.

“Cần nhi nha, người xem trọng thức ăn hơn ta sao?” Ánh mắt ưu thương.

Đương nhiên là! Ta bảo người, Bạch Hồ, cho dù người có lỏa thể đứng trước mặt ta, mắt ta cũng sẽ không dán lên người người đâu, ta hội tôn trọng đồng chí thức ăn thân mến!

8. Chương 8

Trải qua một tháng đếm số lần mặt trời mọc, ta đành phải chấp nhận một sự thật: nơi đây không có cái gì mà công nghệ thông tin! Vì cái gì đâu?! Àn, có lẽ người ta muốn cô lập Bạch Hồ với thế giới bên ngoài.

“Cần nhi, ta dẫn người đi dạo sao? Xem người có vẻ rất buồn chán.” Bạch Hồ tủm tỉm cười.

Ta phi! Hắn là nghĩ muốn dắt chó đi dạo? Một tháng này không biết hắn đã lôi ta tới bao nhiêu nơi nữa. Ban đầu còn thấy thú vị, về sau ta liền chán. Bản chất của con người thôi.

“Ta không khỏe.” Từ chối.

“Nga, người lại tới nguyệt kỳ nữa sao?” Hắn mặt rất dày mà hỏi ta.

“...” Ta xin người, có thể suy nghĩ theo hướng khác không?

“Ta không muốn đi dạo nữa, thật nhàm chán.” Ta ra vẻ ai oán thở dài. Mỹ nam, mỹ cảnh, mỹ vị, nhưng ta vẫn cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó. Có lẽ do ta đòi hỏi quá nhiều đi?

“Muốn ta đưa người đi xem xung quanh một chút, àn?” Bạch Hồ trầm ngâm một hồi rồi mới hướng ta nở nụ cười.

Ta lại phi! Người này có não không nha? Không phải ta đã bảo ta không muốn đi dạo rồi sao?

Nhưng là, hắn rất bá đạo. Ta còn chưa kịp từ chối đã bị hắn ôm vào lòng, vận khinh công đưa đi. Oa oa a... Ta thật là làm mất mặt họ Dương!

Hắn đem ta đến ngôi nhà gỗ, đẩy ta vào bên trong, và, bảo ta thoát y! Ách, ta lại lợc bót ý rồi. Là, hắn trước đưa cho ta một bộ quần áo rườm rà rồi mới bắt ta thoát y.

“Người ăn mặc như vậy hội khác người.” Hắn đỏ mặt liếc qua cặp giò của ta, sau đó đi ra bên ngoài.

Gì nha? Chính người mới khác người, cả nhà người đều khác người! Ta mím môi, ầm nhẩn, vẫn biết điều một chút mà thay y phục. Kì quái, không phải chỉ đi dạo thôi sao?

Cũng không tệ. Bộ quần áo được may rất khớp với dáng người của ta, chất liệu mềm mại, kiểu dáng cũng rất ưa nhìn. Một bộ hồng y dạng giống như váy dạ hội có gắn thêm hai cái tay áo như cánh bướm.

Ta vừa mới thay xong thì Bạch Hồ bước vào. Ta thắc mắc, tại sao hắn biết ta đã thay xong chưa đâu? Thật là trùng hợp nha. Hay là hắn nhìn lén?

Bạch Hồ nhìn ta một hồi lâu rồi mới thốt ra hai chữ. “Không sai.”

Ách, chẳng lẽ hắn thật sự nhìn lén!

“Kích thước đúng là không sai biệt lắm.” Bạch Hồ đánh vỡ mối nghi ngại trong đầu ta.

Nói xong, hắn rất khoan thai mà tiến đến bên cạnh ta, cũng thật tự nhiên mà vòng tay qua eo của ta, rồi cũng rất bình thường mà đem ta an vị trong lòng hắn. Như vậy liền đem ta bay đi.

... Mây bay a, mây bay...

... Gió thổi a, gió thổi...

... Người đi a, người đi...

Ách... Ta lại nghĩ sai về Bạch Hồ nữa rồi. Hắn lần này không có đưa ta đi loanh quanh “cấm địa” của hắn như mọi lần, mà là, đưa ta ra thế giới bên ngoài! Lẽ ra ta phải phi thường vui vẻ đâu. Ta chờ ngày này đã lâu lắm rồi. Bất quá, tại sao nơi đây mọi người đều mặc cổ phục a? Nơi đây thật sự là cổ đại sao? Một nơi mà không có công nghệ thông tin, một nơi mà không có nữ quyền sao? Đài Bắc thân yêu của ta! Mụ mụ đáng kính của ta! Thật tưởng các người đâu!

9. Chương 9

Kinh thành rộng lớn, thật rộng lớn nha...

Vì cái gì mà nó lại rộng lại lớn như vậy a?

“Cần nhi, ta dẫn người đi dạo một vòng kinh thành tốt sao?” Trưa ngày hôm qua hắn đã hỏi ta.

“Hảo!” Vào buổi trưa định mệnh đó, ta đã hào sảng mà trả lời hắn.

Ân, nghĩ lại ta thật ngu ngốc đâu. Bạch Hồ dường như cố tình hành hạ ta!

Ta đi, ta đi, ta đi... từ trưa hôm qua cho đến tận hôm nay!

“Bạch Hồ, ghé chỗ nào nghỉ chân đi!” Đã quá sức chịu đựng, ta mở miệng yêu cầu. Hắn chắc cũng giống như ta, đã mệt chết đi?

“...” Có kẻ nào đó có tình làm ngơ.

Phi! Vẫn còn chưa đủ sao? Ta đã nhận thua mà hắn vẫn cảm thấy chưa đủ?! Oa oa a a a... Ta thật sự bùng nổ nha!!

“Vương bát dẫn! Người nói vẫn là chọn im lặng?” Ta túm lấy cổ hắn, ý định nhắc người hắn lên, song hắn có vẻ cao hơn ta một khoảng... rất đại. Thất bại a, thất bại a. Thật chẳng có khí thế uy hiếp a!

“Gọi ta tiểu Bạch.” Hắn từ trên cao mị mắt nhìn ta.

“Ách... ăh, tiểu Bạch hảo.” Ta buông lỏng tay. Khụ, thật ra ta không phải sợ hắn, ta chính là ngại ánh mắt của người xung quanh. Lại nói, tên thần kinh, ách, tên cuồng sát này có gương mặt hại nước hại dân, khiến người ta cứ xì xầm bảo rằng ta do hao sắc mà cuồng ép hắn. Thất lễ rồi, đây là xã hội không xem trọng nữ quyền a! Ta chợt dạ, liền lôi Bạch Hồ trốn đi.

“Tiểu Bạch a, ta thật sự cảm thấy mỏi. Hay là chúng ta tìm tiểu điểm nào ngồi nghỉ đi?” Đoạn đến trong một hẻm nhỏ ít người qua lại, thấy đã ổn, ta mới hướng hắn cười cười.

“Nhưng là, ta không có đem theo ngân lượng.” Hắn ánh mắt hề hề nhìn ta, thật sự đáng thương.

“... ” Oa ha ha, cún nhỏ đáng yêu của ta, thật muốn cắn ngươi một cái. Ngươi xuất môn không đem tiền liền mang ta ra hành?!

“Bất quá, nếu ngươi mệt, chúng ta lại đó ngồi nghỉ một chút cũng được.” Hắn chỉ chỉ vào một căn nhà cũ kĩ, có vẻ là đã bị bỏ hoang.

“Được.”

Cổng mở toang từ lúc nào, bọn ta không kiêng dè mà bước vào trong sân. Nhìn trái nhìn phải phát hiện không có ai, nhưng để chắc chắn, ta cất tiếng gọi chủ nhà.

“Nhà này vô chủ, ngươi không cần phải gọi nha.” Hắn nhìn ta như thể ta là kẻ ngốc.

“Ngươi làm sao biết đâu? Ngộ nhỡ có người bên trong thật thì sao?” Ta bĩu môi, lại ngồi đối diện hắn.

Căn nhà tuy bụi bặm, nhưng quét dọn một chút thì cũng có thể dùng làm chỗ nghỉ chân được. Nếu cần thì cũng có thể ngã lưng ra ngủ. Bất quá, lúc này cơn khát lại xua đi cảm giác buồn ngủ.

Bạch Hồ ngồi bất động, có vẻ hắn đang luyện thể ngủ ngồi. Ta cũng không muốn làm phiền hắn, nhẹ nhàng mà rời khỏi.

Trước tiên sảnh có một giếng nước, ta liền chạy lại đó. Rất may là nước trong giếng vẫn còn. Ta lần sợi dây thừng, từ từ thả gàu nước xuống, sau đó lại cẩn thận mà kéo lên. Nước không thể nói là sạch, nhưng có vẻ còn hơn không, ta hớp ngay một ngụm lớn. Giải khát xong, ta ném gàu nước sang một bên, rời khỏi căn nhà đó. Đúng a, ta muốn thoát khỏi Bạch Hồ, không biết khi nào thì hắn lại nổi hứng giết chết ta đâu? Mặc dù ở cổ đại, ta không có hậu thuẫn (chỗ dựa), nhưng vẫn có thể vào thanh lâu kiếm cái ăn nha, không nhất thiết phải từ bỏ tính mạng mà mù mịt đã tốn rất nhiều sức lực trao cho ta. A, ta cũng thật sáng suốt đi!

Và thế là, cuộc hành trình của ta bắt đầu.

10. Chương 10

“Đại thúc, có thể cho ta biết đường đi đến thanh lâu lớn nhất kinh thành không?” Ta mỉm cười túm lấy tay áo của một vị đại thúc gần đó.

“Cô nương, ta nghĩ ngươi nên tìm nơi khác.” Vị đại thúc đó sau khi soi mói từ đầu đến chân của ta liền hảo tâm khuyên, sau đó giật tay áo bỏ đi.

Chưa bỏ cuộc, ta tiếp tục hỏi một vị đại thẩm. Cũng như đại thúc ban nãy, vị đại thẩm này cũng nhìn ta rồi ném lại một câu như thế.

Ta thật sự có bộ dạng kém đến thế sao?! Mặc dù không phải nghiêng nước nghiêng thành nhưng cũng thuộc hàng thanh tú đáng yêu chứ!

Nhất quá tam, ta lại tiếp tục hỏi những người xung quanh. Bất quá...

Tam quá tứ...

Tứ quá ngu...

...

Tam thập quá tam thập nhất, cuối cùng cũng có người giúp ta. Người này ăn mặc như một đạo sĩ, bên hông giắt kiếm, ăn nói đàng hoàng nhã nhặn nhưng cũng không kém phần khí khái. Đặc biệt y sở hữu một khuôn mặt rất là thu hút người khác. Khác với Bạch Hồ, y rất có nam nhân vị, đường nét rõ ràng, ngũ quan anh tuấn, tóc đen gọn gàng búi cao nhưng còn sót lại vài sợi trên vầng trán rộng làm tăng thêm phần tuấn lãng. Đây quả thật là kiểu nam nhân mà ta thích.

“Cô nương đây có phải là đang tìm Tầm Hoan Các?”

“Đúng.” Ta gật đầu cái rụp, Tầm Hoan Các ắt hẳn là thanh lâu lớn nhất. Tầm Hoan, tên không sai!

“Cô nương đang đứng trước Tầm Hoan Các.” Y cười cười, dang tay chỉ vào một tòa kiến trúc đồ sộ, sặc sỡ sau lưng ta, chỉ cách ta có 10 bước chân.

Nhìn về nơi đó, ta... đông đá... Vì cái gì mà ta lại không nhận ra đây là nơi mình cần tìm! Tiếng mời gọi của các cô nương thanh lâu không đủ lớn sao? Tầm biển “Tầm Hoan Các” chưa đủ chói mắt sao? Ông trời a...

Đoạn, ta cứng ngắc nhìn nam nhân tốt bụng cười.

“Cảm ơn công tử.” Cúi người, sau đó âm mưu thật nhanh ly khai. Oa... ta xấu hổ, thật xấu hổ, đúng là ngẩn ngơ, ta đã làm trò cười trước mắt người trong mộng rồi. Nước mắt, người đang ở đâu?

Đang xoay người hướng Tầm Hoan Các mà vào thì ta nghe có tiếng cười trầm ấm.

“Cô nương, công việc của nữ phục dịch ở đó rất nặng nhọc, từ chế cử đến gánh nước đều không thích hợp một cô nương như nàng.”

“Công tử hiểu lầm, ta đây là muốn vào làm kỹ nữ.” Ta mím chặt môi, như thế nào, chẳng lẽ nhìn ta rất giống kẻ xin làm tạp dịch sao?

“Vậy tại hạ đây chỉ còn biết chúc cô nương may...” Đang nói thì y bỗng xám mặt lại, sau đó không thèm ngó ngang đến ta mà nhảy vọt đi. Quả thật, ai cũng hội khinh công a...

Luyến tiếc, xấu hổ, lo lắng, hoảng sợ... Với bao nhiêu cảm xúc hỗn độn trong lòng, ta lảo lồi bước tiến về phía Tầm Hoan Các trước con mắt soi mói của mọi người.

Luyến tiếc, là dành cho nam nhân mới vừa gặp mặt. Biết bao giờ mới còn gặp lại, vậy mà chưa kịp biết danh tính, y lại lạnh lùng rời bỏ ta.

Xấu hổ, có hai nguyên nhân. Một là đối với người trong mộng, một là đối với thiên hạ đang nhìn ta đánh giá. Ta thật muốn la lên “Còn nhìn nữa, lão nương móc mắt các người!” nhưng do phải giữ gìn hình tượng thực nữ nên ta không thể động thủ động cước.

Lo lắng, ta sợ mình không được chọn, hoặc là sau khi được chọn lại phải tiếp ngư đầu mã diện!

Sợ hãi... Là do ta luôn có cảm giác có ai đó đang nguyên rửa ta, cảm hận mà nhìn ta. Dựng tóc gáy, ta đã gây chuyện với ai cơ chứ. Hay là có cô nương nào đang ghen tỵ với sắc đẹp của ta? Phải bảo là, nên chấp nhận đi thôi, hắc hắc... Ách, ta lắc lắc đầu. Tại sao ngay lúc này đây hình ảnh của Bạch Hồ lại xuất hiện trong đầu ta?! Hình như hắn đang đứng lẫn trong đám người mà nhìn ta cười! Đến rồi sao? Muốn đem đầu của ta lấy xuống vì đã lên trôn khỏi hắn? Nhìn lại một lần nữa, rõ ràng là không phải hắn! Bình tĩnh, ta phải bình tĩnh.

Ta đặt chân bước qua ngưỡng cửa, cả nam lẫn nữ trong thanh lâu bắt đầu xì xầm to nhỏ. Bọn họ là chưa thấy ai đẹp như ta sao? Ôn ào, thật sự rất ôn ào, các người có biết như vậy sẽ tạo áp lực cho người khác không? Có lẽ Bạch Hồ do rơi vào tình huống tương tự mới bị tâm thần, à không, do ta trước hiểu lầm hắn, hắn không tâm thần, mà là cuồng sát, nhưng không phải cuồng sát cũng là biểu hiện của tâm thần sao? Oa, ta thật sự bị làm cho rối trí rồi!

Đưa đôi mắt oán hận nhìn xung quanh, ta... choáng! Quả là hạc lạc giữa bầy gà, không không, là gà lạc giữa bầy hạc! Các cô nương ở đây quả thật là sắc nước hương trời, ta đứng là hầy còn kém xa!

... Suy nghĩ, suy nghĩ...

Quyết định nên là bỏ cuộc đi thôi!

Đang khí thế hùng hục định tẩu thoát thì có tiếng của một thiếu phụ hỏi ta.

“Cô nương, người có chuyện gì cần đến đây?”

11. Chương 11

Lại là một kẻ mà trong tên có chữ Hồ!

Cuộc đời ta a! Ta dị ứng với HỒ! Tại sao a? Thiên!

Ngoại trừ chữ “Hồ” không đáng có thì Hồ ma ma thật ra cũng không tệ. Mặc dù là lão bản của thanh lâu lớn nhất kinh thành nhưng vẫn giữ được sự điềm tĩnh, nhã nhặn, nhìn như cô nương nhà lành hay e lệ. Tuy đã ngót nghét ba mươi lăm, nàng ta lại còn giữ được thân hình cân đối, làn da ngà ngọc, gương mặt lại thanh thoát như nước suối trong. Quả thật trời sinh đã có thiên phú!

À, mọi người hỏi ta tại sao lại xuất hiện một cái ma ma ở đây? Chuyện là vậy, cách đây vài phút, lúc ta đang định chuẩn êm thì có người gọi ta lại, người đó chính là Hồ ma ma a. Và khi bị hỏi tại sao lại đến đây, không biết ta bị trì hoãn hay sao mà lại buột miệng trả lời: “Ta đến bán thân!”. Khi ta biết mình lỡ dại thì mọi người lúc này lại càng nhìn ta giễu cợt. Ách! Ta muốn chết! Đang lúc không biết giấu mặt vào đâu thì Hồ ma ma cho gọi ta lên tầng trên. Như người sắp chết đuối vớ được phao, ta lao nhanh lên trên lầu. Sau đó..., ta hiện tại đang ngồi đối diện với nàng ấy. Thật sự là ta không biết lúc trước mẹ đã cho ta ăn phải cái thứ gì, sao ta phát triển lên lại thành kẻ xuẩn ngốc như thế này?! Ta phi, ta phi, ta phi! Tại sao lúc đó ta không xông ra khỏi nơi này mà lại chui đầu vào rọ chứ?! Thật là nhục nhã mà, nếu người ta thật sự không chịu nhận ta thì sao? Đến lúc thất bại ê chề mà đi ra thì còn mặt mũi nào mà nhìn người a!

—Đang tại đối đáp phân cách tuyến—

“Cô nương tên họ là gì?” Hồ ma ma hỏi ta.

“Tại hạ xưng Dương Tiểu Cần.” Ta rất là nhã nhặn đáp. (Tiểu Cần lúc này nói chuyện có hơi bị trực trặc về từ ngữ, do nguyên tác, không phải do người dịch...)

“Chẳng hay cô nương năm nay bao nhiêu tuổi?” Hồ ma ma ánh mắt mị mị quang nhìn ta.

“Ta năm nay mười tám.” Ta cẩn cẩn dục dục đáp.

“Cô nương thật sự muốn bán thân sao?” Nàng ta nâng lên một chén trà, đưa nhẹ trước mũi.

“Ân.” Ta hít hà mùi hương dễ chịu đang lớn vồn trong không khí.

“Ta thấy cô nương có vẻ còn chần chừ. Là do gia môn gặp sự cố phải bán mình sao?” Hồ ma ma bắt đầu nhấp một ngụm trà.

... Mọi người thật biết đề cao nhân cách của ta. Ta khi nào lại hi sinh bản thân mình chỉ vì “gia môn gặp sự cố”?!

“Không, là, tại hạ chần chừ là do lo sợ Hồ ma ma không chấp nhận ta.” Ta nuốt nuốt nước miếng.

“Cô nương thật sự nghĩ mình hợp với nghề này sao?” Đặt chén trà lên bàn, nàng ấy nhìn ta dò xét.

“Ân. Mặc dù khuôn mặt ta không được bằng các tỷ muội ở đây, song, ta lại tinh thông đủ các kiểu ân ái.” Ta lấy một chút dũng khí còn sót lại của mình, hùng hùng hổ hổ đập bàn mà nói.

“Cô nương đây hội đã từng làm qua việc này?” Hồ ma ma có chút ngạc nhiên nhìn ta.

“Ách. Thật sự thì ta vẫn chưa. Chỉ là có xem qua vài lần.” Ta xiu xiu nói.

“Là vậy.” Nàng ta gật gật nhẹ đầu tỏ vẻ đã hiểu, đồng thời, khéo miệng vẽ nên một đường cong tuyệt đẹp.

“Được rồi, từ nay cô nương sẽ được gọi là Cần nhi, trở thành người của Tầm Hoan Các.” Hồ ma ma nói xong đứng dậy, nhanh chóng thoát ly.

Liên sau đó, có hai cô gái trẻ xông về phía ta, bắt đầu nhồi nặn ta trong một cái lu nước, sau đó lại còn vẽ bậy lên mặt ta. Nhưng là, ta nhin...

“Thật không hiểu sao người như ngươi lại được người để mắt tới!” Một trong hai cô gái tỏ rõ thái độ bực dọc.

“Vị tỷ tỷ này, cho ta hỏi, có phải...” Ta định hỏi xem mình có phải là đã được nhận hay không thì cô gái ban nãy đã nhanh chóng cắt ngang.

“Bớt nói nhảm nhí! Nhanh lên hãy còn đi tiếp khách!”

... Ta nhin... Ta nói bằng miệng, liên can gì đến nhanh hay chậm. Cái đó không phải phụ thuộc vào các người sao?!

Bất quá, ta không có nghe nhầm, hình như ta được đưa đi tiếp khách. Thật sự là ta đã được trở thành kĩ nữ? Là thật sự sao?

“Thật sự.” Cô gái trẻ còn lại, im lặng từ nãy đến giờ, như thể đọc được suy nghĩ của ta, bèn trả lời.

Aaaaaaaa... Không ngờ mọi chuyện lại vô cùng thuận lợi!

Và chính vì thế, từ hôm nay ta chính thức thừa nhận một thân phận mới của mình, một kĩ nữ!

12. Chương 12

Hai cô gái sau khi đã “xử lí” ta xong thì dẫn ta đến trước một căn phòng lớn.

“Bên trong có người đang đợi. Vào đi!” Cô gái nóng nảy đẩy ta một cách thô bạo.

Hừ... Đẹp mặt hơn ta thì sao chứ? Cứ như vậy mà khinh người sao? Bất quá, ta nhin. Đợi sau khi ta thu phục được vị đại gia bên trong, cho người xem là ai lợi hại!

Lấy một bộ dáng thực nữ, ta khẽ đẩy cửa bước vào bên trong. Oaa..., kiến trúc cổ đại quả thật không sai nga~ Bên trong căn phòng là một không gian rộng, khuếch đại với màu đỏ làm chủ đạo, giữa phòng là một cái bàn gỗ và ba cái ghế cũng bằng gỗ, mặt bàn nhẵn nhụi, bên trên có đặt một cái tích... Mà điều này không quan trọng, trước hết ta phải quan tâm đến vị khách đầu tiên của ta, không phải sao?

Phóng tầm mắt nhìn khắp phòng, ta... đứng hình! Ha~ Xa xa kia, trên chiếc giường đồ thảm, một tên nam nhân thân hình phì lũ đang hiệp mắt nhìn ta mỉm cười. Thiên... Ta thật muốn nôn a...

“Tiểu mĩ nhân, đại gia chờ ngươi đã lâu.” Tên đó dùng đầu ngón tay vẽ lên cái môi đầy, trễ xuống của mình. Động tác này nếu như là Bạch Hồ làm thì còn có khả năng câu dẫn được ta, chứ còn tên này thì... Phi! Lại nghĩ đến Bạch Hồ, ta chẳng lẽ là kẻ thích ngược đãi sao? Soái ca ban nãy đâu sao vẫn có vẻ thích hợp hơn!

“Gia~ Ta nhận thấy có lẽ ta không hợp khẩu vị của ngài, hay là ta gọi các tỷ tỷ khác đến hầu hạ ngài đi?” Gượng nhìn vào mặt tên béo mà cười ngọt, ta khéo léo từ chối.

Ngoài miệng thì nói vậy, nhưng trong tâm lại thắc mắc liệu nếu ta gọi thì các cô nương kia sẽ đến giải vây cho ta sao? Vẫn là cười vào mặt ta đi? Trước mắt còn phải xem tên này có hay không chịu phối hợp. Ta chờ...

Im lặng...

Vẫn là im lặng... Đang giận dữ sao? Thiên nha, ta thật sự không thích bị ngược!

Thụt lùi lại thụt lùi, sau đó, ta liền bỏ chạy lấy người. Mở cửa ra thì thấy hai cô gái kia, dường như họ đã được chỉ định đứng đây đợi ta.

“Đi đâu?” Cô gái nóng nảy dang tay ra chặn lại đường rút của ta.

“Hắc hắc... Ta cảm thấy...” Ta gãi gãi đầu. Cô nài nài, làm ơn đi, chẳng lẽ thật sự bắt ta phải trải qua đêm đầu tiên với tên mập đang bốc hỏa kia sao?

“Đúng vậy.” Cô gái kiếm lời trả lời.

Ta há hốc mồm kinh ngạc. Di? Thật sự đọc được suy nghĩ của ta sao?

...

...

“Hồ ma ma đã đặc biệt lựa chọn người cho người rồi.” Cô gái kiếm lời thấy ta bất động bèn lên tiếng.

“Ta nghe nói nam nhân mập thì cái đó rất nhỏ, lần đầu tiên của người nếu để hấn làm thì sẽ ít đau hơn. Hồ ma ma thật sự suy nghĩ chu toàn cho người nha.” Cô gái nóng nảy liếc nhìn ta một cái đầy châm biếm.

“Người cũng không cần phải như vậy, chính là kỹ nữ mà thôi, cũng đâu thể chọn lựa hầu hạ người này, không tiếp người kia.” Như thể thấy ta còn chưa chịu đủ đả kích, cô gái nóng nảy bồi thêm.

Phi!!!!!!!!!!!! Ta nhìn đủ rồi a! Một tên mập như vậy thì vẫn chưa là gì với ta đâu! Các người chống mắt lên mà xem!

Và vì thế, ta xoay người, hùng dũng tiến vào trong một lần nữa. Bên ngoài gió đã bắt đầu nổi lên, thổi tóc ta bay tứ tung, chớp cũng đã bắt đầu nổi lên. Ta thấy mình thật giống một anh hùng đang lâm trận!

Nhưng là, đến khi ta tiến lại gần, ta phát hiện tên mập đã ngủ... Uy, người ngủ sao không nói trước, hại ta cứ nghĩ là người đang tức giận đâu! Ta dùng chân đá đá cái đồng thịt đang nằm trên giường. Bất tỉnh nhân sự? Thấy được vẻ đẹp hoàn mỹ của ta liền chìm vào trong mộng? Ha ha... Ta quả là đã xem nhẹ nhan sắc của mình mà~

Tự kỉ còn chưa đủ thì hai cô gái liền tiến vào dẫn ta đi. Gì? Ta vẫn chưa làm gì liền dẫn ta đi sao?

“Bàng gia đã muốn nghỉ ngơi, người chờ đến lần khác, sẽ có người giúp người phá trinh.” Cô gái kiếm lời nói.

“Hay là người còn muốn qua đêm với hấn ta?” Cô gái nóng nảy chen vào.

“...” Ta không trả lời.

“Trước hết về phòng của mình.” Cô gái kiếm lời nói tiếp. Mà thật sự, ta thấy cô ấy cũng không tới nỗi ít nói.

Sau đó, ta đi theo hai người nọ. Vừa đi vừa đánh giá. Quả thật không hổ danh là thanh lâu đệ nhất kinh thành. Đình gác hoa lệ, điêu khắc hoàn hảo, sông núi uốn lượn, liễu xanh buông. Có một cảm giác rất quen thuộc, nhưng cũng mơ hồ khó tả. Là gì nhỉ? Là gì? A! Đúng rồi, hương thơm mà ta đang cảm nhận, chính là rất giống hương thơm trong sơn cốc. Thoang thoảng, nhẹ nhẹ. Ân, thật làm người ta cảm thấy thoải mái. Nó làm ta nhớ lại những điều tươi đẹp. Là những buổi chiều đi rong bắt bướm, bắt xong rồi lại thả, thả rồi lại bắt. Là những buổi sáng tinh mơ có một kẻ bắt thường cứ dúi vào tay ta những bông hoa đầu ngày. Hay là những buổi tối trăng thanh gió mát, sẽ có một kẻ phiền phức cứ vác ta lên trên mái nhà, ngồi ngắm trăng sao. Khoảng thời gian đó, ngẩn ngui, nhàm chán có, mệt mỏi có, nhưng cũng không thể nói là không có vui vẻ. Bạch Hồ vẫn luôn đối ta như thế, bá đạo có, ôn nhu có, phiền phức có, đáng yêu có, đôi khi hấn còn rất ma quái nữa...

(Ngoài lề đôi chút: hình như hương thơm đề cập ở trên có tác dụng gần giống như ma túy, làm cho người khác có cảm giác lâng lâng và sinh ảo giác, đồng thời xóa đi mùi yêu khí của yêu hồ tại Tầm Hoan. Tuy nhiên, ta vẫn chưa có căn cứ nhất định, tùy theo ý tác giả thôi, nhưng theo nội dung của truyện thì hình như là vậy.)

13. Chương 13

Nơi ta ở nằm xa phòng của các cô nương khác. Ta không xác định được, nhưng nghe hai cô gái nói vậy.

“Hồ ma ma nói, người trình độ kém cỏi, cần phải học tập thêm, nên sắp xếp cho người đến sống tại đây.” Cô gái kiệm lời giải thích.

Rất may là ta còn chưa bị đuổi. Mà cũng tốt, sống tại đây sẽ ít gặp phiền toái, cứ như vậy nâng cao kỹ nghệ, đến một ngày nào đó ta sẽ trở thành đệ nhất danh kỹ. Oa ha ha ha...

“Hồ ma ma có vẻ cho người nhiều thịnh tình, người nên lấy làm biết ơn.” Cô gái kiệm lời nhắc nhở.

“Là, là. Ta sẽ cố gắng hoàn thiện chính mình.” Ta cười, ánh mắt vô tình quét qua cô gái nóng nảy.

Kể cũng lạ, cô ta không cùng ta sinh sự nữa, nhưng cặp mắt oán hận lại càng tăng lên mấy phần. Hội một mỗi sao, người ức chế sao? Hay người chịu thua ta rồi? Hắc hắc, cho người biết, lão nương chính là thiên hạ đệ nhất đánh không chết!

“Tự xem lại chính mình.” Cô gái kiệm lời ném cho ta một câu rồi dẫn theo cô gái nóng nảy rời đi.

Hai người đi không quay đầu lại, như vậy mà đi...

Gió thổi a, gió thổi...

Còn ta đây thì như thế nào?! Các người còn chưa nói ta đây là phòng ta, hay phòng bên cạnh mới là, hay toàn bộ dãy nhà sang trọng này đều?!

Đến lúc rồi, phải dùng đầu óc thôi. Họ dẫn ta đến trước phòng này, vậy đây chắc là phòng của ta. Đẩy cửa bước vào.

“Két...”

Không có ai, hoàn hảo!

Căn phòng này dường như còn lớn hơn căn phòng mà có cái gì Bàng Bàng gì gì đó, thật lớn, thật xa hoa nha~ Hi hi, thật sự ta quá là được ưu đãi rồi, chẳng trách cô gái ban nãy cứ tỏ thái độ khó chịu với ta, cư nhiên là ganh tỵ a~~ (Thật ra thì phòng này là phòng của “Hồ ma ma”, mọi người à.)

Giường chiếu đầy đủ, bàn ghế ngay ngắn, sạch sẽ, đặc biệt là tại đây có thật nhiều đồ cổ, thật nhiều tiền a~

Ta tiến lại gần bàn, kéo một cái ghế ra và ngồi xuống. Trên bàn có đặt một cái chập đốt hương liệu và một bộ đồ uống trà. Ta tự rót cho mình một tách trà, chắc không cần phải xin ai đâu nhỉ, dẫu sao đây cũng là phòng của ta, hắc hắc... Đưa tách trà lên ngửi, rồi lại vén tóc, sau đó lại ngửi ngửi... Sau đó, ta nốc sạch tách trà! Chết tiệt! Ta vẫn không bắt được bộ dạng yếu điệu tinh tế của Hồ ma ma!

Phi! Phi! Phi! Vẫn còn nhiều thời gian để luyện tập mà, không cần vội, không cần vội. Trời sinh ta ra vốn là cô nương hiền thực, trong trắng, muốn học cách mê luyến người khác ắt hẳn phải tốn rất nhiều thời gian. Nhưng là, khách làng chơi đâu phải đến đây để xem người uống trà, kỹ thuật giường chiếu mới thực sự là cái đáng để học nha, hắc hắc. Mà nói về mấy chuyện ấy ấy thì chắc chắn là ta phải thuộc dạng đỉnh của đỉnh. Là công dân đến từ hiện đại, ta chắc chắn là xem qua nhiều AV (adult video) hơn người cổ đại!

Nói tóm lại, bây giờ nên nghỉ ngơi đi thôi.

Ta đi lại gần chiếc giường trải bra màu trắng, đứng đó nhìn ngắm, vuốt vuốt để cảm nhận độ mềm mại của nó. Rồi. Ta ngả “ạch” lên giường. Sau đó ta ngủ. Ta ngủ mà không cởi giày ra, hai chân để thông xuống mặt đất, và điều đó đã khiến cho ngày hôm sau của ta trở nên thật tệ hại!

14. Chương 14

Sáng sớm ta thức dậy, vươn vai mấy cái, vỗ mặt vài phát, cảm thấy tỉnh hẳn ta mới rời khỏi giường. Có lẽ ta dậy hơi sớm, vì giờ này vẫn chưa có ai đến thức ta. Mắt nhắm mắt mở đi về phía cái ấm trà, ý định uống trước một ngụm. Mắt ta bỗng sáng!

Hãy tưởng tượng rằng bạn gặp lại người bạn mà trong trí nhớ thì người ấy đã “đi về nơi xa lắm”, bạn sẽ làm gì? Đương nhiên là mở mắt nhìn cho thật rõ, xem mình có nhìn nhầm hay không!

Oa ha ha..., ta cứ nhiên không nhìn lầm! Đồng chí vịt quay thân mến, lâu ngày không gặp, ta thật nhớ người đâu! Vịt này, dẫu biết rằng người đã thực sự rời khỏi cuộc đời này, nhưng hình bóng của người không bao giờ phai nhạt trong ta. Thật không ngờ hôm nay người lại đến tìm ta, ta thật sự vui mừng.

Àn, hương vị không sai. Nơi này đối đãi cũng thật tốt, Hồ ma ma lại rất, rất, rất tốt! Sau khi tiễn đồng chí vịt quay đi, ta vỗ vỗ cái bụng căng tròn của mình, bắt đầu nảy sinh hảo cảm với Tầm Hoan Các.

Sau đó, cánh cửa mở bật ra, hai cô gái nọ tiến vào, và lôi ta đi một cách thô bạo. Họ đem ta đến một cái đục trì (giống hồ tắm), dùng vũ lực lột hết quần áo của ta, rồi quăng ta xuống nước, sau đó nhanh chóng rời khỏi.

Đây là muốn giết người trong im lặng sao? Ai đến giải thích với ta, chuyện gì đã xảy ra?! Là ta đã đi nhầm phòng, sau đó ăn hết nguyên con vịt mà lẽ ra là chuẩn bị cho người khác, hay là do uống trà mà không xin phép?! Thiên a, con vẫn chưa muốn chết!

Hỏi tại sao ta lại bị quan nghĩ đến cái chết? Sự thật thì, chân ta rất mỏi, không đứng vững được. Mà tại sao lại không đứng vững? Là, do ta ngủ mà thân mình một nơi, chân một nơi (cái trên giường, cái dưới đất á). Cứ như vậy, ta bị mất thế mà chơi với trong nước.

Chắc hẳn vài ngày sau đó, ta sẽ ở trạng thái cân bằng, đầu và mông ngang nhau (tưởng tượng đi mọi người, theo ta nghĩ là xác nổi lên đó) nếu không có một người đến cứu ta kịp thời. Người đó vòng tay ôm ta từ phía sau, nên ta không nhận ra đó là ai. Mãi đến khi hoàn hồn lại, nghe giọng nói quen thuộc, ta mới biết đó là lão bản của Tầm Hoan Các.

“Mực nước cũng không sâu lắm, người như thế nào lại tệ đến vậy nga?”

Ta cười hắc hắc cho qua, thật sự không nghĩ đến trả lời nàng ta. Nếu như nàng ấy biết tướng ngủ của ta rất xấu, sẽ thật sự đuổi ta đi hay không nha?

Không cười thì thôi, cười rồi thì máu buồn lại nổi lên. Là nha, tay của Hồ ma ma đang ôm ngang bụng của ta, thật nhột!

“Cần nhi nha, người tại sao cứ cười hoài a?” Nàng ta thổi khí vào tai của ta.

Im bật. Máu ta dồn lên hết trên não. Bùng nổ. Thật sự là cô nương biết cách làm người ta nảy sinh suy nghĩ không đúng đắn. Hay là hôm nay nàng ta muốn chỉ giáo cho ta vài tuyệt kỹ làm tình dưới nước? Có khả năng lắm nha, thật chờ mong đâu.

“Người thật sự chờ mong?” Phía sau có tiếng cười, sau đó có người ngậm lấy vành tai của ta.

Đầu ta quay mòng mòng. Ở cổ đại, nam nhân đều sẽ hội khinh công, nữ nhân thì sẽ hội đọc được suy nghĩ của người khác?! Bất quá, vấn đề này có thể tạm gác qua một bên, trước phải làm mọi cách để Hồ ma ma nhận thấy ta thực sự là người hữu dụng.

Mặc dù chưa biết qua nữ nhân với nữ nhân thì phải “ấy ấy” ra sao, nhưng ta vẫn rất tự tin vào khả năng của mình. Ta sẽ tự động biến đổi giới tính của nàng ta, xem nàng ta là nam nhân, như vậy sẽ ổn đi?

Đột nhiên, Hồ ma ma xoay người ta lại, đối diện với nàng ấy. Sau đó, dùng vẻ mặt nghiêm túc mà nhìn ta.

“Cần nhi, người thật sự suy nghĩ kĩ sao?”

“Àn.” Ta ngại ngần trả lời. Mà thật sự lúc đó trong tâm trí ta chẳng có chút gì là ngại ngần.

“Như vậy...” Hồ ma ma áp sát mặt ta, ma mị nói.

Không khí trở nên nóng hơn. Ta cùng Hồ ma ma dây dưa một chỗ. Nàng ta cùng ta hôn. Người mút, kẻ nuốt, sau đó cả hai đều dừng lại. Cũng chẳng có gì quan trọng, vấn đề là ở chỗ miếng thịt vịt trong miệng ta dưới sức hút của Hồ ma ma đã nhảy sang khoang miệng của nàng ta.

“Vẫn là, người ăn xong nhớ chú ý vệ sinh răng miệng.” Nàng ta tỏ ý bất mãn.

“Nhưng không phải như vậy sẽ tăng thêm hương vị sao?” Ta gãi gãi đầu.

Bỏ qua chuyện đó, bọn ta lại tiếp tục làm chuyện xấu xa. Hai người lại tiếp tục ta mút người nuốt. Đến một lúc thì Hồ ma ma bắt đầu hôn xuống dưới. Nhẹ nhàng như có như không khiến khát vọng trong ta tăng lên. Từ cằm đến cổ, rồi đến xương quai xanh, nhẹ nhàng... Ta thật sự muốn bảo nàng ta làm nhanh hơn một chút nhưng nghĩ lại thấy hơi mất mặt nên thôi.

“Rất may là người phát triển đầy đủ.” Nàng ta dừng lại trước ngực của ta, sau đó bắt đầu dùng hai tay xoa nắn.

“A!” Ta rên rỉ. Mà tại sao lại rên rỉ đâu? Đau a! Nàng ta dùng cả hai tay nên cả người ta được thả tự do, chân chạm phải đất khiến cảm giác như nhồi tim đến.

“...” Nàng ta thấy vậy bèn đem ta đến bên thành dục trì, đặt ta ngồi lên trên, sau đó nắm lấy chân ta.

Di, là muốn bắt đầu từ dưới lên? Có phải hơi ngược ngạo hay không??

“Rắc”, chân ta bị một lực đạo mạnh mẽ bẻ một cái.

“Còn đau hay không?” Nàng ta nhìn ta hỏi.

Ta không trả lời mà chỉ lắc đầu. “Sau này cũng nên sửa lại tướng ngữ.” Nàng ta nói xong thì lôi ta xuống dưới dục trì, tiếp tục trò chơi dưới nước.

Lần này nàng ta yêu cầu ta bắt đầu trước. Ta cũng học theo nàng ta, hôn môi, sau đó hôn cổ,... rồi dùng tay xoa nắn ngực. Mềm mềm... Da thịt của Hồ ma ma thực sự rất mềm mại mà không kém phần săn chắc khiến cho ta phải tự hổ thẹn...

“Người giảm lực đạo xuống một chút.” Hồ ma ma lên tiếng.

Ta theo lời nàng ấy mà giảm lực đạo. Mà thật sự cũng là do tay ta mỏi quá rồi, sức đâu nữa mà mạnh với chả nhẹ a~

Bỗng nàng ấy hất tay ta ra, ôm chầm lấy người ta mà cắn! Ách... Ta làm nàng ấy hóa điên rồi sao? Có chỗ nào không đúng sao?

Lúc đầu ta còn cảm thấy đau, nhưng lúc sau cảm giác đau đớn cũng đã thuyên giảm. Ta bắt đầu tiếp nhận những vết cắn. Tay nàng ta cũng bắt đầu mơn trớn trên tấm lưng của ta, cảm giác thực sự mới lạ.

“Làm tương tự như vậy.” Nàng ấy nói.

Và thế là ta cũng làm tương tự nàng ấy, như hổ vồ mồi chồm tới, sau đó xé xác con mồi.

“Người hung hăng như vậy là muốn cắn chết ta a?” Nàng ta nhú mày.

Ta cắn nhẹ hơn thì nàng ta cắn nhằn: “Người không có răng sao?”

“Còn nữa, không cần phải bầu vào người của ta.”

Ta... bất lực. Ta thấy trên AV, người ta làm rất dễ dàng, sao ta lại không làm được a... Còn đang tự hỏi thì ta cảm nhận thấy có gì đó ngo ngoáy trong vùng kín. Là rắn sao? Ta dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Hồ ma ma, phát hiện ra khuôn mặt nàng ta bây giờ cũng đang rất căng thẳng! Di?! Nàng ta cũng sợ rắn?

“Cứu...” Ta còn chưa kịp kêu cứu xong thì Hồ ma ma liền áp môi lên hôn ta. Ta chỉ có thể “ư... ưm” được mấy tiếng, sau đó từ bỏ ý định kêu người giúp đỡ. Lúc này ta mới phát hiện ra “con rắn” thực chất là ngón tay của Hồ ma ma. Nó xâm nhập ngày càng sâu khiến người ta càng ngày càng khó chịu. Nàng ta cũng hôn ta không ngừng khiến ta cảm thấy khó thở. Ta bắt đầu phản kháng, dùng tay đẩy người nàng ta ra nhưng không thành.

“Không phải người đã quyết định rồi sao? Giờ muốn đổi ý?” Môi nàng ta rời khỏi miệng ta nhưng ngón tay vẫn còn tham tiến.

“Ta... Không... Phải...”

“Hôn ta.” Nàng ta cường ngạnh ra lệnh.

Ta lại lần nữa hôn nàng ấy. Cứ như vậy dây dưa, các động tác lần nữa lại được lặp lại. Một vùng nước động... Mãi cho đến khi ta đã thuần thục các động tác đơn giản, Hồ ma ma mới cho phép ta về phòng.

15. Chương 15

Ngày tiếp theo ta được Hồ ma ma truyền thêm các ngón nghề khác như cầm, kỳ, thi, họa này nọ đủ loại. Ở hiện đại, ta thật sự không có khả năng tiếp thu nghệ thuật. Nhưng đáng nói là, trở về cổ đại, đầu óc ta dường như được khai thông, ta không những tiếp thu mà còn tiếp thu rất nhanh! Nhanh đến cỡ nào sao? Hắc hắc, phải nói là trong một ngày mà ta đã sử dụng linh hoạt đủ mọi ngón nghề!

Đàn hát đều phải nói là khiến các cô nương xung quanh há hốc mồm. Về thơ ca thì ta cực kì hứng thú với thể loại kích tình chốn thanh lâu. Nói đến cờ thì là tốc chiến tốc thắng, phá hết các nước đi của đối phương và chặn mọi quân cờ, đương lúc hấp hối thì có thể “vô tình” làm hồng ván cờ. Còn về vẽ vời thì rất chuẩn, ta có thể vẽ xuân cung đồ để kiếm sống a!

Hiện tại thì ta đang chơi cờ với Hồ ma ma, các cô nương khác cũng đã rời đi tiếp khách, trong phòng chỉ còn lại bốn người, ta, Hồ ma ma, và hai cô gái nọ.

Hồ ma ma chơi cờ thật sự rất giỏi. Mà cũng đúng, chẳng phải nàng ta có thể đọc được suy nghĩ của ta hay sao? Thua nàng ấy thì không đến nỗi xấu hổ, nhưng cứ mỗi lần bắt gặp ánh mắt nàng ấy nhìn ta, ta lại đỏ bừng cả mặt. Ngày hôm qua a, ta còn nhớ kỹ...

“Không biết xấu hổ!” Cô gái nóng nảy khế rửa thềm, âm lượng đủ lớn để ta có thể nghe thấy.

Hừ! Là, làm kỹ nữ mà còn để ý này nọ xấu hổ, người nghĩ xem có nực cười không a?! Ta là không chấp cô ta, tiếp tục để tâm vào ván cờ. Bất quá, càng chơi nhiều, ta càng trở nên “hậu đậu”, thật sự không thể tập trung được a...

Đương lúc chán nản thì có một bé gái trạc chừng 8 tuổi chạy vào phòng, vẻ mặt hốt hoảng. Chắc, chẳng lẽ có kẻ hoa tâm nào giở trò chọc ghẹo nữ hài tử, thật là biến thái nha, nhân cách thật sự tệ hại đâu... Ta lắc đầu, trề môi ra cảm khái, sau đó bắt gặp ánh nhìn ần ần ý cười của Hồ ma ma, ta liền “vèo” một cái, quay trở lại hình tượng thực nữ.

“Sư... phụ, học... học..., tên đạo sĩ thú vị lại đến chỗ của chúng ta!” Bé gái thổ hồng học lấy hơi rồi tuôn liên một mạch.

Nha, thì ra là tên đạo sĩ dân oa. Tiểu bằng hữu, người cũng thật đáng thương đâu. Ta ánh mắt hề hề nhìn cô bé.

Bất quá, vấn đề không có đơn giản như ta nghĩ. Sau khi cô bé nói xong thì bầu không khí bắt đầu chùng xuống. Không nói đến hai cô gái tính tình kỳ lạ, thậm chí Hồ ma ma cũng thay đổi sắc mặt.

“Hoa nhi, Diệp nhi, các người ở đây với Cần nhi. Ta ra ngoài một chút.” Nói rồi liền ly khai, cùng cô bé lúc nãy tiến về khu vực tiếp khách.

Hồ ma ma quả nhiên rất quan tâm đến người của mình. Một cô bé bị khi dễ thôi cũng khiến cho nàng ta trở nên thâm trầm như vậy. Thật là một người tốt nha.

...

...

Không khí có phần cổ quái. Hai cô gái, mà giờ này ta nên gọi là Hoa nhi, Diệp nhi, đang mang một khuôn mặt ngộ nghĩnh, lúc xanh lúc tím, mồ hôi nhễ nhại.

“Hoa nhi, Diệp nhi, hai vị tỷ tỷ có muốn chơi với ta một ván cờ không?” Không biết đâu là hoa, đâu là lá, ta gọi tên của cả hai người.

“Người vẫn còn tâm trạng để chơi sao?! Chuyện này liên quan đến sinh vong của cả Tầm Hoan Các. Tên đạo sĩ ấy...” Cô gái nóng nảy lên tiếng. Mở miệng ra chính là muốn mắng người.

“Hoa nhi, người nên học cách nói ít hơn đi!” Diệp nhi quát, cắt đứt lời của Hoa nhi.

“Ta... ta, ta chỉ muốn cho nàng ta biết...” Hoa nhi ấp úng. Sau bị Diệp nhi liếc mắt cảnh cáo một cái liền im lặng.

“Ta sẽ chơi cùng người.” Diệp nhi bước đến chỗ ngồi đối diện ta.

Khi Diệp nhi chuẩn bị ngồi xuống thì Hồ ma ma tiến vào.

“Cần nhi, những gì ngày hôm qua ta dạy, người hãy còn nhớ rõ chứ?” Hồ ma ma hỏi.

“Ách... ần!” Không nhắc đến, ta cũng đã cảm thấy khó xử. Hề nhắc đến là cả người lại nóng bừng.

“Tốt! Vậy hôm nay người hãy ra tiếp đãi Hạ đạo sĩ đi!” Nàng ta thâm tình vỗ vai ta “bộp bộp”.

Đất trời sụp đổ. Không phải do ta không muốn cùng một đạo sĩ trải qua đêm đầu tiên, mà là do lực đạo của Hồ ma ma khá mạnh. Xương cốt của ta nha~

Và, sau đó, như thường lệ thì Hoa nhi, Diệp nhi thô bạo lôi ta đi...

16. Chương 16

Sau khi đã tắm rửa, thay y phục xong, ta được Diệp nhi dẫn đến căn phòng lần trước có tên mập gọi cái gì Bàng Bàng. Về phần Hoa nhi thì Diệp nhi bảo không nên đi theo, sẽ gây chuyện.

“Người tự biết phải làm gì rồi chứ?” Diệp nhi quay sang chất vấn ta.

“Ta ồ.” Ta gật đầu, sau đó đẩy cửa bước vào phòng.

Đóng cửa lại, tiếng bước chân rời đi, Diệp nhi lần này không đứng chờ ta như lần trước.

Vì sao đâu? Tên đạo sĩ này là phóng đảng vô độ, hay là hần thuộc tuýp người thích BDSM (tình dục kềm theo hành hạ, ta hiểu đại khái là vậy)?! Hoặc là! Hần là yêu ma đội lốt đạo sĩ, đi khắp nơi ăn thịt người, lòng bắt các cô gái trẻ để tắm máu thanh xuân? Ốn lạnh!

“Thật không ngờ lại gặp cô nương ở đây. Chúng ta cũng thật có duyên.” Tay đạo sĩ nọ lên tiếng.

Ách, giọng nói này là?! Uy, nha, nha, không phải là người trong mộng đó sao! Ta quay đầu lại nhìn. Quả không sai! Mà, y vừa mới nói gì đâu? Không ngờ gặp ta tại đây? Là, y nghĩ nghĩ cũng không ngờ ta sẽ được chọn? Đau lòng a... Ít nhất thì y cũng phải nhìn ra được nét đáng yêu của ta nha...

Mặt ta biến hóa...

Làm gì đây? Thể hiện buông thả trước mặt y, vẫn là giữ hình tượng thực nữ? Thật khó nghĩ nha. Chẳng lẽ giờ hỏi y: “Ê, đạo sĩ. Người muốn ta trước lên giường với người rồi mới tán gẫu, uống trà, xem hoa, vẫn là ngược lại?”. Hỏi như vậy hẳn y sẽ cười vào mặt ta chết mất!

“Lần trước, bỏ đi mà không nói lời từ biệt. Ta thật áy náy.” Y cười.

“Ha ha.” Ta ngây ngô cười theo y.

“Ha ha.” Y lại cười.

Nếu cứ tiếp tục như vậy thì chuyện ta cùng y sẽ trở nên lằng... xẹt. Ta bèn mở miệng bắt chuyện.

“Cần nhi không để bụng chuyện đó, công tử không cần áy náy. Có chuyện này, Cần nhi vẫn chưa biết quý danh của công tử.” Ta cười tủm tỉm, đưa tay rót một tách trà mời y.

“Ta gọi Hạ Minh, hành nghề đạo sĩ, hiện đang đi theo sư phụ là Cổ lão nhân.” Y nhận lấy tách trà, cẩn thận ngửi sơ qua rồi mới uống. Hẳn là người ưa sạch sẽ nha, thật đáng học tập.

“Ra là Cổ lão nhân, nghe tiếng đã lâu.” Ta nhìn nhìn nơi khóe môi của Y, một giọt nước vẫn còn đọng lại.

“Vậy sao? Ta cứ nghĩ rằng sư phụ ta mai danh ẩn tích đã lâu, sẽ không còn ai nhớ tới người. Bất quá, Cần cô nương đây quả thật là kiến thức sâu rộng.” Y nhìn ta dò xét, đặt tách trà xuống bàn.

Nha~ Tùy tiện nói ra một câu như vậy, không ngờ lại nhận được lời khen từ y. Ta cảm giác thật hạnh phúc.

“Hạ công tử, ta nghe nói là đạo sĩ rất ít khi lai vãng đến những nơi như thế này, không biết...”

“Ta đang truy bắt một con thất vĩ yêu hồ, theo nó đến được nơi này thì mất dấu.” Y đưa mắt nhìn ta một lần nữa, sau đó nở nụ cười.

Ách! Là yêu nghiệt sao? Thật không ngờ thời đại này lại thực sự có yêu nghiệt! Đáng sợ nha. Mà theo như y nói thì có khả năng yêu nghiệt đó vẫn còn lẩn quẩn trong Tầm Hoan Các. Tối nay thật không dám ngủ! Mồ hôi a!

Có lẽ biểu hiện của ta quá mức ngưng trọng, Hạ Minh đã thốt ra một câu nói kinh điển:

“Đừng sợ. Ta sẽ bảo vệ người.” Kèm theo đó là một đôi mắt hết sức chân thành.

Con người của y cũng thật nghĩa hiệp, trừ ma diệt yêu, còn bảo rằng sẽ bảo vệ ta. Uy, ta thật sự không nhìn lầm người. Tương lai nếu như làm thê tử của hắn thì chắc chắn sẽ rất tốt. Ta cũng an tâm được phần nào.

Quay trở lại cuộc đối thoại...

“Hạ công tử không nghĩ ta chính là con yêu hồ kia sao?” Ta đỏ mặt, bẽn lẽn cười, 100% giả tạo.

“Ta quan sát, cô nương đây chính là nhân loại, mặc dù mùi vị có vẻ khác so với người nơi này, nhưng ta cam đoan cô nương không phải là yêu.”

“Vậy công tử là đang nghi ngờ ai?” Ta sáp lại gần y, bản chất tò mò bộc phát.

“Có lẽ là Hồ ma ma, hoặc có lẽ là không phải. Ta vẫn chưa xác định được.” Y trầm ngâm.

“Sao ngươi lại nghĩ là Hồ ma ma?” Ta kinh ngạc, sửng sốt. Hồ ma ma chính là một người tốt, như thế nào lại có thể là yêu nghiệt?!

“Bởi vì tên nàng ta có một chữ ‘Hồ’.” Y thản nhiên đáp lại.

Ta... té ghế. Thật thuyết phục nha~

Bạch Hồ đâu? Tên hắn cũng có một chữ ‘Hồ’, vậy chẳng phải hắn cũng là yêu nghiệt hay sao?!

17. Chương 17

“Rầm!” Cửa phòng bỗng nhiên mở ra.

Thật là trùng hợp nha, ta vừa mới nghĩ đến Bạch Hồ thì hắn ta liền xuất hiện. Mà, ách!

Sát khí rất nặng!

Uy, nha, uy, muốn giết người sao?! Ta vẫn còn chưa có nói người là yêu hồ, chỉ là suy nghĩ, suy nghĩ, không cần phải giết người bịt đầu mối nha.

“Cần nhi, người đi theo ta mau!” Hấn ra lệnh cho ta.

“Hạ công tử...” Ta quay sang nhìn Hạ Minh, hy vọng y sẽ giúp ta.

“Vị công tử này, mẹ của Cần cô nương đang lâm bệnh nặng, ta đến đây để đưa nàng ấy về nhà chăm sóc mẹ già những ngày cuối đời, người sẽ không ý kiến chứ?” Bạch Hồ rất nhanh thay đổi thái độ, lộ ra hòa nhã cười mà tri thông Hạ Minh.

Phi! Mẹ ta khi nào thì ở đây?! Dùng đầu gối suy nghĩ cũng biết là hấn đang nói dối. Ta lại lần nữa dùng ánh mắt không cam tâm mà nhìn Hạ Minh. Bất quá, y nghĩ là ta vì lo cho “mẹ già” mới có ánh mắt đau buồn như vậy.

“Nếu đã như vậy thì người cứ đưa nàng về. Nhưng là, người đã có xin phép Hồ ma ma chưa?” Y tuy nói với Bạch Hồ, nhưng ánh mắt lại nhìn ta như thể an ủi.

“Đa tạ công tử, tại hạ biết tự thu xếp ổn thỏa.” Bạch Hồ chấp tay hướng Hạ Minh mà nói.

“Ân, vậy người mau đưa nàng đi, kéo mẫu thân nàng mong lâu.” Hạ Minh phát tay áo, ý muốn đuổi người.

Ta cứng người...

Ta nói, người dù có tốt thì cũng không nên dễ dàng thế chứ! Trên đời này, kẻ không đáng tin nhất chính là Bạch Hồ! Hạ Minh a, người giao trứng cho ác rồi... Hu oa oa...!

“Vậy không làm phiền công tử.” Bạch Hồ nhắc bóng ta lên, bay đi.

Thật lạnh nha...

...

“Cứu mạng!” Đến lúc này ta mới nhớ ra là mình đã nằm trong tay kẻ cuồng sát, tính mạng như cá nằm trên thớt.

“Người không cần phải ồn ào!” Bạch Hồ quát.

Hôm nay có lẽ tâm trạng hấn không tốt, hoặc là hấn thật sự chán ghét ta. Cần gì phải dữ dằn như vậy nha. Ta vẫn là một cô nương đáng yêu đâu...

Lát sau, hấn đưa ta ra khỏi Tầm Hoan Các. Buông ta ra, sau đó hấn vòng tay ra sau lưng...

“Xoẹt”

Tay hấn cầm một mẫu giấy màu vàng nhạt, trên có vẽ mấy con giun màu đỏ. Nha, ai lại chơi trò con nít đó chứ, dán giấy lên lưng người khác, buồn cười!

“Chết tiệt!” Bạch Hồ vò nát mẫu giấy, ném sang một bên.

Chắc chắn, ta biết là người đang giận dữ, nhưng cũng không nên vứt rác bừa bãi như thế a...

Đoạn, hấn lại bế ta lên trước con mắt của bao người, đem ta vào... Tầm Hoan Các?!

Thật sự, hấn vẫn rất là dễ hơi đâu.

“Không phải người nói rằng mẹ ta đang bệnh nặng sao? Như thế nào lại mang ta vào đây?”

“Người tin?” Hấn híp mắt nhìn ta.

“Đương nhiên là không! Bất quá, người không phải muốn đưa ta ra ngoài sao?”

“...”

Hấn không nói gì, chỉ lẳng lặng bế ta đi. Thật lâu, thật lâu sau đó, ta được đưa tới một nơi đầy hoa bướm, rất giống sơn cốc, nhưng ta biết nơi đây vốn dĩ không phải.

Bạch Hồ thả ta xuống. Sau đó, hấn nhìn thật lâu vào mắt ta.

Gì nha? Người muốn làm gì thì làm, có rắm mau phóng, hà cớ phải nhìn ta như vậy! Mồ hôi!

Sau đó nữa, khoảng cách giữa mặt ta và mặt hắn ngày càng gần...

Chẳng lẽ hắn thật sự là yêu nghiệt! Biết đâu được, một lát nữa hắn sẽ há to cái mồm đầy răng của mình, ngoạm lấy đầu ta và nói: “Ta chờ ngày này đã thật lâu!”. Oa...aaa..... Thật kinh khủng nha!

Dùng hết sức bình sinh, ta đẩy hắn ra, nhưng vô ích. Tay ta bị hắn nắm chắc, cảm giác được lạnh buốt. Ta trừng mắt nhìn hắn, bất gặp khuôn mặt hắn ngày càng gần.

“Yêu nghiệt, buông tha...!!” Ta đang hét lớn, vùng vẫy mong thoát được nanh vuốt của hắn thì miệng bị chặn lại.

Trong ánh nắng chiều hắt trên khuôn mặt tuyệt mỹ của hắn, ta thấy được vài sợi tóc của mình đang khê lay động. Gió lướt qua, cánh hoa theo gió, tóc rối tung bay.

Mắt ta trừng càng lúc càng lớn, hắn là đang hôn ta vẫn là đang hút sinh lực của ta?

“Đồ ngốc! Khi có nam nhân hôn người, người không cần phải mở to mắt như vậy nha.” Hắn bắt mồm, rồi khỏi môi ta.

“Người là vừa rồi hôn ta?!” Ta kinh hãi.

“Àn, nhìn không giống sao?” Hắn mỉa mai hỏi.

“Ha ha, hắc hắc.” Ta gãi gãi đầu cười. Ta lại nghĩ nhiều quá rồi. Hắn vốn dĩ không có cái gì khả năng hút sinh lực của người. Hắn chắc hẳn không phải là yêu hồ, mặc dù con người hắn đôi khi rất khó hiểu.

“Người dẫn ta ra đây chỉ để có như vậy?” Ta cảm thấy nhẹ nhõm đôi chút. Thật may a, ta còn đang đứng cạnh nhân loại.

“Vẫn còn chưa đủ sao?”

“Phi! Không hẳn là! Mà này, sao người biết ta ở đây mà lại đến tìm?” Ta nghi hoặc.

“Ta đương nhiên biết.” Hắn cúi người, khuôn mặt trở nên âm u.

Ta nuốt nuốt nước bọt. Thật đáng sợ!

“Người đoán thử xem tại sao ta lại biết a, Cần nhi.” Bàn tay hắn đặt trên má ta, vuốt nhẹ.

“Ta không biết.” Ta lắc đầu nguầy nguậy, sẵn tiện tìm cách thoát khỏi bàn tay hắn.

“Ta, là, Hồ ma ma, đáng kính, của người nha!” Hắn nhấn mạnh từng chữ.

Àn, ách, a! Ta tiếp thu từng chữ một, sau đó, bắt đầu hồi tưởng. XXOO, OOXX, XXOO... Ta khẳng định 100% Hồ ma ma chính là nữ nhân. Ngày hôm đó ta đã nhìn không sót một chỗ nào! Như thế nào một nam nhân như hắn lại nói mình là Hồ ma ma đâu! Hắn vốn dĩ không có ngực!

“Đi? Người không tin sao?” Bạch Hồ cười khê, lấy ngón tay chạm nhẹ vào trán ta.

Sau đó, ta thấy thân hình hắn biến đổi. Hồ ma ma xuất hiện trước mặt ta mà chẳng qua dao kéo!

Choáng váng a! Là, như vậy thì Hồ ma ma và Bạch Hồ đúng thật là một người, vậy kẻ lần trước cùng ta “tắm” chẳng lẽ là Bạch Hồ... Mà quan trọng hơn là, Bạch Hồ và Hồ ma ma là cùng một người, điều đó chứng minh điều gì? Biến qua biến lại, hóa nam hóa nữ, mê hoặc động lòng người,... hắn chắc chắn là một yêu hồ!

Ta đông đá. Ta nhớ tới trong những bộ phim mà mình từng xem, có một câu thoại rất kinh điển: “Kẻ biết được bí mật của ta đều phải chết!”.

Thật sự là, hôm nay là ngày tàn của ta rồi. Ai oán a... Mụ mụ, thật tưởng nhớ người, là ta bất hiểu!

“Người đang suy nghĩ lệch lạc gì đó?” “Hồ ma ma” chau mày nhìn ta.

“Ách...” Ta ngu ngốc nhìn lại. “Xin người hãy rủ lòng...”

“Ta vốn dĩ nói cho người biết điều này, cũng chỉ vì không muốn tiếp tục đóng kịch trước mặt người.”

“... Người không sợ ta nói cho người khác biết sao?” Ta hỏi.

“Người không có khả năng.” Vừa nói vừa đưa tay chạm lên môi.

Lúc đó, ta nhận ra “nụ hôn” kia cũng chỉ là để khóa miệng của ta. Tâm trạng có chút lạc lõng.

“Làm như vậy thì người được gì?”

“Yêu hồ bọn ta không thể tiếp xúc thân mật với bọn đạo sĩ. Tất cả cô nương trong Tầm Hoan Các đều là yêu hồ, chỉ có ngươi là khác biệt, ta nghĩ muốn ngươi thay bọn ta.” “Hồ ma ma” trầm ngâm nói.

Chết đứng! Nói cái gì? Người của Tầm Hoan Các đều là yêu?! Hèn chi đẹp vậy a. Phi, phi! Vấn đề không phải chỗ đó, mà là, mấy ngày qua ta sống cùng với yêu quái sao?!

“Ân.” “Hồ ma ma” rất chân tình mà giải đáp thắc mắc trong lòng của ta.

Ta... ngất.

18. Chương 18

Mở mắt ra, ta cảm thấy an tâm vì bản thân đang nằm trong phòng của mình. Có lẽ sau khi ta ngất, Bạch Hồ đã đưa ta về phòng. Ân, “Hồ ma ma” dấu sao cũng rất tốt tính.

Nhưng là, dù có tốt như thế nào đi nữa thì yêu vẫn là yêu, ta thật sự không thể tiếp nhận. Trước vẫn nên tìm cách thoát khỏi đây.

Nhìn trái nhìn phải... Không có ai, tốt!

Ta nhanh chóng mang hài vào, sau đó nhảy xuống giường.

“Cần nhi a, xem ra hôm nay tinh thần ngươi rất tốt đâu.” Cửa mở ra, và, “Hồ ma ma” bước vào!

Nha~ Là, số ta xui xẻo...

“Ha ha.” Ta gãi gãi đầu.

Chắc, mỗi lần gặp hấn là phải gãi đầu, cứ như thế này, tóc ta sẽ sớm rời bỏ nguồn cội.

“Chuyện ngày hôm qua, ngươi hãy còn nhớ rõ?” “Hồ ma ma” nhẹ nhàng ngồi xuống một cái ghế.

“Ta nhớ.”

“Là nhớ rõ sao?” “Hồ ma ma” một tay chống cằm, một tay nghịch tóc, đưa mắt lên nhìn ta.

Ta không trả lời, chỉ khẽ gật đầu.

“Vậy thì tốt! Hôm nay ngươi lại tiếp tục hầu hạ tên đạo sĩ kia đi.” Nói xong đứng dậy li khai...

A a a aaaaaaa! Tên này đầu óc có vấn đề thật sự?! Ngày hôm qua, không phải chính miệng hấn đã nói với Hạ Minh rằng ta phải về chăm sóc mẹ, như thế nào hôm nay lại có thể xuất hiện trước mặt Hạ Minh lần nữa đâu?! Là bảo mẹ ta bệnh nặng qua đời, nên không cần phải tiếp tục chăm sóc, nên ta mới trở về sớm? Như vậy rất là bất hiếu đâu, ít ra thì cũng phải làm tang! Vậy nói là hấn vì ái mộ ta nên mới bịa chuyện mang ta đi? Ân, hoàn hảo, rất hoàn hảo! Ta như thế này thì việc có kẻ ái mộ là chuyện đương nhiên thôi! Ha ha ha!

Còn đang tự đắc thì Hoa nhi, Diệp nhi đi tới...

Hạ Minh đang ở trong phòng chờ ta. Vẫn như cũ, đẩy cửa bước vào, khép cửa lại, sau đó xoay lại nhìn y.

Đương nhiên y sẽ hỏi ta tại sao vẫn còn ở đây và đương nhiên ta sẽ trả lời y rằng Bạch Hồ ái mộ ta đã lâu và vì thế cho nên sẽ là như thế dẫn đến như thế này.

Nghe xong, y nhìn ta thật lâu mà không nói. Ta chớp chớp mắt nhìn lại y tỏ vẻ mình vô can.

“Ta đã biết hết mọi chuyện.” Y nhìn ta như thể chồng bắt được vợ ngoại tình.

“Cần nhi không hiểu... Công tử rốt cuộc biết được chuyện gì?” Chẳng lẽ là chuyện ngày hôm qua Bạch Hồ cùng ta nói đã bị y nghe được?!

“Nghe lén không tốt, nhưng đó là công việc của ta khi đến đây.” Y nhẹ nhàng nâng lên một tách trà, sau đó rất nhanh mà uống hết.

“Ta không nghĩ người và yêu cùng tại một chỗ là chuyện tốt.” Y nói thêm.

Y thật sự đã biết mọi chuyện! Liệu y biết cách đưa ta ra khỏi đây không?

“Người có thể giúp ta sao?!” Ta có hơi kích động.

“Đương nhiên.” Y nhìn ta im lặng hồi lâu rồi mới thốt ra.

Ngay lúc nghe câu trả lời của y, ta cảm thấy thực sự vui mừng. Nhưng sau đó chợt có cảm giác lạnh lẽo. Là trời trở lạnh sao?

Tối đó, ta đang hay say chén tới chén lui mớ đồ ăn trên bàn thì Bạch Hồ đến. Nhìn hần hôm nay có vẻ không được khỏe, gương mặt hơi nhợt nhạt, tóc có phần rối.

Đi lại gần và ngồi xuống đối diện ta, hần không nói gì, chỉ nhìn ta ăn...

Cứ như vậy ta ăn xong bữa tối của mình!

“Cần nhi a, người ăn uống vẫn cứ lỗ mãng vậy sao?” Hần nhìn ta cười.

“...” Là vậy?! Người đến đây cũng chỉ để nhìn xem ta ăn uống xấu tới cỡ nào?!

“Cần nhi a...” Khuôn mặt Bạch Hồ phóng to trước mặt ta.

“Có chuyện gì sao?” Ta chợt dạ hỏi.

“Người nghĩ cũng đừng nghĩ tới việc thoát khỏi tay ta.” Hần bỗng dưng phun ra mấy tiếng.

Ta hoảng hốt. Là! Hần đã biết chuyện giữa ta và Hạ Minh?! Thiên a! Ở cổ đại này thật sự không có bí mật nào có thể tồn tại qua một ngày!

“Ha ha, hắc hắc.” Ta gãi gãi đầu, tự hỏi đây là lần thứ mấy ta làm cái hành động ngu ngốc này...

“Oáp... Ta mệt mỏi, muốn đi ngủ.” Ta giả vờ đánh cái ngáp, ý muốn đuổi “khách”.

“Àn, vậy ta và người cùng nhau ngủ.” Hần nhẹ nhàng đứng dậy, thản nhiên nói.

“...” Di?? Hần vừa bảo cái gì?

“Chẳng lẽ không được sao? Đây vốn dĩ là phòng của ta nha.” Hần đi tới cạnh giường, rất vô sỉ mà nói với ta.

“...”

“Nếu cảm thấy không tiện thì người có thể ngủ ở bên ngoài.” Hần nhắc chân lên, động tác lưu loát tháo hài ra.

“...” Người quả thật không phải là người.

“Cần nhi a, ăn xong nhớ lau miệng rồi hãy ngủ nga~” Nằm nghiêng trên giường, hần chống cằm bảo ta.

“Người! Yêu nghiệt!” Ta dùng tay trở hần, rống. Bất quá, hần lại làm như không nghe thấy, dùng tay ngoáy tai.

Phi! Phi! Phi! Muốn ta ngủ chung với loại hồ ly như người? Đừng ảo tưởng! Ta còn chưa muốn chết sớm! Nhưng mà, ngủ ở ngoài thì thật sự là rất...

Nghĩ như vậy, ta anh anh dững dững tiến lại gần hần. Phát hiện khóe miệng hần mang theo ý cười đắc ý, ta thật sự tức muốn hộc máu!

Giật nhanh lấy chăn, ta chạy ra bên ngoài. Ta sợ rằng nếu nhìn hẩn lâu hơn một chút, ta sẽ lỡ tay gây án mạng, mặc dù biết là mình không đủ sức giết chết hẩn a... Ta thật sự vô dụng đâu...

Xung quanh, đèn đã được thắp lên, hoa hoa lệ lệ. Thứ ánh sáng mờ ảo đó dẫn đường cho ta. Trong đêm, ta đi tìm chỗ ngủ... Rồi thì một bóng trắng lướt qua!

Sự thật thì chẳng có bóng trắng nào hết, là do ta quá nhàm chán mà tưởng tượng ra thôi.

Ta đang đứng trong hoa viên? Không biết nữa, nhưng nơi này trồng nhiều hoa vậy chắc là hoa viên. Trải chăn làm nệm, ta đặt lưng xuống. Ân, rất thoải mái...

Trên cao là muôn vàn vì sao sáng lấp lánh và trăng rất tròn, rất sáng. Ta nằm đó, rất nhàm chán mà đếm sao...

Đến khi đã đếm hết sao thì trời cũng trở lạnh. Ta kéo chăn lên phủ kín người, chuẩn bị ngủ.

Nằm trong chăn, ta bỗng dưng nhớ lại ngày trước cùng bạn bè đi cắm trại. Giữa vùng rừng núi hoang dã, bọn ta ngủ trong túi ngủ, thật yên lành, thật yên lành...

Khoảng nửa đêm, ta giật mình tỉnh giấc, có lẽ là do không quen ngủ bên ngoài. Ta dụi dụi mắt, cuốn mình lại định ngủ tiếp chợt nghe bên tai như có tiếng ai thì thầm: “Ngày mai ta không thể... Nhưng nhất định, ta sẽ luôn luôn bên cạnh ngươi...”

Tiếng nói rất khẽ, rất khẽ, khiến ta lúc đó còn tưởng rằng là do ta tự sinh ảo giác...

19. Chương 19

Sáng hôm sau, ta thức dậy thì thấy xung quanh bụi bay mù mịt, phòng lớn phòng nhỏ đều bị hủy. Chuyện gì đã xảy ra?

Ta chạy mà không xác định phương hướng, hy vọng tìm được một ai đó. Mãi đến khi, ta gặp được Hạ Minh.

“Ngươi không sao chứ?” Y nhìn ta một lượt rồi hỏi.

“Ta ổn. Nhưng mà...”

“Ta đưa ngươi rời khỏi đây. Không cần phải sợ!” Y ôm chặt lấy ta, sau đó vận khinh công đưa ta đi.

Từ trên cao nhìn xuống, ta thấy Tầm Hoan Các ngày nào tráng lệ, nay chỉ như một toà thành đổ nát. Các căn phòng đều đã bị tốc ngôi, tường sụp đổ, cây cỏ thì bị gió thổi bay. Điều lạ là chỉ có Tầm Hoan Các chịu ảnh hưởng của cuồng phong, các khu vực xung quanh vẫn yên ổn. Nếu có gì khác lạ thì cũng chỉ là người tập trung xem rất là đông thôi. Họ đứng bên dưới và bàn tán, bàn tán... Bỗng trong đám người, có một người giơ tay chỉ về phía ta và Hạ Minh. Có gì lạ lắm sao? Ta còn đang nghi hoặc định hỏi ý thì ánh mắt bắt gặp sau lưng ta có một thân ảnh màu trắng.

Là một con hồ ly. Rồi tiếp tục một con nữa... Rất nhiều xác hồ ly đang bị gió cuốn đi, rất nhiều. Ngay tại lúc đó, ta đã hiểu chuyện gì đã xảy ra...

“Ngươi không cần phải tiếp tục nhìn. Không cảm thấy rất mất sao?” Hạ Minh che mắt ta lại.

Thật sự rất đau sao? Ân, có lẽ vậy. Có lẽ vì đau mắt nên nước mắt ta mới lăn dài trên má...

Ta thật sự không ngờ đến thảm cảnh này lại có thể đến nhanh như vậy... Vì sao đâu? Mới mấy ngày trước bọn họ hãy còn cùng ta cười cười nói nói, nay cứ như giấy, dễ dàng bị gió cuốn đi. Dẫu rằng Hoa nhi, Diệp nhi rất khó gần, nhưng hình như lúc nào họ cũng chăm sóc cho ta. Còn “Hồ ma ma” nữa, “nàng ta” đối ta cũng thật tốt... Tất cả đều đã chết rồi sao?

Ta muốn rời khỏi họ nhưng cũng không muốn họ phải chịu hậu quả như vậy...

Ra đến nơi an toàn, Hạ Minh buông ta ra. Lúc này, đứng cùng với ta và Hạ Minh là một lão bá và một cô gái trẻ đẹp. Nhìn kiểu cách của họ có lẽ cũng là đạo sĩ giống như Hạ Minh. Vị lão bá trong tay là một cây kiếm đang phát ra ánh sáng, miệng thì lẩm bẩm có lẽ là Cổ lão nhân, sư phụ của Hạ Minh. Còn cô gái trẻ đẹp chắc là sư mẫu của y. Chắc, trâu già quả thật khoái gặm cỏ non...

“Sư muội, để mắt tới nàng ấy. Ta đi tìm con yêu hồ kia.” Hạ Minh nhìn cô gái trẻ đẹp nói.

“Ta đã biết.” Cô gái trẻ đẹp cầm lấy tay ta, nhưng không nhìn ta, mà dùng ánh mắt si mê nhìn Hạ Minh.

Hạ Minh sau đó rất nhanh biến mất. Giao lại ta cho cô gái trẻ đẹp “để mắt”.

“Ông ta đang làm gì vậy?” Ta hỏi cô gái trẻ đẹp về cái lão miệng đang lẩm bẩm.

“Sư phụ đang thi triển pháp lực diệt trừ yêu ma.” Cô gái trẻ đẹp dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn ta.

Ra là vậy... Người ta đang giúp dân diệt trừ yêu ma.

Ta đứng lặng người, đưa ánh mắt nhìn vào đám bụi, lặng lẽ trông đợi, nhưng bản thân lại không biết mình trông đợi điều gì...

Đến giữa trưa thì Hạ Minh quay lại với thân trang không chỉnh tề. Lúc này lão đạo sĩ cũng đã thôi lẩm bẩm.

“Sư phụ. Đồ nhi bắt tài, thất vĩ đã thoát.” Hạ Minh đến gần lão đạo sĩ, chắp tay nói.

“Không sao. Vẫn còn cơ hội.” Lão đạo sĩ xoay người đi, không nhìn đến mặt y.

Hạ Minh có vẻ rất buồn, y cúi mặt nhìn xuống mặt đất. Cô gái trẻ thấy vậy liền lại gần y mà an ủi. Hai người ta ta người người, không để ý đến sự có mặt của ta. Nhưng ta cũng không bận tâm, điều ta đang suy nghĩ lúc này là có phải hay không Bạch Hồ trốn thoát...

20. Chương 20

Tầm Hoan Các bị phá hủy, ta đi theo thầy trò đạo sĩ. Trước mắt cũng không phải lo chỗ ăn chỗ ở. Nơi bọn họ sống không cố định, nay đây mai đó, nhưng cuộc sống cũng không đến nỗi khó khăn. Ban ngày thì bọn họ đi diệt yêu trừ ma để trang trải cuộc sống, đêm đến lại đi diệt ma trừ yêu để tăng thu nhập. Ngày đi, đêm đi, ta hiển nhiên trở thành thần giữ cửa a... Cả ngày lẫn đêm đều phải chờ họ về... Thật nhàm chán.

Cho đến một ngày, Hạ Minh bỗng hỏi ta có hay không muốn đi theo bọn họ, ta không do dự mà gật đầu.

Sáng hôm đó, bốn người bọn ta đi đến một miếu hoang. Hạ Minh vào trong miếu, sau đó đi ra khỏi miếu. Công việc hoàn thành, bọn ta đi lãnh công.

Đến tối, bốn người bọn ta đi đến nhà một đại gia. Mộc Linh, sư muội của Hạ Minh, tiến vào trong nhà, ta nghe “xoẹt xoẹt” mấy cái, Mộc Linh bước ra với một túi ngân lượng trên tay.

Ngày hôm sau...

Ngày hôm sau nữa...

Ta quyết định ở lại khách điểm đợi bọn họ, thôi không đi theo nữa. Thật sự là thất vọng đâu, cứ nhiên đi theo chỉ nghe được “xoẹt xoẹt” “roẹt roẹt”, sau đó có ngân lượng vào túi.

Khoảng thời gian này thậm chí còn đáng chán hơn lúc ở sơn cốc. Nản a...

Bỗng dưng có một ngày, cả ba thầy trò đạo sĩ rảnh rỗi, không đi trừ ma trừ cỏ nữa! Cái ngày hiếm hoi trong lịch sử, ta được ăn chung bọn họ... Hôm đó, ta ăn uống rất từ tốn, rất thực nữ thì Mộc Linh nhìn ta mĩa mai: “Thứ phụ nữ sống nhờ vào tiền của bọn đàn ông hình như rất vô dụng nha~ Ngay đến ăn cơm cũng trông như người dị tật!” Ta giận lắm nhưng không dám lên tiếng, may mà có Hạ Minh nói giúp.

Nói về Mộc Linh, ta vốn không ưa ả cho lắm. Ta và ả ở cùng một phòng, nhưng rất ít khi nào ả chịu nói chuyện với ta. Mỗi khi ta bắt chuyện là ả sẽ lại bảo ta câm mồm. Quả thực đáng giận!

Cổ lão nhân thì lại là một người bí ẩn. Ta rất ít khi tiếp xúc với ông ta nên không hiểu rõ về con người của ông ấy cho lắm.

Hạ Minh thì khỏi phải nói, y rất chu đáo. Duy nhất chỉ có mình y là chịu nói chuyện cùng với ta. Mỗi ngày, trước khi đi là đều như gà mẹ, dẫn dò ta này nọ, rồi mới an tâm đi. Khi về đến là lại cho ta vài cây kẹo hồ lô. Y quan tâm đến ta khiến ta cảm thấy rất vui, tuy nhiên, ta có cảm giác cứ như là con chó nhỏ mà y đang nuôi, y chỉ cố làm tròn nghĩa vụ của một người chủ. Thật sự là ta đòi hỏi quá nhiều ở y đi?

Một buổi tối nọ, ta nằm mộng.

Trong mộng, một con hồ ly toàn thân trắng như tuyết đang vẫy đuôi với ta. Con hồ ly trắng đó chạy. Ta chạy theo nó. Chạy mãi chạy mãi... Khung cảnh thay đổi, từ đồng bằng lên đến đồi núi, từ đồi núi xuống đồng bằng, từ mùa xuân kéo dài mãi đến mùa đông, sau đó lại từ mùa đông nhay sang mùa xuân. Cứ như vậy chạy mãi mà khoảng cách giữa ta với con hồ ly vẫn không thay đổi. Rốt cuộc, khi ta mệt quá phải dừng lại thì con hồ ly cũng dừng lại. Sau đó, một làn khói trắng xuất hiện... Con hồ ly biến mất, đứng đấy chính là Bạch Hồ!

Hắn mỉm cười với ta, thân ảnh nhẹ nhàng phiêu dật như làn khói, ma ma mị mị gọi ta: “Cần nhi...”

Sau đó thì “roẹt” một cái, Mộc Linh nhảy ra, Bạch Hồ biến mất.

“Không!” Ta hốt hoảng tìm kiếm hình ảnh của Bạch Hồ, nhưng vô vọng. Mộc Linh thấy ta như vậy thì cất tiếng cười quái dị.

Ta lại chạy, chạy mãi, chạy thật xa ả, sau đó, mất đà mà té ngã...

Một bàn tay nam tính đưa ra trước mặt ta.

“Người không sao chứ?” Hạ Minh ánh mắt lo lắng nhìn ta hỏi.

“Ta ổn.” Ta nắm lấy bàn tay của y.

Y giúp ta đứng dậy.

Bỗng Mộc Linh lại xuất hiện, ả hất tay ta ra khỏi bàn tay của Hạ Minh, sau đó, hai người bọn họ ôm lấy nhau mà hôn cuồng nhiệt...

Ta tỉnh dậy, mồ hôi đầm đìa. Là ác mộng sao?

Ta nhìn sang giường bên, Mộc Linh đang ngủ say.

Ta rời khỏi giường, định ra ngoài hóng gió một hồi rồi mới ngủ tiếp.

Ngoài trời, sao lấp lánh và trăng rất tròn, thật giống tối hôm đó. Ta thuận lợi leo lên trên nóc của khách điếm, ngồi ngắm sao. Lúc trước, khi còn ở sơn cốc, Bạch Hồ vẫn thường cùng ta ngắm sao mỗi tối. Có khi ta ngắm, có khi ta ngủ. Nhưng hắn vẫn kiên trì đêm đêm vác ta lên nóc nhà mà ngắm trăng với sao. Nghĩ lại thì hắn vẫn thật là đáng yêu đâu. Nghĩ tới hắn, lòng ta cảm thấy ấm áp. Nhưng rồi sau đó, cảm giác đau xót ập đến. Tất cả các tỷ muội Tầm Hoan Các đều do ta gián tiếp hại chết. Nếu không có ta, Hạ Minh sẽ không biết được bí mật của bọn họ. Như vậy, Cổ lão nhân sẽ không tiêu diệt toàn bộ Tầm Hoan Các. Ta thật sự là kẻ có lỗi, ta thật sự chỉ mang đến tai họa...

Ta đang ngồi tự trách thì có kẻ lại gần! Là Hạ Minh.

“Trời đêm lạnh. Người không nên ngồi lâu ở đây.” Y khuyên bảo.

“Không sao. Ta cũng chỉ mới lên đây.” Ta hướng y tươi cười.

“Người thật sự đã ngồi rất lâu.” Y ngồi xuống cạnh ta.

“Thật sao?” Ta ngạc nhiên hỏi lại.

Y không trả lời. Ta cũng không hỏi tiếp. Cả hai cứ như vậy im lặng nhìn thính không.

“Mộc Linh nói với ta rằng muội ấy có tình ý với ta.” Y bỗng lên tiếng.

“...” Chuyện này không cần y nói, ta cũng nhận ra rằng Mộc Linh thật sự thích y.

“Nhưng là, bọn ta là sư huynh muội.” Y khẽ thở dài.

“Người có thích nàng ấy không?”

Nghe ta hỏi, y bỗng dùng ánh mắt khó xử mà nhìn ta. Y không trả lời. Vậy là y thích Mộc Linh, đúng không?

Nếu là lúc trước, ta sẽ đau lòng khi biết điều đó, nhưng bây giờ, ta không quan tâm. Ta thật sự không quan tâm...

21. Chương 21

Hôm sau, ta thức dậy thật sớm, đến trước phòng của Cổ lão nhân.

Người mà ta nhìn thấy đầu tiên là Hạ Minh. Y thấy ta, khẽ gật đầu cười.

“Người đến tìm ta?”

“Không. Ta có chuyện cần gặp Cổ lão nhân.”

“Sư phụ hãy còn ngủ. Nếu không có chuyện gì, ta xin phép đi trước.” Y thông tri cho ta biết, sau đó rất nhanh mà bỏ đi.

Hừ! Chẳng thể hiện cái gì quan tâm! Không thể cùng ta đứng đợi một lúc sao? Hay là y có “chuyện gấp” cần phải giải quyết?

Mà thôi. Một mình ta đứng đợi cũng tốt.

Như vậy yên lặng mà nhìn trời, trong xanh, ấm áp. Không khí trong lành đến lạ. Thật yên bình. Rồi thì...

“Rầm!” “Aaaa...aaa...!”, phá vỡ bầu không khí.

“Hừ chết người! Mới sáng sớm người lại đứng trước phòng ta mà làm chi?” Cổ lão nhân sau khi hét lên một tràng dài, liền hướng ta cần nhân.

Ta xoa xoa mũi. Lẽ ra ta mới phải hét lên a! Người bị ăn nguyên cái cửa là ta chứ đâu phải lão! Bất quá, vẫn phải nhịn.

“Xin người nhận ta làm đồ đệ!” Ta học theo phim ảnh, phúi phúi đầu gối, quỳ xuống, chắp tay, kính cẩn nói.

Và rồi... Cổ lão nhân gật đầu cái “rụp”. Thật dễ dàng nga~ Không ngờ ở cổ đại này ta lại được ưu đãi như vậy a...

“Ta cũng không nghĩ cho người ăn không ngồi rồi mãi.” Cổ lão nhân vuốt vuốt râu, sau đó rất “thâm tình” mà đỡ ta đứng dậy.

“Sau này, còn phải trông cậy vào người.” “Sư phụ” của ta cười thật là “hiền lành”.

“Vâng, sư phụ.” Mặc dù không biết là ta có hay không có khả năng làm cái thứ mà lão có thể “tin cậy”, ta vẫn dứt khoát trả lời.

“Đồ nhi ngoan, chúng ta đi ăn sáng!” Lão quàng tay qua vai ta.

Hai thầy trò tiến ra tiền sảnh (hình như là chỗ ăn uống tại khách điểm), bắt gặp Hạ Minh và Mộc Linh đã ngồi đó.

Bốn người bắt đầu ăn. Mọi khi, giờ này ta hãy còn ngủ nên không thường ăn chung với bọn họ, đây có lẽ là lần thứ hai kể từ khi ta bắt đầu đi theo bọn họ. Cũng thật nhanh, mới đó đã gần một tháng, ta đóng vai kẻ ăn bám đã gần một tháng a...

Trong vòng một tháng này, không hề nghe ngóng được bất cứ tin tức nào của Bạch Hồ, ta thật lo cho hắn. Cho nên hôm nay, ta quyết chí trở thành đạo sĩ, cốt để có thể tìm được hắn. Nếu ta nỗ lực, có thể tìm được hắn trước ba tay đạo sĩ kia thì thật tốt...

“Hạ Minh, Mộc Linh, hôm nay hai đứa đi với nhau đi, ta ở lại dạy dỗ đồ đệ mới.” Sau khi ăn xong, Cổ lão nhân dùng tay xoa cằm mà nói.

Thật sự đối với việc trừ tà, ta nghĩ chỉ bằng một trong ba người họ cũng có thể giải quyết êm xuôi, hà tất gì phải kéo bè kéo lũ như thế...

“Người...” Hạ Minh sau khi nghe sư phụ nói xong thì nhìn ta ngạc nhiên.

“Sao?” Ta nhướn mắt nhìn y. Không được sao? Có cần phải ngạc nhiên như vậy?

“Ừm. Vậy sư phụ và sư muội ở lại. Ta và sư huynh sẽ nhanh chóng trở về.” Mộc Linh thì khác với Hạ Minh, ả ta có vẻ rất vui.

“Sư huynh, chúng ta đi!” Ắ kéo lấy tay của Hạ Minh, ý đồ lôi y đi, nhưng y lại bắt di bất dịch.

Y đứng đó, yên lặng nhìn ta, lông mày hai bên càng lúc càng nhíu lại gần nhau. Đi? Bị tào bớ sao?

“Khụ. Hai đứa đi nhanh về nhanh. Tiểu Cần, người đi theo ta.” Sư phụ ho khan một tiếng, sau đó lôi ta đi.

22. Chương 22

Sư phụ đưa ta đến một khu đất vắng...

“Được rồi, người đứng tại đây.” Lão chỉ chỗ cạnh bụi trúc.

Ta nghe lời lão, đi lại đó đứng.

“Khụ... Trong tất cả các đồ đệ của ta thì ngươi là đứa yếu nhất!” Lão làm ra vẻ mặt rất ngưng trọng.

“...” Ta không ý kiến, dẫu sao thì ta cũng là người mới nhập môn.

“Cho nên!” Sư phụ hít lấy một hơi thật sâu. Ta tập trung chú ý lắng nghe, cả người bắt đầu đổ mồ hôi.

“Những gì ta dạy ngươi hôm nay phải ghi nhớ cho thật kỹ!” Trịnh trọng phun ra từng chữ.

“...” Ta nói, sư phụ ta cũng thật thích làm màu a...

Khúc dạo đầu, sư phụ kể cho ta nghe về cái lịch sử huy hoàng một thời của lão, đoạn này ta không để tâm cho lắm. Nhớ mang máng là hình như lão rất có tiếng trong giới đạo sĩ, lão có bảy người vợ, lão bắt lực gì đó, rồi lão mai danh ẩn tích, rồi lão nhận đồ đệ...

Phần sau mới là phần mà ta quan tâm nhất, rèn luyện thân pháp căn bản!

Buổi tập như thế này...

“Trước tiên, hãy để tâm hồn thanh thản.” Lão mơ màng nói, sau đó từ từ nhắm mắt lại.

Ta đứng nhìn lão.

“Sau đó, hít thở sâu.” Lão hít “sột” một cái rõ to, bắt đầu phòng mang trợn má.

Ta đứng nhìn lão...

“Kể đó, dồn khí xuống lồng ngực, ép sát.” Lão giơ tay lên cao, sau đó hạ từ từ hội tụ xuống giữa ngực.

Ta đứng nhìn lão...

Ân, thật giống các động tác dưỡng sinh mà mấy ông mấy bà trong khu phố vẫn hay tập. Bất quá, điểm khác ở đây là động tác của các ông các bà nhìn ra được sự nhẹ nhàng, thông thả, còn sư phụ ta thì thô thiển hơn nhiều!

“Xi...” Ta chợt nghe được một tiếng kêu rất bé. Uy! Cái gì nhỉ??

“Khục... khự... khự... khự... khự...” Ta bắt đầu cảm thấy buồn nôn. Oẹ... cái mùi gì hôi như trứng thối! Hôi chết ta.

Ta đưa mắt nhìn lên thủ phạm. Trong phạm vi 10m, ngoại trừ ta và lão thì còn ai đâu!

Ấy vậy mà lão vẫn rất điềm tĩnh, cứ như vậy tiếp tục múa máy mấy động tác cũ.

Đến khi ta đã chuẩn bị sùi bọt mép, lão mới dừng lại, quay sang nhìn ta với đôi mắt khó hiểu.

“Người thật chẳng ra thể thống gì! Lão tôn đây có tâm chỉ dạy người, vậy mà người lại có thể nằm đó chơi trò chó đào đất!” Lão quát.

“...” Ta oan ức. Khi nào thì ta chơi trò “chó đào đất”? Chỉ là khó chịu, phải bầu vào mặt đất thôi mà...

“Người nhìn ta như vậy mà gì?!” Lão trợn to mắt nhìn ta.

“Sư phụ ~ Thật sự là hôi không chịu được...” Ta ứa nước mắt, cố nói xong những từ cuối cùng trong đời...

“Ách, mới ăn xong bụng ta còn yếu. Ha ha!” Lão đưa mũi hít hít xung quanh, sau đó bật cười.

Ân... Thật đáng cười đâu... Cái chết của ta thật sự lãng nhách!

Mắt ta từ từ khép lại, cảnh vật mờ dần, mờ dần rồi chìm vào một màu đen u ám...

Ta cảm thấy người mình nhẹ hẫng, đến nỗi có cảm giác người mình có thể bay lên. Sau đó, ta bay thật. Trong cái màu đen đáng ghét ấy, ta bay lang thang lang thang, rồi thì một làn khói màu xám xuất hiện. Làn khói mang theo mùi hôi thối ghê tởm, giống với mùi tử thi thối rửa, thật sự ghê tởm. Từ trong làn khói, ta thấy được một bóng người.

Người này dáng dong dỏng cao, nhìn như một cô hoa hậu, chỉ tiếc là ngực không phát triển. Cô hoa hậu tiến dần về phía ta. Cứ từ từ như vậy cho đến khi ta nhìn ra được khuôn mặt của “cô ta”. Là Bạch Hồ!

Nhưng mà lúc này hắn ta không mang theo vẻ tươi cười hằng ngày. Mặt hắn đầy máu, máu chảy ra từ trên trán, từ hốc mắt, từ tai, từ mũi, từ miệng... Còn tay hắn thì đưa về phía ta.

“Ta chết oan uổng lắm, Cần nhi a...” Hắn thều thào như đòi mạng.

“Không phải ta!” Ta bật dậy, nhìn xung quanh, phát hiện là mình lại đang nằm mộng. Ta đang ở trong phòng, xung quanh là ánh sáng chứ không phải một màu đen.

Nhớ lại giấc mộng ban nãy, thật sự đáng sợ. Bạch Hồ không phải ta giết, hắn không phải còn chưa chết sao? Như thế nào lại tìm ta đòi mạng?

Ta nhìn ra ngoài trời, cũng đã là rạng chiều rồi. Có lẽ lúc này Hạ Minh và Mộc Linh đã trở về. Thật là... Điều tệ hại là ta chưa hề tiếp thu được gì từ Cổ lão nhân.

Lúc ta định đi ra ngoài thì sư phụ ta từ bên ngoài đi vào.

“Nha đầu, ta có vật này muốn đưa cho người.” Lão khề thì thầm, làm ra vẻ rất bí mật. Nhìn kỹ lại thấy giống mấy tên già bệnh hoạn, hay đi ra đường quấy rối trẻ em trung học.

“...” Ta yên lặng chờ đợi, cảnh giác với sự làm màu của lão.

Lão cũng chẳng thèm chấp thái độ dừng đứng của ta, lấy từ trong cánh áo ra một sợi roi dài màu nâu, nhìn chất liệu hình như là từ dây cỏ phơi khô.

“Hắc hắc, ngạc nhiên không?” Cùng lúc lôi sợi dây ra, lão nở một nụ cười đắc ý.

Ách! Đây là muốn dung vũ lực cưỡng ép ta? Người này là dân BDSM?!

Ta hoảng sợ lùi lại giữ khoảng cách với lão, dùng hết sức bình sinh định kêu cứu.

“Đây, người nhận lấy, đây là vật tổ truyền mà ta đã giữ gìn rất lâu.” Sư phụ ta rất ôn tồn bảo.

Cái miệng đang há ra định kêu cứu của ta bị đông cứng. Di? Ân? Ủm? Hình như không phải là “dụng cụ” đó.

“Đây là vật tổ truyền?” Ta nghi hoặc hỏi.

Sư phụ ta gật đầu khẳng định.

“Nó rất quan trọng đối với ta.” Lão bổ sung thêm.

Ta có điểm khó hiểu, như thế nào lão lại có thể trao cho ta thứ “rất quan trọng” này? Không phải ta tự hạ thấp mình, nhưng là, ta đáng để được lão cho sử dụng cái vật đó sao? Tại sao lại là ta mà không phải Hạ Minh hay Mộc Linh?

Ta đem tất cả các điều đang nghi vấn trong đầu ra hỏi lão thì nhận được câu trả lời là: “Đều do người quá yếu!”

“...”

23. Chương 23

Từ khi ta nhận được Kích Mộc, sợi roi sư phụ ta trao cho, lúc nào ở một mình ta cũng lấy nó ra ngắm soi. Ủm... Yêu đến quất yêu, người đến quất người, thú đến quất thú,... nhìn chung thì cũng là một sợi roi dùng để quất! Vậy mà lão lại bảo bên trong còn có một “sức mạnh kinh khủng khiếp”! Thật sự có sao? Có lẽ “sức mạnh” ấy phụ thuộc vào lực tay của ta?

“Cộc cộc!”

“Ai?” Ta nhớ không lầm thì hôm nay lão sư phụ cũng đã đi theo Hạ Minh và Mộc Linh mà?

“Là ta.” Bên ngoài truyền đến giọng nam trầm ấm. Hình như là Hạ Minh.

Ta cất Kích Mộc vào ngăn tủ, sau đó đi ra mở cửa phòng.

“Uy! Sao người còn ở đây? Không phải người đi cùng bọn họ sao?” Người đứng đó đúng là Hạ Minh.

“Sư phụ bảo ta ở lại hướng dẫn cho người.” Y nhìn ta mỉm cười. “Hay là người không muốn nhìn thấy ta?”

“Ách... Ta không có ý đó. Ha ha...” Ta đưa tay gãi gãi đầu, chợt nhớ tới, mỗi lúc đứng trước Bạch Hồ, ta cũng thường hay làm như vậy.

“Không mời ta vào phòng sao?” Y nhướn mày.

“Phải vào phòng sao? Không phải ở bên ngoài sao?” Ta có điểm ngạc nhiên.

“Ân, không cần thiết phải ở bên ngoài. Như thế nào, trong phòng người có cất giấu thứ gì sao?” Y cố tình đưa mắt nhìn vào phòng ta tìm kiếm.

“Không có, không có. Ta chỉ sợ vào trong phòng của sư tỷ ~, sư huynh sẽ không tập trung được thôi.” Ta lắc đầu phủ nhận, sau đó lên che miệng nhìn y cười.

“Cần nhi, ta đối với Mộc Linh chỉ là tình cảm sư huynh muội bình thường thôi.” Là, “Cần nhi” sao? Nghe có điểm quen tai...

“Này, rốt cuộc người muốn để ta đứng đây đến bao giờ?” Hạ Minh thấy ta có điểm ngăn người liền gọi hồn ta về.

“Ân, ách... Nếu người không ngại thì chúng ta có thể vào phòng.”

Nói rồi ta và y cùng tiến vào phòng, đóng cửa lại...

“Vậy sư huynh muốn bắt đầu từ đâu trước?” Ta vất chân lên đùi, gác tay lên bàn mà hỏi y.

“Ta trước nói về Kích Mộc...”

“Không cần! Về Kích Mộc thì ta đã nghiên cứu kỹ rồi!” Là, ta thật sự cũng không nghĩ đến chuyện gì mà diệt ma diệt quỷ, cho nên không cần thiết phải tốn thời gian cho cái thứ đó.

“Người đã biết hết?!” Y có vẻ không tin mà nhìn ta.

“Ân, nó quả thực có một sức mạnh rất kinh khủng!” Ta vừa nói vừa làm vẻ mặt trịch thượng, tỏ vẻ thật sự hiểu rõ.

“Vậy, ta tiếp sau đó nên dạy người cái gì?” Ngồi đối diện ta, y gãi cằm suy nghĩ.

Một bên ta cũng bắt đầu gãi đầu suy nghĩ theo. Chẳng lẽ Cổ lão nhân bảo y đến đây chỉ để nói cho ta biết về Kích Mộc?

“Hiện tại, người đã biết được những gì?” Sau một hồi lâu, y mới hỏi ta.

“Ta ngoài Kích Mộc ra thì không biết gì hết.” Ta trả lời một cách hiển nhiên.

“Thật sự?!” Lần này y thật sự là ngạc nhiên quá đáng, đứng dậy đập bàn.

“Â... ân.” Ta sợ sệt mà gật đầu.

Nhớ đến lúc trước, mỗi khi ta nói không thuộc bài, thầy ta vẫn thường hay đập bàn như vậy, sau đó sẽ cho ta nằm sấp xuống bàn... đánh mông ta.

“Thật xin lỗi, ta không nghĩ đến làm người sợ. Vậy giờ người nghĩ muốn học cái gì trước tiên?” Y lấy lại bình tĩnh, hỏi ta.

“Ta nghĩ muốn biết cách tìm được yêu ma!” Ta rất nhanh chóng mà trả lời.

“Không cần thiết.” Hạ Minh cũng nhanh không kém mà từ chối.

“Tại sao?”

“Người... Người muốn tìm thất vĩ yêu hồ Bạch Hồ đúng không?” Y nhìn ta dăm chiêu.

“...” Ta không trả lời. Nếu nói “Có” thì sao? Mà “Không” thì sao?

“Cần nhi, người không thể quên hẳn đi được sao? Người nên nhớ là người và yêu vốn không thể sống bên nhau.” Y rời khỏi chỗ ngồi, tiến lại gần ta, sau đó hai tay để trên vai ta.

“Ta...” Ta bất ngờ trước hành động của y.

“Quên hẳn đi, chỉ cần ở bên ta là được. Ta sẽ bảo vệ người.” Ánh mắt y xoáy sâu vào trong trí óc ta.

“Người...” Ta vẫn chưa hiểu y muốn nói gì.

“Cần nhi, ta yêu người.” Y bỗng dưng ôm chầm lấy ta.

“...” Có ai đến nói với ta chuyện gì đang xảy ra không...

“Ta đã yêu thầm người từ hai năm trước...”

“Dừng!” Nghe những câu trước đó, ta có thể không hiểu. Nhưng “yêu thầm ta từ hai năm trước” là như thế nào? Ta đến đây còn chưa đến một năm!

Ta đẩy y ra, nhìn thẳng vào mắt y mà nói rõ: “Người là nhầm người!”

“...” Ánh mắt y thoáng buồn. Ta thoáng cảm thấy tội lỗi...

“Hắn đã xóa đi ký ức của người...” Hạ Minh chậm rãi nói.

“Người bảo sao?”

“Là, người vốn dĩ không phải là người thời đại này, à?” Y hỏi ta.

Ta gật đầu thừa nhận, quả thật là như vậy.

“Người đến đây đã được ba năm, nhớ không?”

Ta lắc đầu, nhớ rõ là chưa đến một năm, nhưng chính xác là bao nhiêu ngày thì ta không có dư thời gian để ngồi tính.

“Người đương nhiên là không nhớ, bởi vì, Bạch Hồ đã xóa đi ký ức của người.”

Di? Vậy người còn hỏi ta có nhớ hay không để làm gì?! Nhưng mà, thật sự là ta đã bị xóa trí nhớ sao? Có cần thiết không?

“Chuyện gì đã xảy ra?” Tuy không rõ y nói là thật là giả, ta vẫn muốn nghe được đầu đuôi mọi chuyện.

“Àn, chuyện là như thế này...” Y bắt đầu hồi tưởng.

24. Chương 24

Năm đó, ta cùng Bạch Hồ trên sơn cốc...

“Cần nhi a, tiểu Bạch phải đi đại lục một khoảng thời gian. Người ngoan ngoãn ở lại đây đợi, à?” Bạch Hồ vừa bước ra khỏi nhà, vừa quay lại tươi cười mà căn dặn ta.

“Người sẽ đem về đồ ăn ngon?” Ta háo hức hỏi hắn.

“Àn, ta sẽ mua kẹo hồ lô cho người.” Nói rồi nhẹ nhàng bước đi. Phong thái của hắn vẫn cứ nhẹ nhàng như vậy, tựa hồ từ trước đến giờ chưa từng có gì vướng bận.

Từ trong nhà, ta đứng nhìn theo cho đến khi hắn đã đi khuất bóng, sau đó, nhảy lên sung sướng! Cảm giác lúc đó thật sự rất giống được giải thoát sau một năm học nhồi nhét. Ách, mà cũng lắc đầu đến mức như vậy, là, xem như được nghỉ lễ đi... Nói chung là sẽ được thoải mái tự do suốt một thời gian.

Rồi thì trong thời gian đó, Hạ Minh xuất hiện. Y là do tình cờ phát hiện được Bạch Hồ đi ra từ một lỗ hổng, sau đó nhanh chân nhảy vào lỗ hổng trước khi nó kịp đóng lại, và rồi đến được đây.

Lúc ta nhìn thấy y, cả người y toàn là bùn đất, ta thương tình lấy cho y mượn bộ đồ của Bạch Hồ, bảo y thay ra. Y thoáng đánh giá ta qua cách ăn mặc quái dị, sau đó nhận lấy bộ đồ từ tay ta, đưa lên mũi ngửi ngửi. Khi đó, ta còn tưởng y là người rừng duy nhất còn sót lại ở chốn này.

“Người là người từ đâu tới? Sao lại xuất hiện tại nơi này?” Y nhìn ta nghi hoặc.

“Chẳng là, ta xui xẻo bị kẻ xấu ném vào nơi bệnh hoạn này a...” Ta vừa nói vừa lắc đầu thở dài.

“Có phải nơi đây có một yêu hồ giống đực sinh sống?” Y không quan tâm đến sự thương tâm của ta, tiếp tục hỏi.

“Ta không biết người nói cái gì yêu hồ, nhưng nếu là giống đực thì lúc trước quả thật là có. Uy, là một tên cuồng sát, hắn rất đáng sợ!” Ta vừa nói vừa làm vẻ mặt lo lắng, giả bộ đảo mắt nhìn quanh.

“Có phải hay không hắn rất đẹp?”

“Àn, đúng vậy.” Ta nghĩ nghĩ rất nhanh liền trả lời.

“Tên đó vốn dĩ là yêu hồ. Ta không hiểu tại sao người vẫn còn sống, tuy nhiên nếu cứ tiếp tục sống ở đây sẽ rất nguy hiểm. Người nên sớm rời khỏi đây trước khi mọi chuyện trở nên tồi tệ.” Hạ Minh khuyên ta.

“Nhưng ta phải đợi hắn về, hắn đã hứa là sẽ mua kẹo hồ lô cho ta. Với lại, hắn cũng đã nói là sẽ đối tốt với ta, ta không lo. Còn nữa, ta có thể cam đoan với người tuy hắn hơi quái gở nhưng là người chứ không phải yêu hồ.” Ta phụng phịu. Có lẽ lúc đó ta đã quen với việc được hắn chăm sóc, dần mất cảnh giác.

“Nha đầu gối. Người chưa từng nghe người ta nói là “vỗ béo trước khi ăn” sao? Giờ hẳn đối tốt với người, nhưng sau này ai đảm bảo hẳn sẽ không giết thịt người?” Y khẽ cốc đầu ta.

Bàn tay to ấy, mang đầy đất cát để lại trên tóc ta khiến cho ta khó chịu.

“Vậy, mẹ ta cũng từng bảo “không được nghe lời người lạ”! Ta dựa vào gì mà có thể tùy tiện tin người? Bạch Hồ đầu sao cũng còn đáng tin hơn một kẻ không rõ lai lịch như người.” Ta vừa phủi đất cát trên tóc vừa bênh vực Bạch Hồ.

“Ân ân, được. Vậy thì ta sẽ không ép người. Nhưng phiền người có thể đưa ta ra khỏi đây được không.”

Lần đó, Hạ Minh yêu cầu ta như vậy là do y cảm nhận yêu khí nơi đó rất mạnh, nếu ở lại lâu thì sẽ không có lợi cho y. Nên y mới muốn biết lối thông với bên ngoài, sau này sẽ đưa sự phụ đến hợp sức tiêu diệt toàn bộ. Tiếc cho y là ta cũng không biết lối ra ở đâu. Bọn ta cứ như vậy đi tìm bằng niềm tin và hy vọng. Rốt cuộc, nản chí...

“Này! Ta nói, người vào đây bằng đường nào sao lại không nhớ a?” Ta cần nhân.

“Vậy còn người, người vào đây bằng đường nào?” Y hỏi ngược lại ta.

“Không phải ta nói rồi sao? Ta bị kẻ xấu ném vào đây, lúc đó ta còn đang hôn mê đâu?”

Cứ như vậy, y không còn đề cập đến việc tìm lối ra nữa. Những ngày sau đó, bọn ta biến thành hai con mèo lười biếng, chỉ biết ăn và nằm ườn trong sơn cốc.

Ta và Hạ Minh lâu lâu lại trao đổi vài câu, sau đó lại tiếp tục việc ai người ấy lo.

Những lúc nằm phơi nắng trên thảm cỏ, ta lại nghĩ, nếu như người ở chung với ta là Hạ Minh thì thật tốt. Y không nói nhiều, và chắc hẳn cũng không yêu sách (đặt điều kiện vói vĩnh, gần giống như vậy) này nọ như Bạch Hồ. Ở bên y, ta cảm nhận được sự thanh thản và yên bình.

Có một ngày, Hạ Minh hỏi ta:

“Này, người nhìn xem bông hoa này có phải rất đẹp?” Y ngắt lấy một đóa hoa màu vàng rực rỡ, có viền màu trắng, cánh hoa lớp dày lớp mỏng, được xếp như tòa sen, đưa đến trước mặt ta.

“Ân, không đến nỗi.” Ta thủng thẳng đáp. Đồng chí hoa này khá là quen thuộc với ta, hình như là nằm trong số các bông hoa xấu số bị Bạch Hồ ngắt để tặng ta.

“Người nhìn xem là màu vàng đẹp vẫn là màu trắng đẹp hơn?”

Ta khó hiểu nhìn y... Tại sao lại hỏi như vậy? Là do quá rảnh rỗi? Ngày thường không bao giờ y hỏi những vấn đề nhàm chán này.

“Màu vàng.” Tuy không hiểu ra sao nhưng ta vẫn trả lời.

Và lạ lùng hơn nữa, sau khi nghe xong câu trả lời của ta thì Hạ Minh bỗng nhiên nở nụ cười. Đó là lần đầu tiên ta nhìn thấy y cười. Nụ cười đó ấm áp như nắng ban mai, ăn sâu vào trong tâm trí ta lúc đó.

Ngày hôm sau thì Bạch Hồ trở về...

Buổi sáng, ta đang đi loanh quanh bắt bướm thì đã thấy đằng xa xa có dáng người thanh thanh đi vào. Nhận ra là Bạch Hồ đã quay lại, ta vội đi tìm Hạ Minh, thông tri cho y biết để còn trốn đi. Ta không nghĩ muốn thấy cảnh Bạch Hồ giết Hạ Minh, sau đó lóc thịt y ra phơi khô...

Nhưng là, ta tìm ngoài cốc không thấy y, thường là giờ này y phải đang nằm ườn trên cỏ xanh. Nghĩ một hồi, ta chạy vào trong nhà. Có lẽ Hạ Minh hẳn vẫn còn ngủ. Cũng không thấy! Ta xoay người định chạy ra bên ngoài. Bỗng, đang hấp tấp thì ta đụng phải một người, ngã nằm ra đất.

25. Chương 25

“Cần nhi a~, người có cần phải mừng rỡ như vậy?” Bạch Hồ đưa tay nâng ta dậy, nhìn ta cười hỏi.

“...” Con mắt nào của hắn thấy ta đang “mừng rỡ”?!

Ta nắm lấy tay hắn, thuận lợi đứng dậy, phúi phúi mũng. Lúc đó, Bạch Hồ đứng rất gần ta.

“Ừ! Cần nhi, lúc ta đi vắng người có thấy người nào lảng vảng trong đây không a?” Hắn cúi người xuống, khẽ thò thẻ vào tai ta làm ra vẻ bí mật.

Ta lắc đầu.

“Vậy người có cảm thấy có gì khác thường không?” Hắn hỏi tiếp.

Ta tiếp tục lắc đầu.

“Àn, vậy người cùng kẻ đó hắn không quen biết?”

“Kẻ nào a?” Ta giả vờ ngây ngốc hỏi lại. Ngu ngốc ở chỗ, ta lúc đó không nghĩ tới Bạch Hồ có thể đọc được suy nghĩ của ta.

Khi nói xong câu đó, ta nhìn thấy Hạ Minh. Y từ trên nóc nhà nhảy xuống. Rất nhẹ, không một tiếng động, hắn là nếu ta không đứng đối diện với cửa thì ta cũng sẽ không thể biết được sự xuất hiện của y.

Ta còn chưa kịp phản ứng thì Bạch Hồ đã xoay người lại...

Đưa lưng về phía ta, Bạch Hồ hỏi: “Cần nhi, người có quen tên đó?” Hắn trở Hạ Minh.

Đã phóng lao thì phải theo lao, ta rất nhanh trả lời: “Ta không biết.”

Mà nếu ta có quen biết thì sao? Hắn sẽ nương tay hay sẽ ra tay tàn độc hơn? Phi, cổ nhân thật khó hiểu.

“Àn, vậy rất tốt.” Từ phía sau, ta có thể nghe được giọng cười rất khê của hắn.

Sau đó, mọi chuyện sau đó là một màn chém giết, truy đuổi...

Bạch Hồ bỗng dừng chuyển mình thành một con “chó” trắng rất lớn, một con chó bị đột biến với bảy cái đuôi! Do kích thước của nó rất là to lớn, căn nhà cứ như vậy mà nứt đôi ra, vụn gỗ rơi xuống...

Con “chó” vồ lấy Hạ Minh. Hạ Minh linh hoạt thoát được, y nhảy tránh sang một bên. Con “chó” vẫn chưa buông tha cho y, tiếp tục nhảy chồm tới. Vào lúc đó, Hạ Minh rút từ trong ngực ra một con dao!

Điên khùng là y không dùng con dao ném vào con “chó” mà là tự cắt vào cổ tay của mình! Di? Tự sát?

Con “chó” hình như cũng không tiếp thu được hành động kỳ lạ của y, nó dùng chân trước hất con dao ra khỏi tay y. Xui xẻo là con dao lại găm trúng vào vùng đệm thịt ngay chân của nó. Nó bắt đầu gầm rú, bảy cái đuôi của nó quất tứ tung, trông có vẻ rất đau đớn.

Hiện tại, ta mới biết rằng máu của Hạ Minh có thể gây tổn thương rất lớn đến yêu quái. Ủm... Có lẽ cũng giống như máu của người bị nhiễm AIDS?

Trở về với cuộc chiến...

Hạ Minh nhân lúc con “chó” đang múa may quay cuồng, nhảy lên trên lưng của nó. Y đưa tay vào trong ngực, lục lọi, lần này lấy ra một mớ lá bùa. Y dán trên lưng con “chó” một lá màu vàng. Sau đó, trên tay cầm rất nhiều bùa màu đỏ, nhảy khỏi lưng con “chó”. Khi đã đến được một nơi khá xa với con “chó”, gió đến, và y vung tay. Các lá bùa màu đỏ bay theo gió, đến bám trên người con “chó”, rồi đồng loạt nổ. Một màn mưa bụi.

Đến khi bụi đã bớt dày đặc, ta không còn trông thấy con chó lớn nữa, mà là, rất nhiều chó nhỏ, rất nhiều. Còn chưa kịp đếm xong bao nhiêu con thì bọn chúng đã lao vào cắn xé Hạ Minh. Một đám lớn, rất nhiều chó trắng bu xung quanh y, thi nhau cắn xé. Ta thấy từ giữa đám trắng đó, một búng máu phọt ra, rồi nhiều búng máu khác, thi nhau phun ra... Máu trắng dần thay bằng màu đỏ.

Một hồi lâu, Hạ Minh đi ra từ trong vũng máu. Y nhìn xung quanh, không tìm được con nào có lá bùa màu vàng trên lưng, liền nhìn về phía ta. Ta chợt dạ nhìn lên trên. Trong không trung, ta thấy có một lỗ hổng màu đen.

Hạ Minh vận khinh công nhảy vào lỗ hổng đó.

Đứng bên dưới, ta nghĩ, đó có lẽ là lối ra, bèn tìm cách với tới. Ta leo cột nhà, ngôi nhà lung lay, sau đó sập đổ. Lỗ hổng khép lại.

“Người muốn đi theo hần sao, Cần nhi?” Phía sau có tiếng người hỏi.

Ta xoay người lại, phát hiện ra là Bạch Hồ. Hần đang tiến lại gần ta.

“Người thật sự là yêu quái sao?” Ta thụt lùi lại, tránh xa hần.

“Người tin tên đó?” Bạch Hồ眯 mắt nhìn ta, hần cũng thôi không đi về phía ta nữa.

“Ta không phải đồ ngốc, ta thấy rõ ràng người biến thân thành chó!” Ta quát.

“Không phải chó, mà là hồ ly, nhớ?” Hần khẽ che miệng mỉm cười. Rồi thì với vận tốc ánh sáng, hần như u linh đứng trước mặt ta.

“Buông tha ta!” Ta hốt hoảng đẩy hần ra một khoảng khá xa.

“Là muốn giết ta sao? Vì ta biết người là yêu quái? Tốt lắm, Dương Tiểu Cần này không sợ trời không sợ đất, đến cổ đại không có mẹ, thứ duy nhất ta sợ chỉ còn có loài bò sát. Cho nên, ta mới là không sợ loài yêu quái như người!” Ta anh anh dũng dũng dựa vào chút khí phách còn sót lại nói. Đường nào cũng phải chết, vậy thì thà là chết đứng!

“Cần nhi, người sợ ta sao?” Hần ủy khuất, giọng nghẹn ngào.

“Ta bảo ta không sợ!”

“Người rõ ràng là sợ, nếu không sợ người sẽ không vừa đẩy ta vừa nói ‘Buông tha ta!’ nha.” Hần bĩu môi.

“Ta... Là do lúc đó...” Ta đuối lý. Thật sự là ta vẫn rất là sợ hần.

“Ân, người không cần phải sợ ta, Cần nhi a...” Bạch Hồ lại lần nữa lại gần ta. Ta bất động. Rồi thì hần khẽ dùng ngón tay áp lên trán ta, và rồi thì mọi chuyện có lẽ cứ như vậy bị ta cấp quên đi...

—Thực tại phân cách tuyến—

“Mọi chuyện chính là như vậy!” Hạ Minh thở ra một hơi.

“Ta dựa vào cái gì mà có thể tin người?” Người cũ, câu hỏi cũ, nhưng là hai năm sau.

“Ta nghĩ người phải tin.” Hạ Minh nhú mày đáp rất là cứng nhắc.

“Người nhảy vào lỗ hổng và trở về được?”

“Đúng.” Y trả lời.

“Vậy chuyện sau khi người đã nhảy qua lỗ hổng, tại sao người lại biết?” Ta có điểm khó tiếp thu.

“Là do lá bùa màu vàng.” Y dừng lại một lúc mới trả lời.

“Ân, vậy tại sao người biết lúc đó ta nghĩ gì?” Thật sự có điểm kỳ quái.

Hạ Minh bỗng dưng làm ra vẻ bí mật, y nhìn trước sau một hồi rồi mới nói khẽ với ta: “Là do tác giả nói cho ta biết!”

26. Chương 26

Không phải ta không tin tưởng Hạ Minh, nhưng là, câu chuyện mà y kể là dưới góc độ của ta, có một số việc y đương nhiên sẽ không biết, chẳng hạn là suy nghĩ của ta chẳng hạn. Vậy mà y lại kể cứ y như bản thân chính là ta! Phi! Rồi còn cái rắm gì tác giả nữa! Nếu quả thật có tên tác giả nào nhẫn tâm ném ta vào câu chuyện máu chó này, ta mà gặp hắn sẽ cắn chết hắn!

Trong lúc ta và Hạ Minh còn ngồi trong phòng thì cửa phòng “rầm” một cái sứt khỏi bản lề.

“Cô nam quả nữ, giữa ban ngày ban mặt, các người còn muốn làm gì?” Mộc Linh không biết từ đâu chui ra, nhìn bộ dạng ả như là bất tận giường gian phu dâm phụ.

“Bọn ta đang bàn bạc đại sự, người không nên chen ngang.” Ta khinh khỉnh liếc mắt ả một cái, sau đó phẩy tay ra lệnh đuổi khách.

Bất quá, Mộc Linh này là đang muốn kiếm chuyện. ả tiến tới đập bàn cái “rầm”. Ta nhìn cái bàn thương tiếc. Hài... Bộ ả định phá luôn cái phòng này để qua ngủ chung với sư huynh thân yêu sao?!

“Người nên nhớ đây là phòng của ta!” ả rống vào mặt ta.

Thật sự thì hôm nay phát sinh nhiều chuyện lắm rồi. Có quá nhiều việc ta cần phải tiếp thu và suy nghĩ, rất là mệt mỏi, khó chịu đầu. Nói chung ra là, hôm nay ta rất dễ nổi cáu. ả tốt nhất cũng nên biết mà dừng lại hành động thái quá của mình đi chứ.

“Sư muội à, ta và Cần nhi đây là đang...” Thấy tình hình căng thẳng, Hạ Minh nhảy vào dập lửa.

“Cần nhi cái gì mà Cần nhi! ả ta là đồng bọn với yêu hồ, đang tìm cách mê hoặc huynh, điều này không phải quá rõ ràng hay sao?!” Mộc Linh quay sang rống với Hạ Minh. Rồi hình như để ý đến hình tượng của mình, sau khi rống xong thì ả cúi mặt, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi, ta có hơi nóng nảy.”

“...” Hạ Minh im lặng.

“...” Ta im lặng.

Người này thay đổi thái độ cũng quá nhanh!

“Sư huynh, chắc là sư tỷ muốn nghỉ ngơi. Hay là ta và huynh ra ngoài nói tiếp.” Ta nắm lấy tay áo của Hạ Minh, kéo kéo. Tốt nhất không nên ở chung với Mộc Linh vào lúc này.

“Àn.” Y đáp.

Hai người bọn ta bước gần tới ngưỡng cửa rồi thì nghe “vù” một cái. Một cái ghế bay ngang qua đầu Hạ Minh! Cả hai đồng thời xoay về phía sau để xem chuyện gì đã xảy ra.

Lúc đó ta thấy rõ ràng Mộc Linh tay cầm lấy một cái ghế khác, ý định ném về phía ta. “Người buông tay ra!”

...

Ta bộc phát.

...

Di? Định ném chết ta à? Buông tay ra sao? Người thậm chí có thể ôm cả cánh tay của y mà kéo, ta chỉ cầm tay áo lại khiến người nổi giận như vậy?! Người có hay không là biết ta còn rất nhiều chuyện phải hỏi y cho thật rõ?! Rốt cuộc thì đến khi nào người mới để ta yên? Có hay không có biết một là gì a?!

...

...

...

“Hay lắm! Ta buông tay rồi đó! Người muốn ném sao?! Hôm nay lão nương cùng với người ném!” Nói rồi ta hùng hùng hổ hổ xắn tay áo lên, tiến về phía ả đang đứng.

Ta nâng nguyên cái bàn, ném!

“Người... người làm phản!” Mộc Linh may mắn thoát được, ả đứng cạnh cái bàn bị ném chổng chơ, chỉ thẳng vào mặt ta mà nói.

“Cái gì mà làm phản với không làm phản?! Không phải lúc này người cũng ném ghế sư huynh đó sao?” Ta hất hàm hỏi ả.

“Ta... Ta là vô tình. Người ta muốn ném chính là người!” Ả tròn mắt, rống. Ta nghi ngại ả có hay không là đồng loại với bò rừng a!

“Ân, chính là người muốn ném ta trước. Vậy ta ném lại người để phòng vệ thì có gì là sai?!” Miệng nói liền tay, ta lại với lấy mấy cái ghế khác mà ném.

Ném qua ném lại... Hạ Minh đứng một bên cũng không biết đã biến mất từ khi nào.

“Hai người, mau dừng tay lại!” Từ ngoài cửa, Cổ lão nhân tiến vào, khí thế hiên ngang không sợ đạn lạc.

Ta nhìn qua phía Mộc Linh, thấy ả đã dừng tay, ta mới an tâm mà bỏ cái lư đồng xuống.

“Hai người biết đã gây ra chuyện gì không?” Cổ lão nhân hỏi vang cả căn phòng.

Trong phòng bừa bãi, ươm, rất bừa bãi, có lẽ đây là hậu quả mà bọn ta gây ra. Bỗng, Mộc Linh chạy về phía ta! Ta hoảng hốt đưa tay ra thủ quyền, nhưng là, ả chạy lướt qua ta. Ta nhìn theo ả, thấy ả đang chạy lại ôm chầm lấy Hạ Minh... đang nằm sóng soài dưới đất.

Ách! Giờ thì ta biết bọn ta gây ra chuyện gì rồi...

27. Chương 27

Ngày hôm sau, ta, sư phụ cùng Mộc Linh lên đường trừ yêu. Ta đi theo với tư cách là học việc. Hạ Minh sợ dĩ hôm nay không đi là do y còn đang nằm liệt trên giường.

Lúc đầu, sư phụ định cho ta ở lại chăm sóc Hạ Minh, nhưng Mộc Linh không đồng ý. Sau đó ả lại xin sư phụ để ả chăm sóc Hạ Minh, sư phụ không đồng ý do biết rõ ả là một kẻ thô lỗ, hãn không thể chăm sóc người khác. Nói qua nói lại, rốt cuộc cả ta và ả đều phải đi, không ai được ở lại.

Trong bụng mỗi người đều hậm hực, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ, cho đến khi...

Hôm đó, ba người bọn ta được người dân chỉ đến một khu nghĩa địa. Chuyện là do dạo gần đây người ta mỗi khi đi ngang qua đều nghe được tiếng lục đục phát ra từ đó. Uy, là thật sự do ma quỷ tác oai tác quái hay là do bọn trộm mộ gây ra a...

Bọn ta đến nghĩa địa nọ vào khoảng giữa trưa. Ai ai cũng thấm mệt do đi đường xa và bị cái nóng theo đuổi. Đến chỗ một gốc cây to ở cổng vào, Cổ lão nhân ra hiệu cho ta và Mộc Linh dừng lại, đoạn, lão làm vẻ mặt ngưng trọng khiến ta phải đổ cả mồ hôi hột... Có ma quỷ phía trước chặn đường vẫn là do...

“Ngồi nghỉ đi!” Ta còn chưa kịp suy diễn xong thì lão đã vừa vịn phun ra mấy chữ.

Ân, là ngồi nghỉ thì có cần phải làm vẻ mặt như khi đột ấy không a...

Sau đó, cả ba người nhanh chóng ngồi xuống. Ta và Cổ lão nhân một chỗ, Mộc Linh lại hung hăng tìm ngồi chỗ khác. Cũng tốt, ta cũng không thích dính líu với ả.

Đột nhiên, có một bóng trắng lướt rất nhanh qua chỗ bọn ta đang ngồi. Ta dụi dụi mắt, có lẽ do ta hoa mắt, chứ không lẽ ban ngày mà cũng có ma sao? Mà cũng có thể lắm, do Bạch Hồ cũng xuất hiện được vào ban ngày a...

Rốt cuộc, ở lần dụi thứ 26, ta nghe được Cổ lão nhân quát bên tai: “Còn chưa tỉnh ngủ sao? Yêu quái đến rồi!”

Là, thật sự là yêu ma sao? Ta đứng dưới tán cây, phóng mắt về phía Mộc Linh và con yêu quái đang giao chiến. Nhìn nhìn một hồi lâu vẫn bất phân thắng bại... Uy, sao nó không đánh chết ả luôn cho rồi, cứ kì kèo mãi biết đến bao giờ a. Hoặc là, Cổ lão nhân vì sao còn không ra tay giúp Mộc Linh kết thúc nhanh cuộc đời con quái đó a? Đứng chờ như vậy thì thật là nản!

Bỗng thoát cái, con yêu nghiệt rất nhanh bay về phía ta.

“Cẩn thận!” Cổ lão nhân hét lên sau đó đẩy ta sang một bên.

Nửa ngồi nửa nằm trên mặt đất, ta nhìn thấy được rõ ràng con yêu nghiệt đó. Dáng thanh thanh, da trắng, làn tóc đen mượt được thả tự do, đôi mắt nụ cười liêu nhân... Là Bạch Hồ?!

“Là người?!” Ta há hốc mồm. Như thế nào lại gặp hán tại đây?!

“Àn, là ta. Cẩn nhi a, ta đến đón người.” Bạch Hồ hướng ta cười.

“Tiểu Cẩn, người không được nghe lời con yêu hồ này dụ dỗ, biết không?” Sư phụ ta vừa đưa lưỡi kiếm đến cổ của Bạch Hồ vừa nhìn ta mà nói.

“...” Ta không đáp lại.

“Người có nghe lời ta không?!” Cổ lão nhân ấn lưỡi kiếm vào sâu trong cổ hán, vừa hỏi ta.

“Àn. Ta đã biết.” Ta trả lời nhỏ, rất nhỏ. Câu trả lời mà ta miễn cưỡng nói ra, câu trả lời mà có thể hoặc cũng không thể làm tổn thương Bạch Hồ. Ta nhận thấy rằng, hán có vẻ rất cô đơn. Có lẽ hán cần ta ở bên cạnh? Hoặc là thật sự hán chỉ muốn dụ dỗ ta?

Máu rất đỏ. Máu từ chỗ vết cứa ngay cổ của hán cứ như vậy mà rơi xuống đất. Cứ như vậy mà rơi xuống đất... Ánh mắt hán chạm vào ánh nhìn của ta, ánh mắt đó mang theo sự bất cần nhưng ẩn dấu trong đó là sự chua xót. Lần này có phải do ta hoa mắt chẳng?

“Cẩn nhi, người không tin ta sao?” Hán khẽ hỏi ta, biên độ cong của môi cũng đã vơi phân nửa.

“Ta... ta...” Ta tin hán được không? Tự bản thân nghĩ rằng mình có thể tin hán sao? Có thể! Àn, có thể! Nếu thật sự muốn giết ta, hán hán đã ra tay từ lâu rồi.

“Ta...” Chữ “tin” còn chưa kịp nói thì ta nghe “xoẹt” một cái, một vật thể dài bay đến người của hán.

Khuôn mặt của hán bị chẻ đôi, máu phun xối xả như mưa, con mắt đẹp cũng rơi ra ngoài. Sư phụ ta đứng phía sau hán thì cũng không khá hơn là mấy. Hộp sọ của lão bị vỡ, óc văng tung tóe. Cảnh tượng đó, thật sự đáng sợ. Cả hai người mà ta tin tưởng, không ai là không bị trọng thương! Ta hốt hoảng chạy lại định đỡ lấy họ... Chợt chần chờ. Ta nên đỡ Bạch Hồ vẫn là trước đỡ sư phụ đây?

Lúc đó, Mộc Linh không biết từ lúc nào bỗng chạy lại. ả đẩy ta ra rồi ôm chầm lấy sư phụ mà khóc bù lu bù loa.

“Sư phụ, Linh nhi là không cố ý... Sư phụ... Người tỉnh đi a...” ả lay lay Cổ lão nhân, bắt quá càng lay, óc và máu của lão càng văng ra ngoài nhiều hơn.

ả không cố ý, là sao? Lúc này ta chợt nhận ra trên tay ả có cầm một sợi dây dài... Là Kích Mộc, là vật thể lúc này đã tấn công hai người họ?!

“Người... Là người gây ra!” Ta chất vấn ả. Con người của ta lúc này không biết có đến bao nhiêu là đáng sợ.

“Người vu khống! Ta không giết chết sư phụ! Ta là muốn giết chết con yêu hồ này!” ả tự dưng hóa điên, quăng xác Cổ lão nhân xuống làm máu phọt ra nhiều hơn, dùng ngón tay mà trở xác của Bạch Hồ.

Mà hình như... Xác của Bạch Hồ biến hóa, từ từ, từ từ lại trở thành một chiếc lá!

“Không thể nào!” Mộc Linh kích động la lên. “Chẳng lẽ lại là phân thân?!”

“Nga ~ Xem, rốt cuộc thì chính tay người đã giết lão già ấy.” Một giọng nói ma quái từ trên cây vọng xuống.

Cả ta và Mộc Linh cùng lúc nhìn lên. Là Bạch Hồ! Hán đứng đó, tay áo phát phới, cả người tỏa ra hào quang, mỉm cười. Ta thật sự chẳng biết nên khóc hay nên cười nữa... Bạch Hồ còn sống là một việc đáng

mừng, nhưng mất sự phụ thì lại không thể cười được nổi. Cổ lão nhân tuy có hơi khó chịu nhưng xét cho cùng vẫn đối với ta cũng không tệ.

Rốt cuộc, nước mắt vẫn cứ lăn chả rơi...

28. Chương 28

Ta khóc, còn Mộc Linh thì rống. Ả vung Kích Mộc về phía Bạch Hồ. Hai người kẻ né, người vung, còn ta vẫn đang khóc.

“Người không sao chứ?” Giọng nam trầm ấm vang lên bên tai.

Ta ngừng khóc, đưa mắt lên nhìn. Là Hạ Minh! Y cũng đến đây sao?

“Này! Chuyện gì đã xảy ra?!” Y hỏi ta. Nhưng ta còn chưa kịp trả lời thì y đã đỡ người ra đó. Là, y nhìn thấy được xác của sự phụ mình rồi?

“Cần nhi, nói ta biết, là kẻ nào đã gây ra?” Y kích động. Hôm nay, rất nhiều người đã kích động.

Ta rưng rưng mắt chỉ về phía Bạch Hồ và Mộc Linh còn đang quyết phân sống chết. Hạ Minh nhìn theo tay ta, ánh mắt y tối sầm lại, đáng sợ.

“Là hán?”

Ta còn chưa kịp phủ định thì đã thấy Hạ Minh rất nhanh lao vào trận chiến. Một chiếc áo khoác ngoài, trên trán vẫn còn chưa tháo băng, y cứ như vậy mà lao vào.

Rồi thì họ đánh nhau rất kịch liệt. Để làm chi? Để có thêm kẻ chết sao? Cổ lão nhân đâu? Lão cần được chôn cất đàng hoàng mà. Tại sao đến lúc này rồi mà vẫn còn có thể đánh nhau được chứ?!

“Dừng lại đi!” Ta đứng bên dưới, cố gắng gào to hết sức có thể.

Bất quá, dường như không ai nghe được ta, họ vẫn cứ đánh nhau, thậm chí có phần càng thêm ác liệt. Nếu đã như vậy, nếu thật sự có kẻ phải chết đi, ta mong kẻ đó là Mộc Linh, được không? Cả Bạch Hồ và Hạ Minh đều phải sống, được không? Dừng chết, được?

Vô dụng. Đến cổ đại này ta liền trở thành một kẻ vô dụng rồi. Ta không thể bảo vệ được bất kỳ ai, bất cứ thứ gì, bản thân ta còn phải nhờ người khác bảo vệ...

“Mẹ, sau này lớn lên con sẽ trở nên thật mạnh mẽ, con sẽ được cả thế giới biết đến như là Lý Tiểu Long thứ hai! Đến lúc đó, con sẽ bảo vệ mẹ, con sẽ kiếm thật nhiều tiền, rồi chúng ta sẽ cùng sống trong cung điện! Nha, mẹ!” Ta từng như vậy ngây ngốc mà bảo với mẹ của mình.

“Nha đầu ngốc, như người trời gào còn không chặt!” Mẹ ta lúc đó chỉ cười cười rồi xoa đầu ta.

“Ta sẽ bảo vệ ngươi.” Đến cả Hạ Minh còn thấy ta yếu đuối nữa là...

Ta thật sự yếu đuối rồi...

“Ta xin các người, dừng tay lại đi!” Một lần nữa, ta lại gào lớn. Nếu kỳ tích có thể xảy ra thì xin hãy đến với ta đi. Ta sẽ thật trân trọng nó...

Vẫn như cũ, “đùng đùng” “xoẹt xoẹt” “chúu chúu” âm ỉ trên khoảng không vốn dĩ là yên tĩnh đó.

Bên dưới, chỉ còn lại ta đang lăm lăm cầm lấy một cái xúc nhỏ mà đào một cái hố to bên cạnh bụi hoa dại trong nghĩa địa. Rất lâu rất lâu sau đó, cái hố lún cả đầu. Ta leo ra thì nhìn thấy bàn chân trần của một người. Ta dùng đôi mắt thần thờ mà nhìn y.

“Ta giúp ngươi.” Hạ Minh lặng lẽ nói.

Ta cùng y vác xác của Cổ lão nhân đặt xuống hố, lấp đất lại, màu đất rất mới. Cả một quá trình diễn ra thật trang trọng. Không khí ngập tràn đau thương...

“Thật sự thì sư phụ không phải do Bạch Hồ giết.” Đến khi mọi chuyện đã kết thúc, ta ngồi phịch xuống đất.

“...” Hạ Minh im lặng.

“Ta nói sư phụ là do Mộc Linh giết, ngươi tin không?” Ta nhìn sang y, đặt câu hỏi.

“...” Y lắc đầu, thở ra.

Ta thật sự là kẻ không đáng tin đến như vậy sao? Đến tột cùng y vẫn không tin ta?

“Sư phụ chết vì Kích Mộc, mà Kích Mộc không phải là do ngươi giữ hay sao?” Y, ánh mắt tội lỗi mà nhìn ta.

“Ngươi nghi ngờ là ta sao?” Ta bật cười, điên rồi, điên thật rồi. “Ha ha ha.”

“Cần nhi, ta không nghi ngờ ngươi, là hấn khiến ngươi phải như vậy, ư?” Hạ Minh áy náy nói.

“...” Ần? Đến cuối cùng mọi chuyện lại đổ lên đầu Bạch Hồ? Hừm? Kích Mộc ta cất trong phòng, Mộc Linh lấy khi nào ta cũng chẳng biết! Nhưng một điều chắc chắn, chính ả đã giết Cổ lão nhân!

“Mộc Linh đâu?” Ta nhìn xung quanh không thấy bóng dáng ả.

“Muội ấy đang truy sát yêu hồ thất vĩ.”

Là? Muốn đuổi cùng giết tận? Kẻ biết được tội ác của ả cũng chỉ có ta và Bạch Hồ. Giết Bạch Hồ xong thì chỉ còn lại ta, mà ta lại là một kẻ không có cân lượng, chắc ả cũng chẳng thèm đụng tới. Nếu không, hấn ả phải giết ta trước mới đúng. Có lẽ ả đã biết chắc rằng Hạ Minh sẽ không tin ta. Y vốn dĩ không có yêu ta như y đã nói...

“Ta muốn nghỉ ngơi.” Ta chống người đứng dậy muốn đi.

“Để ta đưa ngươi về.” Hạ Minh đỡ lấy người của ta.

“Không cần!” Ta hất tay y ra. “Ta tự đi về được, ngươi hãy ở đây mà trông chờ sư muội thân yêu của ngươi đi.” Ta nói xong liền quay mặt đi. Ta không muốn nhìn thấy khuôn mặt khó xử của y. Nó làm ta cảm thấy khó xử theo.

“Cần nhi...” Đi xa rồi, ta vẫn còn nghe thấy được giọng y trầm ấm mà gọi tên ta. Cần nhi, Cần nhi sao? Nghe thật quen thuộc mà cũng thật xa lạ...

29. Chương 29

Về đến khách điểm thì cũng đã xế chiều rồi. Tiểu nhị thấy ta như một thầy ma mà bước đi, có ý tốt chạy lại hỏi han, vậy mà ta chỉ nhìn một cái, tiểu nhị liền bỏ chạy. Ta đáng sợ thế sao? Ần, không quan trọng, giờ này ta thật muốn được ở yên một mình.

Vào đến trong phòng...

Phòng đã được dọn dẹp lại từ lúc nào. Thật gọn gàng. Ta lấy tay quạt đi giọt mồ hôi trên trán, xong định cứ toàn thân đầy đất mà ngủ. Chợt nhìn lại tay, một màu đỏ. Là máu sao? Máu của Cổ lão nhân? Hiện đại thì ta rất thích xem phim kinh dị, một vài cảnh máu me sẽ không “xi nhê” gì với ta. Nhưng là, sao giờ cảm thấy mình thật sự nhát gan. Nhìn thấy máu là ta run rẩy.

“Cần nhi, không cần phải sợ...” Có một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai.

“Ngoan, ta sẽ làm sạch chúng.” Bạch Hồ nhìn thẳng vào mắt ta mà nói.

Hấn ở đây?! Vậy Mộc Linh cũng sẽ tìm được đến tận đây?!

“Không, ta là cho ả đuổi theo phân thân của mình. Người thấy ta có hay không thông minh, Cần nhi a?” Hấn vừa nói vừa眯 mắt nhìn ta cười mà khoe.

“Ấn.” Ta bị nụ cười của hấn làm cho mê hoặc, như một cỗ máy mà gặt đầu.

Ta như người mất hồn mà để yên cho hấn liếm láp, liếm khắp mặt, rồi từ bàn tay cho đến cánh tay, từ cánh tay cho đến vai,... sau đó trở ngược xuống dưới, từ bàn chân cho đến cẳng chân, từ cẳng chân lên đến đùi... Quần áo, từ từ mà bị tháo ra hết... Bụi bẩn trên người ta cũng đã được liếm sạch sẽ... Sạch sẽ, chỉ còn cảm giác ướt ướt...

“Cần nhi a, người đi theo ta hay không?” Hấn dừng động tác lại, ánh mắt mong chờ mà nhìn ta.

“Người đã xóa ký ức của ta phải không?” Ta hỏi lại hấn một câu rất là không ăn nhập. Nhưng đó là vấn đề mà ta thật sự muốn biết.

Ánh mắt hấn khê đảo. Hấn im lặng không nói. Ừm, sự thật là vậy đi? Chỉ cần gặt đầu hay lác đầu thôi mà, chẳng lẽ không thể nói cho ta biết hay sao?

Hấn mặc lại quần áo cho ta, khê hôn lên trán ta rồi nói: “Bọn họ sắp đến. Lần sau chỉ cần người muốn, ta có thể luôn để người bên mình.” Xong rồi thì biến mất.

Cùng lúc đó thì Mộc Linh và Hạ Minh trở về...

“Khốn kiếp! Lại để nó trốn thoát!” Mộc Linh ném Kịch Mộc lên bàn, mở miệng ra là quát tháo.

Ta nhìn ả khinh bỉ, tưởng muốn giết là giết sao? Nói cho người biết, Bạch Hồ là bất bại, là vô địch, là bất khả xâm phạm! Kẻ ty tiện như người đừng hòng chạm vào người hấn. Ta phỉ báng!

“Người nhìn cái gì? Đều không phải do người?!” Ả quay sang đổ lỗi cho ta.

Ta bực mình, cầm luôn chén trà nóng đặt trên bàn hất ngay vào ngực của ả.

“Aaaaa.....aa...aaa...! Người muốn giết chết sư tỷ của mình sao?” Ả chỉ thẳng vào mặt ta.

“Cũng chẳng bằng loài cầm thú giết chính sư phụ của mình!” Ta nhổ nước bọt vào người ả, bắn thì bắn thật nhưng cũng khoái chí ra phết.

Lúc này thì Hạ Minh vừa vịn tiến vào, thấy hành động của ta, y tiến lại đánh ta một bạt tai rõ to.

“Bốp!” Cửa y dành cho ta.

“Bốp! Bốp!” Cửa ta trả lại cho y.

“Hạ Minh, ta nói cho người rõ! Chính kẻ này đã giết chết sư phụ, người tin hay không thì tùy! Chính ả đã cầm Kịch Mộc mà quát vào sư phụ của người đó!” Mặt ta đỏ ngầu mà nhìn y.

“Sư huynh, đừng tin lời nàng ta! Nàng ta còn giữ trong lòng chuyện ngày hôm qua cho nên mới đem theo Kịch Mộc để hại muội, may mà muội tránh kịp thời, nhưng tiếc là, sư phụ lại...” Mộc Linh dùng ánh mắt đáng thương hể hể mà nhìn Hạ Minh.

“Người nói láo!” Ta quát vào mặt ả. Nước miếng phun hết lên khuôn mặt xinh đẹp nhưng tráo trở ấy.

“Im đi!” Hạ Minh bỗng chặn hòng ta lại. “Lúc này không phải người còn tư thông với Bạch Hồ sao? Ta nếu không vì lo lắng an nguy người, dần quan sát bùa lên người người, chắc hấn sẽ không biết được chuyện tà trời này!” Lần này là y nhìn ta khinh bỉ.

Bùa quan sát? Trên người ta sao? Ách, hấn là trên quần áo của ta đi? Có vẻ là ở sau lưng... Ta đưa tay ra sau lưng mò mẫm hoài nhưng mãi không thấy.

“Đần độn! Dạng bùa này là bột, người nghĩ có thể dễ dàng phát hiện sao?” Mộc Linh ở một bên chế giễu. “Hừ! Đúng là kẻ xuất thân trong thanh lâu, đầu óc chỉ toàn chuyện nam nữ! Mà không phải với người đầu a, thậm chí là hoan ái với cả súc vật!”

... Nhân phẩm ta bị hạ thấp. Những lời nói đó của Mộc Linh, Hạ Minh không hề phản bác lại. Y cũng có cùng ý kiến với ả, đúng không? Ha ha, đến tốt cùng thì người có bao nhiêu là “yêu” ta hă, Hạ Minh? Có lẽ

là không đâu, khoảng thời gian ngắn ngủi trên sơn cốc có thể làm người yêu thầm ta đến giờ sao? Khi mà bên cạnh người có một thiếu nữ xinh đẹp, lúc nào cũng muốn tiếp cận người như thế này sao? Nực cười!

“Tốt lắm! Ta cũng chẳng muốn dính dáng gì với hạng người như cô! Từ nay đường ai nấy đi! Shit! Cave! Nude! Pervert! Porn! And Fuck!” Ta đưa ngón giữa ra hướng về phía Mộc Linh khiêu khích.

Giờ thì ai “đần độn” hơn ai?! Bị mắng như vậy mà vẫn làm như không có gì. Ha ha, là thừa nhận mình là như vậy sao? Hay là do không biết ngoại ngữ? Đằng nào thì cũng tệ như đằng nào thôi. Ha hả. Ta cứ như vậy vừa cười vừa đi ra. Lúc cùng đi chung với bọn họ, ta tay không, nên lúc ra đi cũng tay không. Thật tiện.

30. Chương 30

Rời khỏi khách điếm, ta chẳng biết mình phải đi đâu cả... Xin việc ở hiện đại khó thì có khó, tìm việc ở cổ đại lại càng khó hơn. Lúc đầu ta xin vào làm trong một quán nước, ông chủ bảo không thiếu người. Sau đó ta xin vào làm trong hiệu thuốc, ông chủ bảo ta không đủ hiểu biết. Tìm một quầy vải mà xin chân bán hàng, bà chủ bảo không cần thiết... Lại tìm đến thanh lâu, ma ma bảo không đủ tiêu chuẩn!

Chẳng lẽ bắt ta phải đi giành miếng cơm manh áo với Cái Bang?! Ta phi!

Đi khắp chợ trong chợ ngoài, dấu chân in qua các con phố, cuối cùng ta dừng lại trước một ngôi nhà, bảng tên đề “Hà Gia”. Ta dừng lại không phải vì tấm tắc trước sự xa hoa của căn nhà mà bởi vì tờ giấy được dán cạnh cổng.

“Cần tuyển nữ nô.”

Ta mừng rỡ chạy lại hỏi một thiếu phụ gần đó. “Đại tỷ cho ta hỏi, tờ tuyển người ấy đã dán lâu chưa? Có hay không có người đã đến trước ta a?” Ta trở vào tờ giấy cạnh cổng.

Thiếu phụ nghe ta hỏi thì can ngăn. “Ta nghĩ chắc là không có ai đến xin vào làm đâu. Người cũng nên nghĩ lại. Phải là hết đường sống rồi mới xin vào đây.” Nói xong thì lắc lắc đầu bỏ đi.

Ta không để tâm đến lời khuyên chân thành của người thiếu phụ, ta chỉ biết là vẫn chưa có ai xin vào làm, thế là ta mạnh dạn gõ gõ cổng.

Đứng chờ một chút, cổng mở ra. Có một nam nhân thoát nhìn ôn hòa từ bên trong bước ra hỏi ta: “Người đến đây là muốn tìm việc?”

“Ân.” Ta nhìn hắn cười nịnh nọt.

“Hảo. Người được nhận.” Nam nhân gật đầu một cái rồi quay trở vào trong.

“Đi theo ta.” Nam nhân ra lệnh.

Ta lật đật đuổi theo hắn. Hắn dẫn ta qua rất nhiều đình các, hoa viên. Cuối cùng dừng lại trước một căn phòng có vẻ hơi hào phóng đối với một nữ nô phong kiến. “Đây là phòng của người.”

“Ách... Cho ta hỏi, ngài đây là...” Lúc hắn chuẩn bị quay đi, ta hỏi hắn.

“Gọi ta Hồ quản gia.” Nam nhân ngữ điệu nhẹ nhàng nhưng cũng không kém phần sắt gọng trả lời.

“Vậy, Hồ quản gia, có thể cho ta biết công việc của ta ở đây là?” Ta thắc mắc.

“Tắm rửa sạch sẽ, ngày ăn đúng ba bữa không hơn không kém, bảo quản tốt cơ thể mình. Chỉ có như vậy.” Hồ quản gia nói nói liền cũng không nhìn mặt ta mà nói, sau đó rất nhanh ly khai.

Để lại ta đứng ngây ngốc, ngây ngốc... chẳng hiểu gì hết. Đến tột cùng là ta đến đây làm nữ nô hay là đến đây để hưởng thụ??

Bất quá, không cần nghĩ nhiều, chuyện gì tới rồi cũng sẽ tới, trước cứ như hần nói, ăn uống ngủ nghỉ đầy đủ là được.

Ta bước vào bên trong phòng, thẳng tiến tới giường êm nệm ấm, ngã người nằm xuống.

Thoang thoảng trong không khí có mùi hương quen thuộc, rất quen thuộc... Ta lim dim mắt mơ màng, chợt nghe bên tai có giọng nói thì thầm: “Kẻ ngốc nhà ngươi. Khi không lại đắm đầu vào chỗ nguy hiểm!”

Ta mở một mắt, nhắm một mắt muốn xem kẻ nào đang nói ta ngốc. Nhưng không thấy được chân dạng của kẻ đó, chỉ thấy được tầng tầng mờ mờ ảo ảo khói sương. Đến khi mí mắt đã nặng trĩu, giọng nói lúc này lại tiếp tục vang lên: “Bất quá, ta vẫn sẽ bảo vệ ngươi, Cần nhi a...”

Bảo vệ ngươi... ta sẽ bảo vệ Cần nhi... Thật quen thuộc... quen thuộc...

31. Chương 31

Ngày đầu tiên tại Hà gia...

Sáng ta dậy thật sớm. Tổ vẽ là một người siêng năng, ta đi tìm hỏi mọi người xem có cần ta giúp đỡ gì không. Bất quá, ai thấy ta hỏi cũng lắc đầu, bảo là cái gì mà da sẽ khô ráp, cái gì mà trầy xước, rồi thì chủ nhân sẽ trách phạt gì gì đó. Thật khó hiểu a...

Nói chung ra là! Ta rất rồi!

Đi loanh quanh trong hoa viên, ta nhìn thấy một cái xích đu được làm từ ván gỗ, hai đầu là hai sợi dây buộc chặt. Nhớ lại ngày nhỏ mình cũng hay chơi trò này, ta chợt muốn tìm lại cảm giác đã lâu không gặp ấy. Nghĩ sao làm vậy, ta liền lại gần chiếc xích đu, ngồi xuống và bắt đầu đu đưa.

Lúc đầu, chiếc xích đu chỉ đưa rất nhẹ, sau đó càng lúc càng nhanh dần. Nó đu nhanh và cao đến nỗi ta cứ nghĩ là mình đã muốn rơi xuống đất từ trên độ cao 5 m so với mặt nước biển! Trong phút bấn loạn, may mà ta tìm lại được bình tĩnh. Ta thả lỏng người ra, chiếc đu cũng theo đó mà chậm và thấp dần... Đến một lúc nhất định, ta đưa chân xuống chống, định làm cho chiếc xích đu ngừng hẳn. Nhưng là... Ta hụt chân, rất có chí khí mà đổ oạch trên mặt đất. Lúc ta còn đang lồm cồm bò dậy thì nghe từ phía sau có tiếng cười đầy trêu ghẹo.

Lúc ta xoay người lại để xem kẻ to gan nào dám cười ta thì... Ách, có lẽ là sau khi ta làm một cú chụp ếch kinh hoàng trong lịch sử, tai ta bị lủng bủng. Như thế nào một người như Hồ quản gia lại có nụ cười đáng khinh như Bạch Hồ?!

“Không phải đã bảo ngươi bảo quản tốt cơ thể sao? Như thế nào lại còn như vậy?” Hồ quản gia nheo mắt nhìn ta.

“Ta... Ách... Là...” Ta gãi gãi đầu, sau đó ý thức được hành động ngu ngốc của mình, ta bỏ tay xuống.

“Hửm?” Hồ quản gia có vẻ như nếu không nghe được câu trả lời của ta thì sẽ tiếp tục truy vấn. Mà, chuyện này cũng đâu phải ta cố tình. Hần làm gì mà cứ như là ta lên kế hoạch để không “bảo vệ tốt cơ thể mình” ấy!

“Là, lần sau ta sẽ cẩn thận hơn.” Ta cúi đầu trả lời.

Câu trả lời của ta hình như đáp trúng ý hần cho nên hần rất dễ dàng “Àn.” một tiếng rồi rời khỏi.

Ta lại tiếp tục chơi đu...

Đến trưa thì có một nô bộc đến gọi ta về nhà ăn để dùng bữa trưa. Cảm thấy bụng cũng đã đói, ta liền đi theo tên đó mà không suy nghĩ.

Lúc đó là giữa trưa, không gian rất yên tĩnh, người xung quanh cũng khá vắng vẻ. Sau khi dẫn ta đi qua các hành lang dài hun hút, tên đó đẩy ta vào một căn phòng có vẻ u ám. Bị đẩy bất ngờ, ta định quay lại

mắng người nhưng cơ thể ta rất nhanh bị kéo vào bên trong!

32. Chương 32

Trong phòng một mảnh tối đen, ta phải mò mẫm tìm đường đi. Phi! Tại sao đang giữa trưa mà phòng này lại tối đến như vậy?! Chẳng lẽ đây là căn phòng ma trong truyền thuyết?! Ta chợt nhớ ra rằng có vị đại thẩm đã khuyên ta không nên đến Hà gia, phải chăng là vì chuyện này?! Uy, ta tuy là thích xem phim kinh dị nhưng lại không muốn hóa thân thành nhân vật trong phim đâu a! Thiên!

“Người còn không ngồi xuống?” Một giọng nói the thé vang lên từ hư không.

Ta xoay mòng mòng tìm người đang nói chuyện với ta, bất quá không khả quan cho lắm trong cái bóng tối này.

“Còn đứng đó làm gì? Mau ngồi xuống đi.” Tiếp sau đó là một tràng cười dài quái dị.

Tâm trạng càng lúc càng bất an, ta hoang mang hỏi: “Là ai?”

“Trong phòng chỉ có ta và người, ta đương nhiên không phải người, vậy ta chính là ta.” Người nọ trả lời, giọng nói thoáng mập mờ.

...

Đây là kiểu trả lời gì thế này? “Ta chính là ta”? Bất quá, “ta” ở đây là ai đâu? Người này vốn dĩ suy nghĩ quá bất bình thường hay là tại ta quá ngu ngốc nhỉ?

“Nhưng là, ta muốn biết tên của người!” Ta không khách khí hỏi lớn.

Đáp lại ta là một hơi thở dài, nặng nề. Rồi người đó khẽ trả lời rất nhẹ, rất nhẹ nhưng lại khiến người khác phải ớn lạnh: “Ta chưa từng gặp qua kẻ nào dám hỏi thẳng tên chủ tử của mình như người.”

Phòng đột nhiên sáng lên. Ta nhìn về phía phát ra ánh sáng lập lòe. Đứng bên cạnh ngọn nến mới thắp là một nam tử nhìn có vẻ yếu ớt. Nhìn người này mười phần thì đã có hơn bảy phần giống Bạch Hồ. Bất quá, Bạch Hồ là thanh thoát, còn người này lại có vẻ gì đó ma quái. Khuôn mặt y bị ánh nến hắt lên làm cho vẻ ma quái càng tăng thêm bội phần. Ta nhìn y chằm chằm, đổ mồ hôi.

“Người là kẻ vừa nói chuyện với ta?” Ta chỉ thẳng vào mặt y, dùng ánh mắt không thể nào mà hỏi.

Bỗng y lướt nhanh đến sau lưng ta, hai tay nắm lấy hai tay ta, hơi thở phả vào nơi cổ, dùng một giọng điệu rất thần nhiên mà nói: “Nên nhớ, cũng không được chỉ thẳng vào mặt chủ tử của người như vậy.”

Ta còn chưa kịp nói thì đã bị y đem đến bên một cái bàn, ấn xuống chiếc ghế đặt cạnh. Trước mắt ta là một bàn mỹ vị! Ta ngơ ngẩn nhìn các món ăn trên bàn, bụng bắt đầu gõ trống. Nam tử ma quái ngồi đối diện ta, nhìn ánh mắt thèm thuồng của ta mà cười khê: “Người muốn ăn sao?”

“Àn.” Ta gật đầu trong vô thức.

“Vậy người cứ ăn thoải mái. Ta không làm phiền.” Y nói rồi đứng dậy, tiến về một góc khuất trong phòng.

Ta lúc này cũng không có tâm mà để ý đến y. Thấy trên bàn đã đặt sẵn chén đĩa, ta nhanh tay nhanh miệng gấp nhai liên tục. Khi chuẩn bị gấp đĩa thứ 20, ta bỗng cảm thấy choáng váng. Đầu ta trở nên rất nặng, rất nặng như chứa hàng tấn chì, cơ thể thì trở nên mềm nhũn... Ta bị chuốc thuốc mê thì phải...

Còn đang mơ màng, ta chợt cảm thấy có thứ gì đó đang đè lên người mình, ta vung tay định đấm cho thứ đó văng đi, bất quá, toàn thân chỉ cảm thấy vô lực. Mở mắt ra thì thấy nam tử ma quái đang nằm trên người ta!

Ta định lên tiếng bảo y rời khỏi thì phát hiện bản thân không lên tiếng được. Nhìn xuống dưới thân thì lại phát hiện ra thêm là cả hai đều không có mặc quần áo! Ta hốt hoảng, tìm cách vùng vẫy thoát khỏi nhưng không được. Lúc này, ta ý thức được tình cảnh của mình, ta bị cưỡng ***.

Bi ai thay bao năm trinh tiết nay lại bị hủy hoại bởi một tên không biết từ trên trời rơi xuống hay từ dưới đất chui lên. Lại càng bi ai hơn khi mà xét về thực lực thì ta lại có thể dễ dàng đánh cho y rằng môi lấn lộn, vậy mà giờ này lại bất lực như cá nằm trên thớt. Ta khóc không ra nước mắt!

“Sao vậy, người có muốn khóc thì cứ khóc, đừng làm khuôn mặt như bị người khác cưỡng *** như vậy.” Ánh mắt y sắc lạnh nhìn ta.

Phi! Ta vốn không bị cưỡng *** thì là bị gì?! Khuôn mặt ta như thế nào?! Là, ta đang khóc đó thôi, không thấy sao?! Bất quá, là khóc không ra nước mắt!

“Người đang mắng ta?” Nam tử môi kề môi với ta, khẽ hỏi.

Ta muốn mở miệng ra nói :”Đúng là vậy!” nhưng không được, máu tức muốn dồn lên cả não.

Trong lúc hồng cầu của ta còn đang thẳng tiến về đại não thì nam tử dùng bàn tay vân vê hai bầu ngực của ta. Vừa then vừa giận, ta dùng hết sức lấy tay đẩy y ra. Y không mất nhiều thời gian để khống chế hai tay ta. Hai tay tác chiến bất thành, ta nhắc chân ý định đạp y ra. Tay y rất nhanh nâng lấy chân của ta, cười khê: “Vẫn chưa làm nóng xong, người không cần vội.”

Vội? Vội cái đầu người! Tế bào não nào của người bảo rằng ta đang vội?! Ta phi! Ta phi cả dòng họ của người!

Ta phùng mang trợn má, miệng bắt đầu phát ra những tiếng “ư... ử”. Vốn là định mắng người, không ngờ khi mở miệng lại thành ra như vậy! Mà càng là như vậy, nam tử lại cười càng lúc càng đáng khinh. Đang nhìn y thì tim ta giật thót! Ta thấy một bóng đen mờ ảo đang đứng sau lưng y!

33. Chương 33

Một tay của bóng đen đó khẽ giơ lên, ngón tay chỉ thẳng vào đầu nam tử ma quái. Rồi thì “bùm” một cái, ánh sáng lóe lên chói cả mắt. Ta nhắm hai mắt lại theo phản xạ, sau đó lại bởi tò mò mà mở hai mắt ra. Và ta đã nhìn thấy người đó...

Y đứng trước mặt ta, ánh mắt y nhìn ta quan tâm và lo lắng. “Người không sao chứ?” Cởi cái áo khoác ngoài để phủ lên thân thể lỏa lồ của ta, y ân cần hỏi.

Ta ngơ ngác khê gật đầu. Tại sao lại là Hạ Minh? Tại sao không phải là Bạch Hồ sẽ đến giúp ta? Ta tự hỏi nhưng lại không thể tự trả lời rồi. Lúc này, tâm trí ta hoàn toàn bị chi phối.

“Đạo sĩ thúì! Người là muốn đến phá hỏng chuyện vui của bốn đại gia?!” Nam tử ma quái bật cười thê lương chất vấn Hạ Minh.

“Ta đến để thu phục người.” Hạ Minh vừa nói vừa chấp tay, đưa lên trước miệng. Y bắt đầu lẩm nhẩm trong miệng, một vòng tròn màu vàng bao quanh nam tử ma quái.

“Người nghĩ như thế này có thể giết ta sao?” Nam tử ma quái khê nhún chân một cái, thoát khỏi sự bao vây của vòng tròn màu vàng. Nhưng là, lúc y nhảy lên, ta phát hiện dưới chân y đã bị buộc một cái vòng màu vàng nhỏ. Nhìn sang Hạ Minh thì thấy y đang mỉm cười. Phải chăng pháp trận của y đã thành công?

Ta còn đang nghĩ thì lại giật mình khi nghe một tràng tiếng rú thất thanh. Là của nam tử ma quái!

Từ bên dưới nhìn lên, ta thấy bàn chân nơi bị buộc chiếc vòng đã bị đứt lìa. Tại vết đứt, có những thứ nhầy nhụa nhều xuống, rồi thì như một đoạn phim chiếu nhanh về giai đoạn phân hủy của xác chết, cả người y tan rã cho đến khi chỉ còn có bộ xương! Có thể tưởng tượng, trước khi chết y đã đau đớn như thế nào!

Ta kinh hoàng nhìn bộ xương nằm tro trọi trên nền nhà. Ánh mắt ta dại ra. Ta chợt nhớ tới, ta chợt nhớ tới máu, có rất nhiều máu. Ta chợt nhớ tới Cổ lão nhân đã chết như thế nào. Rồi như một kẻ điên dại, ta lao về phía Hạ Minh, đâm thùm thụp vào ngực y: “Ta đã bảo với ngươi là chính Mộc Linh đã giết chết sư phụ. Tại sao ngươi không tin? Tại sao lại không tin ta?”

“Cần nhi, mọi chuyện đã ổn. Ngươi cần phải bình tĩnh.” Y mặc kệ ta đánh ta đâm, vuốt nhẹ lấy tóc của ta mà nói. “Không cần phải nhắc lại chuyện cũ. Dù là Mộc Linh, dù là ngươi, ta cũng sẽ không truy cứu.”

“Vậy ngươi có hay không chịu bỏ qua cho Bạch Hồ?” Ta ngừng đâm, ngẩng mặt lên nhìn y.

Đáp lại ta chỉ có ánh mắt khó xử của y. Là, ta biết, y vẫn chưa chịu từ bỏ.

“Hắn không giết sư phụ, ta cam đoan điều đó.” Ta thở dài.

“...” Hạ Minh vẫn không nói gì.

“Hắn đã làm gì khiến ngươi phải tức giận như vậy chứ?” Thấy thái độ của y đối với Bạch Hồ, ta có phần bất bình. Rốt cuộc, tại sao những chuyện xấu xa, Hạ Minh đều muốn đổ cho Bạch Hồ?

“Giết chết mẫu thân ta. Ngươi nghĩ hắn có đáng hận hay không?” Những lần đỏ hân lên mặt của y, điều đó cho thấy y đang rất giận dữ.

“Ta... ta...” Ta không biết phải trả lời như thế nào. Thù giết cha giết mẹ, đưa con nào có thể cho qua. Nếu là ta, ta cũng sẽ làm như Hạ Minh. Nhưng ta lại không cam tâm để cho Hạ Minh giết chết Bạch Hồ.

“Ngươi chắc chắn rằng chính Bạch Hồ đã giết mẹ ngươi?” Ta nghi hoặc hỏi hắn.

“Không hẳn là. Ta chỉ biết rằng mẹ ta bị giết bởi một con yêu hồ.” Hạ Minh không nhìn thẳng vào mặt ta, y nhìn xuống bộ xương giờ đang hóa thành một con hồ ly nằm dưới.

“Vì vậy cho nên ngươi muốn diệt hết tất cả yêu hồ sao?” Ta nhướn mày nhìn y.

Y im lặng, không đáp lại ta, chỉ lặng lẽ mở lấy nắp chiếc bình hồ lô treo bên hông, xác con hồ ly nằm dưới hóa thành một làn khói, chui vào bên trong hồ lô.

Lúc y đang làm chuyện đó thì ta nghe bên tai có giọng ai đó thì thầm: “Tên đạo sĩ thú vị ấy vẫn còn nhờ cậy được nhỉ?” Bất quá, khi ta nhìn xung quanh thì lại không thấy ai khác ngoài Hạ Minh.

Bỗng dưng, Hạ Minh xoay người sang phía sau, rút từ tay áo ra một lá bùa, phóng về một phía. Lá bùa bốc cháy, phát sáng, soi rõ gương mặt của hắn, gương mặt đẹp một cách tuyệt mỹ.

“Nga~ Ngươi rốt cuộc cũng phát hiện được ta. Như thế nào? Định đa tạ ta vì đã dẫn ngươi đến đây đóng vai anh hùng cứu mỹ nhân?” Bạch Hồ cười chế giễu, nhưng kì thực, nhìn trong mắt hắn lại không hề mang theo ý cười.

“Ngươi tốt nhất nên ngậm miệng chó của ngươi lại!” Lúc này, không biết Mộc Linh từ đâu xen vào, đứng chắn giữa Bạch Hồ với Hạ Minh.

“Vẫn là, do ngươi nông cạn. Nên biết, ta là hồ ly, không phải chó a.” Bạch Hồ cười cười, dùng tay vỗ vỗ vào người mình.

“Ngươi!” Mộc Linh tức giận, lập tức vung Kích Mộc về phía hắn.

Ôm lấy ta nhảy lên xà nhà, Bạch Hồ hướng xuống Mộc Linh, khiêu khích: “Ta như thế nào?”

Còn chưa để kịp nuốt bớt cơn tức, Bạch Hồ liền tuôn luôn một tràng: “Mộc Linh, ngươi chỉ là đồ sịt, cây, nút, bờ vớt bon ền phước!” Xong, quay sang nhìn ta còn đang cố tiêu hóa những gì mà hắn vừa nói, hắn mỉm cười: “Có đúng không, Cần nhi a...”

Màn cuối cùng, hắn giơ ra ngón giữa, hướng về phía hai sư huynh muội đang đứng. Sau đó, phá vỡ nóc nhà, theo đó mà bề ta rời khỏi. Để lại nơi đó là Hạ Minh còn đang im lặng và Mộc Linh đang tức đến toàn thân bất động. Có lẽ chỉ ít ả cũng đã biết những thứ mà Bạch Hồ vừa nói, vốn không phải thứ gì tốt đẹp. Bất quá, Bạch Hồ như thế nào lại biết những từ đó, rồi còn hành động thô thiển kia nữa, ai đã dạy hư hắn vậy a? Thật thối tiếc lắm...

34. Chương 34

Gió thổi bên người, gió ru bên tai. Cảm giác được trong vòng tay của hắn, nhảy nhót giữa không trung thật tốt. Ta mơ màng nhớ lại những khoảng thời gian trước đây, lúc cùng hắn trong sơn cốc đó. Những ngày tháng chỉ biết thơ thẩn, được hắn quan tâm, được hắn ôn nhu, đôi khi như trẻ nhỏ, đôi khi bá đạo như một ông hoàng. Gương mặt hắn vẫn như xưa yêu mị, vẫn như xưa, không đổi. Có lẽ khuôn mặt đó sau trăm năm, sau ngàn năm vẫn sẽ không đổi. Còn ta thì sao? Chỉ cần hai mươi năm nữa thôi, ta sẽ trở thành một bà cô già lom khom, một bà cô khó tính và cộc cằn, nhỉ? Nếu như...

“Cần nhi a, người đang nghĩ gì nha?” Bạch Hồ vừa nhún chân, vừa nhướn mày nhìn ta. Khóe miệng hắn mang theo ý cười.

“Ta đang nghĩ người có thể hay không làm cho ta quên đi người.” Ta nhìn về phía trước vô định.

“Hừ, không cần phải như vậy nói dối ta.” Hắn lấy tay dí vào trán ta, giả vờ nghiêm mặt.

“Ta không có nói dối. Vốn là sẽ nghĩ đến điều đó, là do người cắt đứt suy nghĩ của ta!” Ta lấy tay choàng qua cổ của hắn, siết chặt. Tên này thật biết dọa người. Như thế nào đang ôm ta bằng hai tay lại đi thả một tay ra để chỉ trỏ trán ta nha!

“Cần nhi a, ta thích người.” Đang bay qua một vùng đất trống toàn cây với cỏ, hắn tự dưng thốt ra một câu kinh điển làm ta kinh hoàng, giật mình ngược mặt lên nhìn hắn! “Người xấu như vậy, ta cũng thích người. Cho nên khi người có xấu hơn đi nữa, ta vẫn sẽ thích người.” Hắn nhìn sâu vào ánh mắt ta, nói rõ ràng từng câu, từng chữ.

“...” Nghe hắn nói vậy, ta rất cảm động. Bất quá, hiện tại ta là xấu lắm sao?? Sờ sờ lên mặt, vẫn ổn mà, da không nhăn, không mụn, không tàn nhang, mũi không xẹp, răng không hô không móm, mi mày cũng rõ ràng thôi... Chỉ là, mặt ta giờ phút này có chút nóng nóng.

“Không cần nghĩ nhiều. Dù người già đi, dù người chết đi, dù là kiếp này, dù là kiếp sau, ta vẫn sẽ cứ như vậy thích người. Chỉ cần người không ghét bỏ ta, không cần tìm cách quên ta, ổn?” Hắn khẽ cụng trán với ta, chóp mũi chạm vào nhau, ánh mắt cũng đã quấn quýt lấy nhau. Trong mắt nhau, chỉ còn hình bóng của đôi phương. Cho dù ta có thay đổi đến như thế nào, hắn vẫn sẽ thích ta, là như vậy sao? Là thật sự sao?

“Là thật sự.” Bạch Hồ đáp lại suy nghĩ trong ta.

“Àn. Ta đã biết.” Nói rồi, ta vươn người lên một chút, liền chạm vào bờ môi mỏng mềm mại của hắn. Ta đã hôn hắn...

Bạch Hồ đỏ mặt, quay sang nơi khác. Nói không phải quá, nhưng thái độ của hắn có cần phải như vậy không? Chẳng phải lúc ở dự trù, bọn ta còn làm nhiều chuyện xa hơn như vậy sao? Đây là giả tạo đi.

Ta hùng hổ lấy tay nâng lấy khuôn mặt hắn, bắt hắn quay mặt sang nhìn ta. Sau đó như hổ đói mà cuồng nhiệt hôn hắn. Vốn nên là như vậy!

“Cần nhi, không cần phải khiêu khích tính nhẩn nại của ta.” Bạch Hồ tránh đi môi của ta, nhúu mày nói.

“Ta hôn người lại khiến người khó chịu đến như vậy sao?” Ta bực mình hỏi hắn. Một chút lãng mạn không phải sẽ tốt hơn sao?

“Ta sợ ta sẽ không kiềm chế được bản thân mình.” Bạch Hồ khẽ gầm. Ta cảm thấy được phía dưới của hắn cũng đã bắt đầu giương cờ.

...

...

...

Ta ngó lơ sang chỗ khác.

...

...

Hớ hớ, chỉ cần như vậy cũng sẽ làm hấn nổi lên dục vọng? Đây là, hấn có phải đang trong thời kỳ động dục? Ta lấy tay che lấy miệng, ngăn không cho mình bật cười.

“Nga~ Người không cần nghĩ vậy.” Hấn búng đầu ta một cái, sau đó tiếp tục ôm lấy ta mà bay đi. Bay về nơi chỉ có hai người cùng nhau sống đến khi ta chết đi. “Ta sẽ đưa người về lại sơn cốc.”

Ta ngoan ngoãn tựa đầu vào ngực hấn. Lặng nghe nhịp đập từ con tim hấn. Ừ thì, bọn ta sẽ cùng nhau sống thật vui vẻ, an nhàn trong sơn cốc, sẽ không còn ai quấy rầy bọn ta nữa... Gió vẫn thổi bên tai, tóc đen cùng bạch y phất phới trong gió, mông lung như một bức tranh thần tiên. Như vậy, thật nhẹ nhàng, ta lại được cùng hấn. Là thiên trường địa cửu, là vĩnh viễn như một.

Nhưng mọi chuyện vốn không có như vậy suông sẽ...

Trên đường về lại sơn cốc thì hai người bọn ta gặp Hạ Minh và Mộc Linh. Hai sư huynh muội của bọn họ tấn công từ trên cao, rất nhiều bùa nổ được rải ra trong không trung, rất nhiều vòng sáng màu vàng được thiết lập, Kích Mộc cứ nhắm thẳng bọn ta mà tới. Bạch Hồ mặt không đổi sắc ôm lấy ta tránh né, miệng cư nhiên còn cười như không cười. Ta biết, hấn là đang giả vờ như không xem bọn họ ra gì. Bởi lẽ, ta cảm nhận được thứ chất lỏng ấm nóng đang chảy trên lưng hấn. Là máu!

“Người ổn chứ?” Ta ngu ngốc hỏi, một câu hỏi vô dụng.

“...” Hấn không trả lời ta, chỉ cười như không có gì.

“Bạch Hồ, người nghe ta. Hãy bỏ ta xuống nếu ta làm người vướng tay vướng chân.” Ta nói vào tai hấn.

“Là tiểu Bạch, người quên rồi sao?” Miệng hấn vẫn duy trì nụ cười, hướng ta hỏi.

“Àn, tiểu Bạch. Nếu ta có làm người vướng tay vướng chân, hãy bỏ ta xuống, ổn?” Ta lớn tiếng nói, cố gắng át lại tiếng “bùm bùm” xung quanh.

“Đừng ngu ngốc nữa. Thả người xuống thì người chỉ có nước tìm chết.” Bạch Hồ vừa đáp vừa lách người né tránh sự tấn công của Kích Mộc.

...

“Nếu vậy thì người muốn ta và người cùng chết sao?” Hấn không thấy rằng nếu cứ như vậy thì đến lúc hấn đuối sức, cả hai đều sẽ gặp nguy hiểm.

“Ta nguyện ý.” Bạch Hồ nhìn ta, mỉm cười như thể chuyện đó làm hấn hạnh phúc khôn ngán.

“...” Đây là, có phải cha đang hỏi hấn có nguyện ý lấy ta hay không đâu a!

Rồi thì “bụp” một cái, một luồng sáng trắng hình cầu đang bao lấy ta và hấn. Ta hốt hoảng, đây chắc hẳn là do Hạ Minh tạo ra đi?

“Không cần lo. Thứ này sẽ bảo vệ người.” Bạch Hồ thả ta ra, ánh mắt mang theo buồn bã mà buông tay.

Ta bị rơi xuống đất, quả cầu cũng theo ta, tách xa Bạch Hồ. Quả cầu ánh sáng quả thực bảo vệ ta khỏi sự tấn công của mọi thứ xung quanh. Nó lặn lặn ra chỗ an toàn. Từ chỗ đó, ta có thể thấy được Bạch Hồ. Hấn đứng giữa trời xanh, ánh mắt dõi theo ta. Ta thấy hấn đập lên một cái vòng màu vàng để nhảy lên cao hơn tránh Kích Mộc. Lo lắng nhìn chân hấn, may mắn không như yêu hồ năm đuôi, hấn vẫn ổn.

“Cần nhi, khi ta đã mọc xong cái đuôi thứ tám, ta sẽ đến đón người, người sẽ chờ ta, àn?” Từ trên cao, hấn khẽ mấp má môi, kì lạ là ta vẫn nghe rõ những gì hấn nói. Ta hướng hấn hét thật to. “Ta sẽ chờ người!”

Không biết hấn có hay không nghe ta, hấn như một con chim gãy cánh, rơi xuống, biến mất trong đám hỗn loạn.

Hạ Minh và Mộc Linh cũng đã dừng tay lại. Hai người họ chạy lại tìm kiếm Bạch Hồ. Còn ta thì vẫn đứng bần thần nơi đó, bên trong quả cầu màu trắng, và tin tưởng rằng một ngày nào đó, Bạch Hồ sẽ lại đến mang ta đi, khi hấn đã là một con bát vĩ...

35. Chương 35

“Cần nhi, nàng không sao chứ?” Hạ Minh ra vẻ quan tâm hỏi ta, phía sau y là Mộc Linh với vẻ mặt khinh thường.

Ta đưa mắt nhìn y, khẽ lắc đầu: “Không cần người thương hại. Ta ổn.” Sau đó xoay người đi. Đi đâu nhỉ? Hiện tại, ngoài Hà gia ra thì ta cũng chẳng biết đi đâu. Thế là ta cứ lặng lẽ quay về nơi đó, mặc dù không dám chắc là nơi đó còn đủ an toàn, biết đâu ta lại rơi vào tay của một con yêu hồ háo sắc nào khác. Ngoảnh nhìn lại phía sau, chẳng có ai đi theo ta, cả Hạ Minh, cả Bạch Hồ...

Mở cửa đón ta là Hồ quản gia. Lúc ta vừa nhìn thấy hắn, nhìn hắn có vẻ mệt mỏi. Chợt nhớ đến cái chết của ngũ vĩ yêu hồ, ta cũng trưng ra khuôn mặt đau buồn, nói: “Ta rất tiếc.” Nhưng thật tâm là ta cũng không biết mình phải tiếc cái gì nữa.

“Không phải Bạch Hồ đã đem người đi rồi sao? Như thế nào còn quay về đây? Đã xảy ra chuyện gì sao?” Hồ quản gia nhìn ta từ trên xuống dưới một lượt rồi hỏi.

“Người biết Bạch Hồ?!” Ta ngạc nhiên mở to mắt nhìn hắn.

“Ân. Hắn là ân nhân của ta.” Hồ quản gia rành mạch trả lời.

“Hắn?!” Lần này miệng ta chữ A, mắt ta chữ O kinh ngạc. Hồ quản gia gật đầu khẳng định.

Này là, Bạch Hồ hắn là sẽ không giúp đỡ nhân loại. Vậy hắn Hồ quản gia cũng là yêu hồ đi, vừa vặn tên của hắn cũng có một chữ Hồ.

“Người có phải hay không thắc mắc ta cũng là yêu hồ?” Hồ quản gia vừa đưa tay ra hiệu cho ta vào nhà, vừa cười nhẹ.

Ta ngu ngơ lắc đầu, sau đó gật đầu: “Đúng a. Vậy người đây là...”

“Ta không phải yêu hồ.” Hồ quản gia hướng ta đáp, sau đó xoay người tiếp tục bước đi.

...

...

Vậy ra, Bạch Hồ là một yêu hồ tốt, còn biết giúp đỡ con người, thật đáng mừng. Bất quá, hắn chẳng phải là một tên cuồng sát hay sao?

“Người nghỉ ngơi đi.” Hồ quản gia đưa ta đến căn phòng lúc trước ta ở, mở cửa bảo ta vào trong. “Lát nữa ta sẽ cho người đem thức ăn tới.”

“Thật phiền người quá. Không cần phải chu đáo như vậy. Ta đây...” Ta khách khí, mà nên như vậy, ta cũng đâu giúp gì được hắn, được tiếp đãi như khách thật sự khó xem.

“Không cần để tâm, cứ xem như ta trả ơn cho ân nhân.” Hồ quản gia cúi đầu trả lời, sau đó ý định lui đi.

“Hãy khoan...” Ta còn muốn hỏi hắn một số chuyện nữa, nhưng hắn rất nhanh đã đi khuất dáng. đành vậy, có dịp ta lại hỏi hắn cũng không muộn, lúc này hắn còn phải lo tang sự cho ngũ vĩ.

Người hầu mang thức ăn đến đặt trên bàn, đồng thời khiêng vào một thùng nước nóng...

Hôm nay quả là một ngày mệt mỏi.

Không như ta nghĩ, Hà gia tuy lớn nhưng tang sự nơi đây lại diễn ra rất nhỏ, rất nhỏ đến nỗi đôi khi ta còn tự hỏi nó có hay không được tổ chức. Chỉ một bàn thức ăn đủ để cúng thổ thần, sau đó được chia ra cho một vài gia nhân dùng. Đây là, một chút tang thương ta cũng chẳng thấy, chỉ thấy ánh mắt hau háu chờ được nhận thức ăn. Có lẽ người trong Hà gia cũng không mấy nể trọng, thương tiếc gì ngũ vĩ.

Sau khi đã chia xong thức ăn, Hồ quản gia hỏi ta: “Ngày hôm qua người gọi ta có chuyện?”

“...” Hần đã nghe thấy ta gọi hần, như thế nào còn không chịu lên tiếng mà lại như oan hồn tự dưng biến mất tăm. “Là, ta muốn hỏi về chuyện của Bạch Hồ.”

“Ân. Vậy chúng ta tìm nơi nào yên tĩnh hơn hần nói.” Hần đưa tay về hướng ngọn tháp giữa hồ.

Trong tháp rất ẩm ướt, rêu mọc đầy, trơn trượt, mùi ẩm mốc dâng đầy không khí. Hồ quản gia đưa ta đến một nơi có thể ngồi được, ấn ta ngồi xuống, rồi đứng xoay lưng về phía ta. Cổ nhân thật lạ, không biết nói chuyện với người khác không nên dùng tầm lưng hay sao?

“Người muốn biết chuyện gì trước?” Hần lên tiếng.

Ta suy nghĩ một hồi, cũng không biết phải hỏi cụ thể như thế nào: “Vậy người hãy cho ta biết những gì mà người biết.” Ta gật gù ưng ý với câu nói của mình.

Hồ quản gia trầm ngâm một hồi rồi mới mở miệng. “Khi xưa, nhà ta rất nghèo...”

Ta im lặng lắng nghe. Có lẽ đây là cách kể chuyện gián tiếp mà cổ nhân hay dùng.

“... ngày ngày phụ thân phụ mẫu ta phải để người khác chèn ép. Quan huyện lại hay đến tìm trêu ghẹo mẫu thân ta. Nếu không làm hần hài lòng, hần sẽ sai người đập phá nhà của ta...”

“Bộp!” Ta bất bình vỗ đùi một cái rõ to.

“... Phụ thân ta thân phận thấp hèn cũng không dám lên tiếng, ta lúc đó cũng chỉ dám rúc một chỗ mà khóc...”

“Ken két”, ta nghiêng răng nghiêng lợi.

“... Sau đó... Ách, xin lỗi...” Hồ quản gia ngập ngừng.

“Không sao, ta không bận tâm người kể dài dòng.” Ta phát tay áo, làm vẻ thật sự không bận tâm, mặc dù nội tâm thì lại reo hò.

“Không, là, ta nhầm.” Hần thở ra một hơi. Ta đồng thời nuốt vào một hơi. Thật muốn mắng người!

“Người có thể bắt đầu lại.” Với tư thế nhàn nhã, ta rít qua kẽ răng mà nói.

“Ân, vậy ta sẽ nói lại.” Nói xong hần quay sang nhìn ta, ngồi xuống để tầm mắt có thể ngang với tầm mắt của ta, trịnh trọng nói: “Bạch Hồ đang tu tiên.”

“Di??” Ta đứng phắt dậy, ngạc nhiên hỏi lớn. “Người không lầm chứ?!”

“Ân, tuy cách đây ngàn năm, hần hãy còn sở thích móc tìm người làm vui. Nhưng từ đó đến giờ hần là đã không còn. Với lại ta thấy hần cũng đã thành tâm mà tu luyện, trở thành một người rất tốt.” Hồ quản gia giải thích.

“Đây là, không phải hần có hay không giết người, chẳng qua ta thấy hần sinh hoạt hầu như không giống là đang tu tiên cho lắm.” Ta gãi gãi đầu.

“Người nghĩ sao?” Hồ quản gia khó hiểu, nheo mắt nhìn ta.

“Ách, thường thì người ta tu tiên sẽ đến các thác nước, ngày ngày ngồi thiền mặc cho nước đập trên đỉnh đầu, và còn tuyệt thực nữa, đúng không?” Ta lôi mớ kiến thức vụn vặt tích góp được từ phim truyện ra hỏi.

Hồ quản gia dùng đôi mắt tiếc luyện sắt không thành thép, nhìn ta lắc lắc đầu: “Không đúng.” Rồi lại đứng dậy, chấp tay sau lưng mà nói: “Chỉ cần trong quá trình tu luyện không hại người, không vướng phải hồng trần thì bất cứ thiên hồ nào cũng có thể đắc đạo thành tiên.”

“Đơn giản thế thôi sao?” Ta hựt hẫng, này đều là do các nhà đài tự dàn dựng nên đi?

Nghe ta nói vậy, Hồ quản gia bỗng liếc ta một cái, lạnh giọng hỏi: “Đơn giản sao?”

Ta mù mịt còn chưa hiểu gì thì Hồ quản gia lên tiếng chất vấn: “Người có hay không biết rằng chính người đã cản trở con đường tu tiên của Bạch Hồ?”

36. Chương 36

Ráng chiều, những tia sáng cuối ngày hắt lên trên mặt hồ lặng sóng tạo nên một vẻ tịch mịch. Ta đưa tay ngắt một đóa hoa ven hồ, xoay xoay nó trong tay, nghĩ về những gì mà Hồ quản gia đã nói.

“Bạch Hồ vì người mà vướng vào tư tình nam nữ.”

“Hắn là trong lúc mọc đuôi, thể trạng không tốt, hắn sẽ phải ở ẩn. Nhưng cũng chỉ vì lo lắng cho người mà hao tổn tâm tư, thậm chí còn bị thương.”

“Nếu Bạch Hồ không thể tu thành tiên được, đều là do người.”

Những câu nói cứ quanh đi quẩn lại trong trí óc, khiến ta cảm thấy mình thật xấu xa và mình chẳng khác nào một tên tội đồ!

Hồ quản gia hỏi ta: “Người có yêu hắn không?”

Ta trả lời rằng: “Ta thích hắn!”

“Ta hỏi người là người có yêu hắn hay không, không hỏi người có thích hắn.”

“Có khác nhau sao?”

“Có, và điều đó cho thấy sự ích kỷ của người.”

Hồ quản gia nói: “Nếu giờ người và hắn chấm dứt. Hắn sẽ vẫn còn cơ hội. Còn nếu cứ như vậy, hội người cùng hắn sẽ theo nhau vào trầm luân không dứt. Đừng nói đến tu tiên, ngay cả mạng sống cũng sẽ bị đe dọa!”

Là như vậy nghiêm trọng, thật sự sẽ đe dọa đến tính mạng sao? Chỉ là để ta và hắn bên nhau cũng không thể? Không phải tiên nhân cũng có tình cảm nam nữ hay sao? Không phải ngọc hoàng thượng đế cũng có vợ hay sao? Họ hắn là cũng XXOO như người thường đi? Như thế nào Bạch Hồ lại không thể?

Mà nếu thật sự là không thể, ta sẽ đành lòng buông tay hắn sao? Là! Có thể! Hắn có thể vì ta bỏ đi ngàn năm thành tâm, ta sao lại không thể gác bỏ tình cảm, cho hắn một lòng tu tiên?

Bạch Hồ bảo hắn thích ta, cũng chẳng phải là yêu ta. Nếu ta rời bỏ hắn, hắn sẽ rất nhanh quên đi ta? Hắn có hay không sẽ cảm thấy cô đơn, có hay không sẽ tổn thương, có hay không sẽ oán trách ta? Bạch Hồ, Bạch Hồ, tại sao người có thể nhìn thấu ta, ta lại chẳng thể hiểu được rằng người nghĩ cái gì, người nghĩ như thế nào đâu?

Nếu vứt bỏ mảnh tình này có thể giúp được người, ta cam tâm. Coi như kiếp này ta phụ người, mong người bình an. Kiếp sau chỉ mong được cùng người hít thở chung một bầu không khí, không cần người để tâm đến ta, chỉ cần để ta lặng lẽ mà dõi theo người như người đã từng.

...

“Cho dù người có tìm quên đi hắn thì nếu người còn sống, hắn cũng sẽ bám lấy người.”

...

Nếu như xuyên thời không đến đây gặp được người là một chuyến đi khứ hồi thì Bạch Hồ à, đã đến lúc ta phải trở về rồi... Tạm biệt người và hẹn gặp lại. Xin lỗi vì đã không thể chờ đến khi người trở thành một con bát vĩ. Thất hứa với người, ta thật tệ, nhưng xin người đừng ghét bỏ ta, được không, Bạch... tiểu Bạch... tiểu Bạch... tiểu Bạch...

Mặt hồ gợn nhẹ sóng, đón lấy ta. Yên lặng. Thật yên lặng. Ta chìm xuống đáy hồ, ánh mắt vẫn duy trì nhìn lên phía trên. Ta thấy ánh nắng ấm áp, thứ ánh sáng phản chiếu lên mặt hồ, lan tỏa...

Nước tràn vào phổi, cảm giác khó chịu ập đến, mắt ta khép dần lại. Không còn ánh sáng nữa, chỉ còn một màu đen sâu thẳm. Tiểu Bạch a, có duyên, kiếp sau lại tương ngộ...

Mở mắt ra, ta thấy mình đã trở về nhà. Mẹ ta đang nước mắt lưng tròng ngồi tại sô pha, có lẽ bà đang xem một bộ phim Hàn Quốc nào đó. Ta lấy hết can đảm đi lại gần mẹ, chờ đợi cơn thịnh nộ của bà, và sau đó bà sẽ lại cảm tức ta vì tội đã bỏ trốn.

“Mẹ, con về rồi.” Ta cúi đầu, khẽ nói.

Mẹ ta làm như không nghe thấy, bà không hề ngẩng lên nhìn ta dù chỉ một cái. Có lẽ do ta nói quá nhỏ, hoặc là do bà vẫn còn đang rất giận. Lần này ta đến đứng đối diện với bà, nói rõ to thông báo: “Mẹ, Tiểu Cần về rồi!”

Nhưng là, mẹ ta vẫn không nhìn lấy ta.

Chuông cửa vang lên “ding dong”, mẹ ta chậm chậm đứng dậy, đi ra mở cửa. Dẫu sao mẹ cũng đã cố tình lơ đi ta, giờ lại có khách, đứng ở đây thật sự là rất khó xem, ta quyết định lên vào một góc.

Đứng ngoài cửa là bác Bá hàng xóm. Hai người chào hỏi mấy câu rồi mẹ mời bác Bá vào nhà ngồi.

Từ ngày ba ta mất, chỉ có bác Bá là hay nói chuyện với mẹ ta. Tính mẹ ta trời sinh nóng nảy, lại là người ăn ngay nói thẳng nên không hợp với mấy bà cô nhiều chuyện. Bác Bá là người rất tốt, là mẫu đàn ông vì gia đình. Lần nào sang chơi, bác ấy cũng mang cho ta ít đồ ăn vặt, bởi vậy mà ta rất thích bác ấy. Để ý thấy bác Bá đối mẹ ta cũng có chút tình cảm, ta hay đóng vai bà mai, xúi giục mẹ ta cùng bác ấy đi thêm bước nữa! Mỗi lần như vậy, mẹ ta đều đỏ mặt gãi đầu ta một cái rõ đau, bảo con nít không được lo chuyện người lớn.

“Nguyệt à, bên phía cảnh sát cho hay vẫn chưa tìm được Tiểu Cần.” Vừa ngồi xuống ghế, bác Bá đã thở dài mà nói. Đây là có lẽ do bác ấy vẫn chưa biết rằng ta mới vừa trở về.

Nhưng là, nhìn sang mẹ, biểu tình của bà làm cho ta nghi hoặc bà có hay không giả vờ yếu đuối trước mặt bác Bá. Mẹ ta đang ôm mặt mà khóc tức tưởi! Bác Bá chưa gặp lại ta thì không nói, mẹ ta như thế nào lại như vậy a?

Thế là, ta hùng hùng hổ hổ tiến ra, đứng trước mặt hai người, vỗ ngực cười hì hì: “Mẹ, bác Bá, Tiểu Cần đã về rồi đây mà. Mọi người không cần lại phải lo lắng.”

Nhưng mà, ta trước mặt họ cứ như trong suốt hay sao ấy? Họ vẫn chẳng chịu nhìn lấy ta dù chỉ một cái. Mẹ ta khóc cứ tiếp tục khóc, bác Bá một bên vỗ nhẹ lấy tấm lưng của mẹ ta mà an ủi: “Nguyệt, em phải bình tĩnh. Tiểu Cần là đứa trẻ mạnh mẽ, anh tin nó sẽ không sao.”

Này là, có phải hai người họ hợp tác diễn kịch trước mặt ta?! Ta chạy lại nắm lấy tay của mẹ, lay gọi: “Mẹ, con đang đứng ngay đây mà!” Nhưng là, đến cả tay mẹ ta cũng không chạm vào được. Tay ta xuyên thấu qua bàn tay của bà.

Ta hoảng hốt, nhìn lại lòng bàn tay của mình. Trong suốt, trong suốt! Chuyện gì đang xảy ra?! Rốt cuộc thì chuyện gì đang xảy ra?!

“Mẹ.” Ta cố gắng gọi mẹ ta thêm một lần nữa, biết đâu may mắn bà lại nghe thấy tiếng của ta.

“Mẹ.” Một lần nữa...

“Mẹ!” Thêm một lần nữa...

“Mẹ...”

Mẹ... mẹ... mẹ... mẹ...

Rồi thì cảnh vật thoát cái chuyển sang mờ ảo, mẹ ta và bác Bá cũng biến mất...

Dần dần, trước mắt ta chỉ có một nơi xa lạ. Nơi đây có rất nhiều, rất nhiều đốm sáng đủ mọi màu sắc, điểm tô lên cái nền màu đen. Có cảm giác như đây chính là giữa vũ trụ với hàng hà tinh tú đang phát sáng. Rồi thì ta nghe được một giọng nói hết sức quen thuộc: “Cần nhi a, đây không phải là một chuyến đi khứ hồi. Người đã không còn thuộc về thế giới đó nữa rồi. Cho dù linh hồn người có trở về được thì cơ thể người vĩnh viễn vẫn ở lại đây.”

37. Chương 37

Ta nhìn xung quanh thì thấy hắn. Hắn nửa ngồi nửa nằm trên một cái ghế rộng. Xung quanh là vài ả hồ ly tiêm tể, xinh đẹp động lòng người. Nàng này trên tay một chùm nho, đút cho hắn ăn. Nàng kia tay cầm một chén rượu, chốc chốc lại đưa đến bên miệng hắn. Ngồi ở giữa, hắn chỉ việc tận hưởng, đến một cái nhìn cũng không dành cho ta.

“Tiểu Bạch.” Hiện tại ta không trong suốt, có lẽ hắn sẽ nghe thấy ta gọi. Nhưng là, nghe thấy thì đã sao chứ? Hắn vốn đã coi ta như không khí rồi, ánh mắt chỉ mãi dán lên thân thể yêu kiều của nữ nhân xung quanh.

“Bạch Hồ!” Ta gọi lớn hơn một chút nữa. Lúc này thì mấy cô nàng xung quanh có dừng động tác lại một chút, ánh mắt nhìn ta đầy dè dặt.

“Cứ tiếp tục.” Hắn vỗ vỗ tay ra lệnh cho các nàng ta.

Ta lặng người. Là, thật sự đã chẳng xem ta là gì rồi sao? Hắn cũng đã giống Hạ Minh rồi sao? Nói thích, nhưng tận tâm lại chẳng phải thích. Thậm chí, trước mặt ta, hắn còn không ngại mà luồn tay vào quần áo của mấy cô nàng xung quanh, bốn cợt.

“Bạch Hồ, là ta nhìn nhầm người.” Đứng đến nửa ngày, đợi đến khi những chuyện mà bọn họ có thể làm đều đã làm xong, ta mới lên tiếng. Lúc này, các cô nàng bu quanh hắn đều đã biến mất.

Ngồi nơi đó, suối tóc dài được thả ra, mồ hôi bết lên tóc sau một cuộc vận động kịch liệt, hắn lấy tay chống cằm mà nhìn ta, trong mắt không chứa đựng bất cứ cảm xúc gì.

“Đúng, ta thật sự không đáng để người phải như vậy.” Hắn mở miệng. “Đừng ngu ngốc như vậy có được không? Người chết đi là ta sẽ quên người sao? Người chết đi là ta sẽ lại thành tâm mà tu tiên sao? Sao người không nghĩ, người như vậy rời bỏ ta sẽ khiến ta như thế nào tổn thương đâu?”

“Người hội tổn thương?” Ta ngạc nhiên nhìn sâu vào mắt hắn, không tin.

“Ân.” Bạch Hồ trả lời, đứng dậy nhẹ nhàng tiến về phía ta. Đến khi hắn đã đứng ngay trước mặt ta, hắn nhắm mắt lại, đưa một bàn tay lên chạm vào khuôn mặt ta, ân cần mà nói: “Cần nhi, ta yêu...”

Còn chưa nghe hắn nói xong thì ta bị một lực đạo rất mạnh lay tỉnh. Mở mắt ra đã thấy ánh sáng chói mắt, và được bao quanh bởi thứ ánh sáng đó là hắn, Bạch Hồ.

Bạch Hồ xúc động ôm chặt lấy ta vào trong lòng: “Cần nhi, không cần lại làm tiểu Bạch lo lắng được không? Người như thế nào lại muốn rời bỏ ta đâu?”

“Người hội thương tổn?” Cũng nhìn sâu vào ánh mắt hắn mà hỏi, ta thấy được đó là sự mất mát. Ánh mắt hắn chứa đựng một sự mất mát.

“Ân.” Hắn trả lời thật giống như lúc này, trong giấc mơ đó. Phải chăng một lát nữa, hắn sẽ lại nói câu “Cần nhi, ta yêu...”?

“Người như thế nào biết rằng ta sẽ nói như vậy đâu?” Bạch Hồ có chút lúng túng nắm lấy vai ta.

“Người thật sự sẽ nói câu đó sao?” Ta mỉm cười hỏi hắn.

“Ân. Cần nhi, ta yêu người.” Hắn rõ ràng rành mạch mà nói. Ánh mắt hắn cho ta biết, hắn là nói thật.

Như vậy, tiểu Bạch a, ta không nhìn nhầm người, thật sự đó...

Cảm giác một môi áp đến, ta tựa đầu vào vai hắn, ngủ thiếp đi...

38. Chương 38

Có một hôm đẹp trời nọ, Bạch Hồ với nụ cười bí hiểm, lôi ta vào một cái hang rất rất tối, bên ngoài hang có khắc “Hồ Ly Động”... Uy, ta ở đây đã lâu vậy mà giờ mới biết ngay tại sơn cốc lại có một cái hang to như vậy, và cũng tối như vậy a! Trong hang quả thật vô cùng tối, đến một tia sáng cũng không có! Cũng may là mắt ta nhanh thích ứng với bóng tối, lơ mơ nhìn được trong phạm vi 1m, không thì ta đã vấp phải đá mà ngã ngửa ra chết rồi!

Bạch Hồ có vẻ rất vội, hất một bên lôi ta đi, một bên cứ luôn miệng thúc giục: “Cần nê, người không thể nhanh hơn được sao?”

“Nga... Vậy... sao người... không... không vận khinh công, bẻ... ta đi có phải... nhanh hơn không?!” Ta may mắn thoát khỏi tay hắn, dừng lại tựa vào vách hang, thở hồng hộc, cảm hờn mà nhìn hắn. Phi! Thật sự vẫn biết cách hành hạ ta mà!

“Người đứ ả ngốc, ta không thể thi triển khinh công trong khoảng thời gian này a. Đợi sau này mọc xong đuôi thứ tám, mỗi ngày ta đều bế người tung lên trời, ổn?” Thấy ta không đi tiếp nữa, hắn rất nhanh tiến lại gần, đặt tay lên hai bên má ta, véo chúng như thể chúng là đồ chơi không bằng!

“Phi! Ta không cần!” Ta nhổ một ngụm nước bọt xuống đất, tỏ rõ thái độ chống đối. Đây là, ngày nào cũng bắt ta tung lên tung xuống, hội buồn nôn a!

“Người không cần mặc người, miễn là ta thích thì ngày nào ta cũng sẽ tung người lên a.” Bạch Hồ nói với một vẻ rất ư là ta đây, sau đó không thèm đếm xỉa đến ta có hay không đồng ý, hắn lại nắm lấy tay ta, tiếp tục lôi kéo, tuy nhiên, cước bộ có phần chậm lại.

Mấy ngày gần đây, Bạch Hồ thay đổi khá nhiều. Ta không nói đến tính tình hắn, vốn dĩ đã rất thất thường rồi. Ta đây là đang nói đến bề ngoài của hắn. Không chỉ hàm răng, mà ngay đến móng tay, móng chân và lông của hắn cũng dài ra rất nhiều khiến ta luôn phải giúp hắn dũa móng, cạo lông. Nhưng là càng cố gắng thì chúng lại càng dài ra. Thật là bi ai đầu... Ách, mà nếu như vậy, có khi nào “chỗ đó” của hắn cũng sẽ dài ra hay không nhỉ?! Thắc mắc, thắc mắc a.

“Cần nê, nếu người chịu hỏi thẳng ta, ta sẽ không ngại cho người xem thử đâu.” Ở phía trước, Bạch Hồ lại mặc danh kỳ diệu mà đọc được suy nghĩ của ta, lên tiếng trêu chọc, lại còn quay ra sau nhìn ta đỏ mặt mỉm cười như thể cô thiếu nữ lần đầu biết yêu.

“Phi! Người như thế nào không còn khả năng khinh công, lại vẫn có thể đọc được suy nghĩ của ta đâu?!” Ta lấy tay đẩy mặt hắn quay lên. Tuy ta mặt dày nhưng nhìn khuôn mặt cười đến thẹn thùng của hắn, ta cũng muốn cảm thấy ngại ngùng.

“Nha, chính là, người như vậy ngốc, người bình thường còn có thể dễ dàng nhìn ra người đang nghĩ gì a, huống chi là ta.” Hắn không có quay xuống nhìn ta nữa, nhưng ta vẫn có thể đoán được nụ cười trên khuôn mặt của hắn. Được lắm! Người bảo ta ngốc, người bảo ta ngốc, ta, ta... ta công nhận thật sự rất ngốc khi đồng ý ở lại với người mà!

“Cần nê, người đứng đây đợi ta.” Ta còn mãi đuổi theo hắn thì thấy hắn tự dưng đứng lại, sau đó lại biến mất trong bóng tối vô định. Mặc! Hắn dám đem ta đến, vậy đây hắn cũng không phải là nơi nguy hiểm, đứng đợi hắn một lúc chắc là không sao. Và vậy là, ta một thân một mình chờ hắn.

Thật lâu a...

Nhắm đếm từng giây thì cũng đã hơn một tiếng đồng hồ trôi qua, hắn như thế nào còn chưa có trở về đâu? Chẳng lẽ trong hang có quái thú?! Hoặc giả là hắn bị lạc đường?! Hay là hắn cố tình chơi khăm ta?! Còn tệ hại hơn nữa chính là hắn muốn bỏ mặc ta rồi! Phi, phi, phi! Bạch Hồ a, người còn không mau xuất hiện, ta sẽ nguyên rủa người lông mũi quá dài mà chết ngộp a!

Lại tiếp tục đứng chờ...

Bỗng dưng, phía sau ta phát ra ánh sáng! Ta hốt hoảng xoay người lại thì thấy có một con đom đóm, mà hình như cũng không phải là đom đóm, đó hẳn là một đốm sáng. Rồi sau đó nữa, không chỉ một, mà là hàng loạt các đốm sáng xuất hiện, đủ các loại màu sắc, chớp tắt liên tục. Ta chợt nhớ đến một đoạn kí ức

cũ. Tại một nơi hệt như nơi đây, Bạch Hồ đã nhấn tâm làm tổn thương tâm hồn nhỏ bé của ta. Chẳng phân biệt được là hư là thật, ta chỉ nhớ rằng hành động của hắn lúc đó thật sự rất rất rất tàn nhẫn!

Còn đang tua lại cảnh lúc hắn cùng các ả hồ ly khác ư ư a a thì Bạch Hồ quay trở lại. Trên tay hắn là một chùm hoa rũ xuống tựa như thác nước, chùm hoa có vẻ là màu trắng, nhưng do bị nhiễm các màu sắc hỗn tạp xung quanh nên nó bị thay đổi màu sắc liên tục. Bất quá, nhìn thấy rất là thích mắt đâu!

“Cần nhi, cái này cho người.” Hắn dúm chùm hoa vào tay ta, sau đó đi lại một cái ghế rộng không biết đã đặt ở đó từ lúc nào, an nhàn mà ngồi xuống.

Cầm chùm hoa trên tay, ta nhận ra nó không phải là hoa, mà hình như là quả gì gì đó, tròn tròn, nhỏ nhỏ, dùng lực mạnh một chút thì nó “bụp” một cái, nổ, văng nước ra đủ phía. Thứ này dùng để chơi thật thích nha! Làm ta nhớ tới khi còn ở hiện đại, khi mình mua đồ điện máy, người ta hay khuyến mãi thêm mấy cái bịch xốp có lỗ tròn chứa khí phình lên, nghịch rất vui. Chưa nói đến, trải đồng bịch xốp ấy ra đất, nằm lăn qua lăn lại cho chúng nổ thì còn gì bằng!

“Cần nhi, người định làm gì a?” Ta đang để chùm thứ gì đó xuống đất, ý định lăn, hoặc chà, hoặc đập lên chúng thì Bạch Hồ từ trên ghế hỏi.

“Nha, ta chỉ muốn thư giãn một chút ~” Ta không nhìn hắn, nhắc chân lên, chuẩn bị hạ chân xuống thì Bạch Hồ không biết khi nào đã nhảy ra, giữ lấy chân ta, nói: “Ngốc! Đây là thánh vật nha, người mà còn phí như vậy là lần sau ta không cho người nữa đâu a.”

“Đây là thánh vật!” Ta trợn tròn mắt mà nhìn hắn bán tín bán nghi. Uy, cái thứ này là thứ khiến hắn ra tay giết mấy mạng người sao?!

...

...

Tốt nhất là không nên chạm vào!

Ta đã cố tình lơ đi cái thứ gọi là thánh vật đó, vậy mà Bạch Hồ lại cứ luôn lải nhải bên tai!

“Cần nhi a, người biết thánh vật này dùng để làm gì không a?” hay “Người không biết sự đặc biệt của cái này đâu a...” hoặc “Ta thật sự nôn nóng muốn xem thái độ của người khi người biết công dụng của thánh vật nha ~”. Rõ phiền phức! Sao người không nó huých toẹt ra luôn đi?! Làm gì mà cứ như vịt quang quác quáng quác cả lên!

“Nga ~ Ta là đợi người hỏi.” Nâng thứ đó trên tay, hắn khẽ vuốt nhẹ, ỷ khuất nhìn ta.

“Uy, vậy thứ đó dùng làm gì đâu?” Ta cũng giả vờ muốn biết, dùng nửa con mắt mà hỏi hắn.

“Thật sự rất thần kỳ nha, để ta nói cho người biết...” Bạch Hồ bỗng làm ra vẻ mặt hết sức ngưng trọng, hắn nhích gần lại ta, nói nhỏ: “... Thánh vật này là do ta phát hiện ra a, dùng trong lúc mọc đuôi thì vô cùng thích hợp.”

Ta cũng học theo hắn, làm vẻ mặt như là bị táo bón, hỏi nhỏ: “Thích hợp như thế nào đâu?”

“Là, thứ nhất sẽ ngăn ta mọc lông, thứ hai sẽ ngăn cho móng tay móng chân lẫn răng trở nên như vậy xấu xí. Người nói có hay không thích hợp đâu.” Hắn nói xong còn làm một vẻ rất nghiền ngẫm, đưa bàn tay lên ngẫm ngía.

...

...

Này là, tay nghề làm móng của ta tệ đến vậy sao?! Còn nữa, nếu đã có thứ này, sao hắn còn bắt ta “dũa móng, cạo lông” cho hắn a... a... Trừ phi, trừ phi, hắn chính là muốn hành xác ta!

Ta giơ tay định đâm hắn thì thấy hắn đã không còn đứng bên cạnh nữa. Hắn ngồi trên ghế, chùm thánh vật đặt bên cạnh, lại lòi từ trong ngực ra một “chùm thánh vật” khác, đưa lên miệng nhai nhai, nuốt nuốt, vẻ mặt còn rất hưởng thụ.

“Ta không phải là muốn hành xác gì người đâu, Cần nhi a. Chỉ là thánh vật đến bây giờ mới chín nha.” Hấn huơ huơ tay, ý nói là không phải. Sẵn tiện, còn ném cho ta ánh mắt đáng thương hề hề.

“Uy, đã vậy ta đây cũng sẽ không cùng ngươi tính toán. Nhưng là, nếu thánh vật chỉ có vậy, ngươi có cần vì nó mà giết người không a?” Ta khoanh tay đứng trước mặt hấn, chất vấn.

“Ta có sao?” Lúc này, hấn lại làm một vẻ trẻ con ngây thơ, hỏi ngược lại ta?!

Gì nha?! Ngươi không có?! Như thế nào hỏi trước ngươi lại bảo cái gì mà mơ tưởng thánh vật, cái gì mà bị ngươi giết chết?! Là ta nhớ nhầm đi?

“Là, có lẽ ngươi nhầm. Cần nhi, ngươi không nghĩ dùng thử một ít sao?” Bạch Hồ đưa chùm thánh vật cho ta, sau đó vỗ vỗ chỗ trống trên ghế, bảo ta ngồi cùng hấn.

Ta cũng phối hợp với hấn, nhận lấy chùm thánh vật, lại ngồi trên ghế, lấy tay ngắt thử một quả nhỏ, cho vào miệng, nhai nhai.

Oa... a...

...

A a a....

Khó ăn không thể tả! Vậy mà liếc qua phía Bạch Hồ, lại thấy hấn ăn nguyên một chùm mà không than thở! Thấy ta làm mặt khó nhìn hấn, Bạch Hồ vờ quan tâm hỏi: “Sao vậy?”

Ta nhả cái thánh vật đó ra, lấy tay quạt nước bọt còn sót trên miệng, nhăn mặt nói: “Thứ này khó ăn chết được!”

“Ta biết a ~ Vốn dĩ ta cũng rất muốn nôn.” Bạch Hồ nhịp nhịp một bên chân, thản nhiên nói.

“Khuôn mặt ngươi lại không cho thấy rằng ngươi muốn nôn nha!” Ta chỉ vào mặt hấn, lên tiếng tố cáo. Ấy vậy mà Bạch Hồ lại đáp lại một câu khiến ta tức chết: “Ta không làm biểu tình như vậy, ngươi sẽ ăn sao?”

Phi! Phi! Vẫn là lừa ta!

“Xem, thánh vật quả thật hữu dụng nha ~” Ta lật tới lật lui bàn tay của Bạch Hồ, xuýt xoa. Uy, từ ngày hấn ăn thứ đó, hiển nhiên không còn mọc lông nữa, thứ này mà đem nghiền làm thuốc triệt lông thì hay phải biết!

“Ngươi tốt nhất không nên nghĩ đến việc đó a.” Bạch Hồ lấy tay gõ lên đầu ta một cái rõ đau. Thấy ta im im, hấn lại gan dạ mà tiếp tục gõ thêm mấy phát nữa, không những vậy mà còn lấy tay bóp... mũi của ta. Đến khi ta phồng mang trợn má lên rồi, hấn mới cười cười mà buông tay ra, sau đó chấp tay sau đít mà bước đi. An nhàn a, an nhàn a... Thật là thông thả đầu... Ai nha...

Ta thở dài một tiếng, sau đó dùng hết sức bình sinh, vừa đuổi theo hấn vừa la to: “Ngươi đứng lại cho ta!”.

39. Chương 39

Một tối nọ...

Bạch Hồ không biết học theo ai, hôm đó hấn lại có tâm bày biện một bàn ăn. Nga, bàn ăn có phủ thêm khăn màu đỏ, giữa bàn là một chậu hoa cỡ đại cắm đủ thứ hoa: một nhánh tử đằng, một nhánh hoa mai, một nhánh cát tường, ba bông hoa hồng màu vàng, đỏ, hồng, và vài chùm thánh vật để lạc lổn quanh miệng chậu.

“Uy, tiểu Bạch, sao ta chỉ thấy hoa mà không thấy lá a?” Đứng một bên, ta chỉ vào chậu hoa, hỏi hấn. Phải nói là, đủ hoa đủ lá mới tạo sự hài hòa cho một chậu hoa nha.

“Ta thấy nó không đẹp nên vứt bỏ hết rồi.” Hấn vừa kéo cái ghế có khắc chữ “Hỷ” to tướng, vừa trả lời.

“Nha, vậy còn khăn trải bàn sao nhỏ vậy a?” Ta lại trở vào cái khăn màu đỏ, được đặt một cách quang minh chính đại cạnh chậu bông. Mà điều đáng nói là, cái tiết diện của cái khăn, còn chưa bằng cái đế của chậu bông a.

“Đó không phải khăn trải bàn, nó dùng để trang trí nha.” Bạch Hồ đem ta lại ịn ngay “Hỷ” ghế, mặt không đổi sắc mà trả lời. “Cần nhi a, người ngồi đợi ta một lúc.” Nói xong thì hấn rất nhanh mà biến mất. Thật sự, ta hoài nghi hấn có hay không gạt ta? Hội không khả năng khinh công nhưng thân pháp của hấn không phải vẫn còn rất tốt sao?!

Buổi tối thì đương nhiên trời phải tối. Bình thường thì bọn ta hay dùng nến, nhưng hôm nay Bạch Hồ lại thổi hết nến đi. Đây là, hấn bảo ta đợi, bản thân lại đi thổi nến?! Còn nữa, hôm nay ta thấy hấn cũng thật màu mè nha. Phải chăng... phải chăng hôm nay ngày sinh hấn?!

“Đứa ngốc, hôm nay là ta cùng người hỷ sự nha.” Bạch Hồ bỗng từ một góc khuất lưng lững bước ra, trên tay còn bưng một cái vật gì đó có thể lóe sáng, khoe miệng lại giật giật làm ta... cứng đờ người! Di?! Hấn mọc đuôi lại còn phát sinh tâm thần?! Khi nào ta đồng ý cùng hấn làm cái này hỷ sự?!

“Người không có đồng ý, nhưng là ta muốn cùng người kết thành phu phụ nha.” Đặt cái thứ lóe sáng xuống bàn, hấn ung dung lại ngồi xuống bên cạnh ta. Cũng dễ hiểu là tại sao hôm nay hấn lại không ngồi đối diện ta nữa, đơn giản là vì, chậu hoa sẽ khiến ta và hấn không thể mặt đối mặt a...

Ngồi xuống rồi hấn lại không chịu an phận, dùng tay choàng qua eo ta, sau đó áp mặt vào tóc ta, khịt khịt mũi. Phi! Ta nào có đánh rắm, hấn cần gì phải làm như vậy a?! Ta bất mãn, gỡ lấy tay hấn ra khỏi eo, sau đó đứng dậy đập bàn một cái “rầm”: “Uy, người muốn kết hôn thì cũng phải có sự đồng ý của ta chứ! Người không biết thời buổi hiện đại hôn nhân là phải tự nguyện hay sao?! Người không biết gì về bình đẳng giới hay sao? Người...”

“Cần nhi a, chúng ta đây không sống ở hiện đại gì gì đó nha. Ta thật sự không hiểu người đang nói gì a ~” Bạch Hồ làm như thật sự không tiếp thu, ngoáy ngoáy tai, cắt đứt khí thế ngút trời của ta. Ách, ta quên là ta và hấn đang ở cổ đại...

Ta tiu nghỉu còn hấn lại rất hí hửng. Đưa tay chạm tới cái vật lóe sáng được, hấn đem đến trước mặt ta. Oái... Thì ra là một cái mâm bạc có đầy một cái nắp bạc.

“Cần nhi a, người đoán xem bên trong có gì?” Hấn dí sát cái mâm vào ta, cặp mắt trông đợi mà hỏi. Nha, ta còn thấy được ánh mắt hấn long lanh, long lanh, lấp lánh, lấp lánh... Bất quá, ta vẫn còn đang rất ức chế, cho nên mới mạnh miệng mà nói: “Cái đầu của người!”

“Uy, đầu ta như thế nào lại nằm trong đây a. Cho người đoán lại một lần nữa.” Hấn không nghĩ rằng ta đang mắng hấn, cho nên vẫn cứ như vậy hí ha hí hửng.

“Ta không biết.” Ta bực mình, đẩy cái mâm đó ra.

“Người nói thử xem.” Người nào đó không biết điều, tiếp tục nài nỉ.

“...” Chẳng lẽ là thứ gì ghê gớm lắm sao? Hay làm hấn giấu bom hẹn giờ trong đó nhỉ? Không đúng, thời buổi này làm gì có bom hẹn giờ... Ách, chẳng lẽ lại là “thứ đó”?!

“Thứ đó là thứ gì nha?” Bạch Hồ lên tiếng làm ta hoàn hồn, không, chắc không phải là thứ đó, là ta đã nghĩ quá xa đi. Lại nghĩ sang thứ khác gần hơn...

“Cần nhi a, bảo người đoán người lại như vậy, ta thật thiếu kiên nhẫn nha. Thôi thì người không cần đoán nữa.” Nói đoạn, Bạch Hồ lấy cái nắp bạc ra... Bên trong là, bên trong là cái gì nhỉ?

Ta dụi dụi mắt mấy lần mới thấy được ở chính giữa cái mâm sáng loáng to tổ chẳng là một cái vật cũng đồng dạng sáng loáng, bất quá có phần nhỏ hơn rất nhiều. Là một cái nhẫn!

“Uy, người từ đâu lấy ra vật này a?” Ta cầm lấy cái nhẫn, xem xét cẩn thận. Nha, là vàng trắng a~ Nhưng là, thời đại này đã có vàng trắng sao?!

“Không phải các người kết hôn đều có vật này sao?” Bạch Hồ cười tủm tỉm, ra vẻ đắc ý, vẫn không trả lời ta mà còn hỏi ngược lại. Một hồi lâu, thấy ta duy trì im lặng, hắn có vẻ cụt hứng, giật lấy cái nhẫn từ tay ta, bắt đầu tung hứng: “Cái này lúc trước ta dựa theo kí ức của người mà làm ra nha. Ngắm lại, ta thật cực khổ đâu.”

“Ta có bảo người phải làm sao?!” Ta đưa tay đón lấy chiếc nhẫn từ trong không trung, làm mặt xấu đối hắn mà nói. Đây là vàng a, không phải đồ chơi, thật là giá trị đâu! Hu ha ha ha!

“Người hội thích nó sao?” Bạch Hồ thấy ta có vẻ mất cảnh giác, bèn sáp lại gần, cánh tay vòng qua ngang hông của ta, bắt đầu sờ mó lung tung.

Ta gật gật đầu, ánh mắt dính chặt lấy chiếc nhẫn, không thèm để ý đến kẻ đang lợi dụng ăn đậu hủ của mình. Không phải là ta dễ dãi, chỉ vì ta muốn trả công cho hắn đã làm ra cái nhẫn này nha. Lặp lại lần nữa, ta tuyệt đối không dễ dãi!

Tiếp sau đó, một mình hắn dẫn dắt chương trình hỷ sự, còn ta đây vẫn mãi mê ngắm lấy chiếc nhẫn. Quan sát lâu thật lâu mới thấy mặt ngoài chiếc nhẫn còn có khắc tên của ta, mặt trong là hình một cái móng của loài vật nào đó. Uy, có lẽ là móng của Bạch Hồ, sở dĩ ta nghĩ vậy là do gắn trên cái móng có bảy cái đuôi. Phi, hắn hết chuyện hay sao lại đi khắc cái hình ảnh xấu xí này vào a?! Là do tinh thần tự kỷ của hắn quá cao?!

“Cần nhi, hôn lễ đã xong, giờ ta với người động phòng a.” Ta còn đang bận nghĩ xấu về hắn thì hắn lên tiếng làm ta giật mình. Ách, hắn mới nói cái gì đâu?! Động phòng?! Ta có nghe lầm không vậy?!

“Cần nhi a...” Thấy ta đứng hình, Bạch Hồ rất thâm tình mà hươ hươ tay trước mặt ta.

“...” Ta vờ như không thấy, im lặng vẫn im lặng, đứng hình vẫn đứng hình.

“Cần nhi...” Được nước làm tới, hắn chu môi ra một tấc, áp lại gần môi của ta. Đến khi chỉ còn cách nhau 1 mm nữa thôi, hắn bỗng dừng lại, dùng tay lắc lắc người của ta: “Cần nhi, người không sao chứ?”

“...” Ta vẫn làm mặt lạnh. Vì quyền lợi của bản thân, ta phải đấu tranh a, đấu tranh! Cho dù có giả chết cũng được! Nói cái gì động phòng a?! Ai biết được của hắn dài ngắn như thế nào, hắn lại còn đang mọc đuôi, thứ đó có hay không hóa dài, ta nào dám a! Phi! Phi! Phi! Dầu sao ta vẫn còn là cô thiếu nữ ngây thơ trong sáng, chưa từng làm cái chuyện đó, lần đầu tiên mà gặp phải hắn như thế này hắn là rất đau đi?!

Có điều, ta nghĩ tránh né như thế nào cũng không khỏi hồ ly trảo của hắn...

“Người không ổn vậy người hội nghỉ ngơi trước, ta không làm phiền người nữa.” Vào lúc đó, có người đã làm vẻ mặt lo lắng mà nói như thế đó. Nhưng là ta quên rằng người này thật sự rất khó đoán!

Những tưởng rằng hắn thật sự thấy ta biến sắc khó coi nên ả nhẫn bỏ qua, ta thở phào một cái, về phòng của mình mà ngủ. Nên biết rằng, ta với Bạch Hồ nước sông không phạm nước giếng, vốn có phòng riêng biệt à nha!

Đến nửa đêm, còn đang trần trọc trên giường với chiếc nhẫn cầm chặt trong tay thì ta nghe có tiếng mở cửa phòng! Hắn đến sao?!

Không gian lúc đó rất yên tĩnh, thi thoảng có một trận gió nổi lên, làm mùi hương của các loại hoa về đêm lan tỏa khắp phòng. Hơi thở trầm ổn, bước chân nhẹ nhàng như thể chưa hề chạm đất, hắn ung dung tiến lại cạnh ta. Còn ta đâu?! Đương nhiên là như con rùa, rúc mình trong chăn, chỉ dám hé nửa con mắt mà quan sát hắn.

Đứng bên mép giường, hắn tự dưng mỉm cười làm ta hoảng sợ! Ách, có gì đáng cười sao? Ta trừng mắt mà nhìn hắn lại không nhận ra rằng hắn chính là nhìn vào cặp mắt đang trừng lớn của ta mà mỉm cười. Nguy a! Bị phát hiện rồi sao?! Không sao không sao! Cứ làm hắn nghĩ là hắn nhìn nhầm đi, ta chỉ cần nhắm mắt lại là ổn thôi mà! Nghĩ là làm, ta nhanh chóng nhắm hai mắt lại, giả vờ là đã ngủ...

Mà có vẻ, sau khi ta nhắm mắt lại, hắn cũng trở nên bất động hay sao ấy, xung quanh không còn một âm thanh nào cả. Thật lâu sau đó, do tò mò, ta lại hí mắt ra mà xem thử thì... đập vào mắt ta là khuôn mặt phóng đại của hắn! Khoảng cách rất gần, vậy mà ta lại không hề cảm nhận được hơi thở của hắn!

Ta vội trở người, tránh đi ánh nhìn mị hoặc của hắn, bên ngoài lại làm như vẻ đang tìm tư thế ngủ thoải mái hơn. Thiên a! Hãy nói với con là hắn đang bị mộng du!

Xoay người lại rồi, không thể dùng mắt mà quan sát hắn, ta chuyển sang dùng tai, nhưng nghĩ lại, tai cũng vô dụng, hắn từ này tới giờ không phải vô thanh vô thức sao! Nghĩ đến nát óc, ta quyết định dùng mũi, mặc dù không khả quan cho lắm...

40. Chương 40

Khấp phòng giờ này đã tràn ngập mùi hương thơm ngát. Ta chợt nhớ đến một bộ phim, trong phim có cảnh dùng mùi hương làm người ta chết ngạt... Uy, không man rợ đến mức đó đi.

Bạch Hồ vẫn không có động tĩnh gì. Ta lo ngại hắn có hay không thấy ta như thế này quẩn rữ nên máu dồn lên não mà chết a?! Lo lắng là một chuyện, có dám hỏi hắn không lại là một chuyện khác. Và vì thế, địch bất động thì ta cũng bất động!

Chờ tới hơn 7348 giây, ta cũng đã bắt đầu mệt mỏi. Con mẹ nó! Hắn khi không lại rảnh rồi đến ám ta sao?! Sao không về phòng ngủ cho khỏe?! Ách, hay là hắn đã về rồi nhỉ? Và một lần nữa, tò mò hại thân.

Lúc ta xoay người lại đối diện với cửa phòng thì thấy hắn đã nằm chống cằm trên giường, ánh mắt dán chặt lấy ta, khóe miệng còn mang theo ý cười nhàn nhạt. Thiên! Hắn khi nào thì nằm cạnh ta a?!

Ta còn đang trợn tròn mắt vì kinh ngạc thì hắn đã nhanh chóng đề ta nằm ngửa ra giữa giường, hai tay kiềm chặt hai tay của ta. Ta hốt hoảng, lắp bắp hỏi: “Người... người muốn làm gì a?”

Hắn không trả lời ta ngay, ép môi xuống miệng của ta, bừa bãi mà mút lấy, ánh mắt vẫn thủy chung không rời khỏi hai con mắt ốc nhồi của ta.

Đến khi ta sắp tắt thở vì thiếu khí thì hắn mới chịu buông tha ta. Khóe miệng còn vương lại một dòng chất lỏng, hắn tựa tiểu phi tiểu nói: “Người đưa ngọc, không đoán được ta sẽ làm gì sao?”

Không biết ta có hay không bị ù tai, giọng nói của hắn lúc này so với ngày thường lại có thêm vài phần truyền cảm, vài phần êm tai mặc dù lời nói ra lại mang theo ý trêu chọc.

“Ta, ta biết! Nhưng là ta không cho phép người thực hiện!” Hai tay bị khống chế, định nhắc chân lên đạp nhưng chợt nhớ lại lần trước, ta chuyển sang dùng thiết đầu công.

Hắn không tránh né, mặc cho đầu ta va vào đầu hắn đau điếng, lại còn cười khiêu khích: “Cần nhi a, người nghĩ người sẽ ngăn được ta sao?”

Ta biết khả năng của ta hội không thể phản kháng hắn, đành rặng ra vài giọt nước mắt, học theo bộ dạng ủy khuất hàng ngày của hắn, thút thít hỏi: “Người là đang ép ta sao?”

Hình như có hiệu quả! Ánh mắt hắn khẽ động, hắn có vẻ phản ngạc nhiên lẫn lúng túng, vồ vồ lấy mặt ta: “Nào có, ta đương nhiên là không có ép người a?”

“...” Ân, hắn không có ép ta? Vậy hai chân của hắn đang dùng sức tách hai chân ta ra là sao a?

Lời còn chưa kịp nói ra, ta đã bị một mùi hương quen thuộc câu hồn đi. Nhàn nhạt, nhẹ nhàng, thanh mát như chính con người của hắn. Bên tai có ai đó đang thì thầm gọi ta “Cần nhi, Cần nhi”. Ta không biết rõ lúc này ta có hay không tỉnh táo, ta mặc cho người đó trên người ta làm cần...

Bạch y xộc xệch không làm mất đi vẻ liêu nhân của hắn, thậm chí còn mang thêm vài phần câu dẫn. Tóc đen thả ra, tán loạn phủ lấy tấm thân trần của ta. Tóc hắn thật mềm mại, so với tơ lụa còn muốn mềm hơn. Từng lời nói ra đều mang theo dịu dàng cùng sủng nịnh trái ngược với hơi thở dồn dập mang đầy sắc dục. Bàn tay hắn lưu động trên cơ thể của ta, trơn trượt, lại như nâng niu một báu vật. Khi ta bắt đầu tiếp ứng được với cảm giác mới lạ thì Bạch Hồ cũng bắt đầu lộ mặt, chuyển sang khi dễ ta.

Hắn dùng đầu ngón tay mà trêu đùa đầu lưỡi của ta, một ngón, hai ngón, thậm chí cả ba ngón. Hắn rút ngón tay ra là lại dùng sức mà hôn lấy ta, càn quét và chiếm đoạt. Bàn tay hắn cũng đã dùng lực hơn trước, xoa nắn hai bầu ngực của ta đến đau nhức. Ta rên rỉ, không phải do khoái cảm, mà là vì đau. Như nhận ra điều đó, hắn giảm lực đạo đi một chút, đồng thời gầm lên một tiếng. Đoạn, hắn rút dây lưng ra, cột chặt hai tay ta lại, cố định ngay đầu giường. Lúc đó, ta để yên cho hắn tùy ý mà không nghĩ đến hắn lại có sở thích bệnh hoạn!

Hắn ngậm cắn ngực của ta, ta không ý kiến, cảnh này trong AV chiếu không ít. Hắn ngậm luôn cả đầu ngón chân ngón tay của ta, ta cũng không ý kiến. Tuy nhiên, hắn lại còn bắt ta dang hai chân ra cho hắn liếm mút chỗ đó. Ta xấu hổ, tìm cách khép chân lại nhưng không được. Lưỡi của hắn lúc đầu chỉ khiêu khích vùng bên ngoài, nhưng đến khi đã mút xong thứ chất nhờn bên ngoài lại xâm nhập vào bên trong. Hắn thậm chí còn dùng tay khai mở để đầu lưỡi dễ dàng tiến vào trong hơn, rồi lại dùng nó mà khuấy động. Ta cố gắng nhích người lên trên, né tránh sự quấy phá của hắn từ bên dưới thì nhận được ánh nhìn cảnh cáo của hắn.

Hu... oa... aaaa... Là ta sai lắm rồi! Vốn biết hắn không phải thứ gì tốt đẹp mà! Lại bị cử chỉ ân cần lúc này của hắn cấp lừa đi rồi!

“Người khóc cái gì a? Ta còn chưa cho vào mà?” Thấy ta đã nước mắt ngấn dài, hắn ngẩng đầu lên, nhàu mày khó hiểu.

Ta chưa kịp tố cáo hắn thì thấy ánh mắt hắn bỗng trở nên ngưng trọng. Lại giở trò gì đi?! Bất quá, không như ta nghĩ, hắn có vẻ rất nghiêm túc. Hắn chỉnh lại y phục của bản thân sau đó mặc y phục lại cho ta, xoa đầu ta mà nói: “Đứa ngốc, ngoan, không khóc nữa. Ta dẫn người đi.”

“Đi đâu?” Ta nghech mặt hỏi hắn. Gì nha? Cơ thể nhớp nháp thế này, lại còn bắt ta phải đi đâu a? Nếu là đi tắm thì ổn, mà đi tắm có cần phải tốn công mặc đồ vào không a?!

“Có người xâm nhập vào nơi này.” Hắn trầm mặc trả lời, ánh mắt nhìn về phía lối đi. “Nếu nhanh chóng, ta và người có thể thoát.”

Nghe đến đó, ta hiểu ra, ngoan ngoãn mà chạy theo hắn.

“Ta bây giờ có lẽ vô dụng. Nhưng là sau này, ta sẽ không bắt người phải chạy như thế này nữa đâu.” Ở phía trước dẫn đường, hắn kiên định nói.

“Ta biết.” Ở phía sau, ta chạy với sức lực của một vận động viên điền kinh, đối hắn trả lời. Thật sự không quan tâm hắn có hay không hồi phục, ta chỉ nghĩ đến việc ở bên cạnh hắn... Như vậy là tốt rồi, cho dù là ta đôi khi không hiểu nổi hắn, cho dù là đôi khi hắn đối ta khi dễ, ta vẫn mong được như vậy ở bên cạnh hắn. Vĩnh viễn chứ không là mộng...

Hoa cỏ dưới chân như đang nhảy múa theo từng bước chân của bọn ta. Ta đã không nghĩ đến việc lại phải rời khỏi nơi đây nữa. Nhưng là, ai nào đoán biết trước được lại có ngày này...

Từ đằng xa, có thể nhìn thấy được đang đứng trên nóc nhà là hai dáng người, một nam một nữ. Dáng người quen thuộc đó không ai khác, chính Hạ Minh và Mộc Linh!

Họ hắn là đã phát hiện ra bọn ta, đương nhiên rồi, chạy giữa đồng trống như thế này, hội có kẻ mù mới không thấy! Bạch Hồ hình như cũng nhận ra điều đó, hắn dẫn ta rẽ vào một con đường khác có cây cối rậm rạp chắn ngang. Chỉ tiếc là, vẫn không kịp. Hai người kia chỉ cần vận khinh công một chút là có thể đến chặn trước mặt bọn ta. Không nói cũng biết họ sẽ làm gì. Đương nhiên là thanh trừng cái gì đó yêu quái a ~ Bất quá, bọn họ lại không thể nào diệt được thứ ma quỷ bên trong tâm bọn họ rồi. Thật buồn cười đâu!

Vung Kích Mộc lên, Mộc Linh nhắm thẳng vào ngay đầu Bạch Hồ. Nếu hắn không né kịp, có lẽ đã bị chẻ đôi, đằng này, hắn chỉ bị trầy xước một bên tay. Ta thầm nghĩ không sao, nhưng ta nào biết rằng, chỉ một vết trầy đó cũng có thể giết chết hắn... May mắn là, hắn không chết.

Hắn đứng trước mặt ta, mồ hôi thấm ướt cả lưng áo, nhưng hắn vẫn như vậy ung dung đứng trước mặt ta. Cho dù có thể nào, hắn cũng hội sẽ không ở tại ta trước mắt mà kêu than một tiếng. Nam nhân mà ta yêu, có chính là như vậy quật cường.

Nói là có hai người truy đuổi nhưng thật thì chỉ có mình Mộc Linh là quyết sống quyết chết, Hạ Minh ở một bên chỉ yên lặng nhìn bọn ta. Y là đang nghĩ gì trong đầu? Là đang phân vân sao? Hay là y đã biết rằng ta nói với y là thật, là Mộc Linh đã giết chết Cổ lão nhân chứ không phải Bạch Hồ?

Bạch Hồ tự đứng loạng choạng, ta vội ôm lấy hắn thì thấy cả người hắn nóng ran. Uy, hắn là đang bị gì vậy?!

“Người không sao chứ?” Ta kích động hỏi hắn. Đây là, công dụng của Kích Mộc sao? Nó chính là như vậy nguy hiểm?!

“Ta không sao.” Ánh mắt Bạch Hồ đã có phần mờ lung, lời hắn nói ra lại nhẹ như gió thoảng. Hắn đang dần mất đi ý thức?!

Ta chặt vật đỡ lấy hắn, nhanh chóng thoát khỏi. Đường như cỏ cây nơi đây cũng có linh hồn, chúng bỗng đứng lên một bức tường vững chãi ngăn cách bọn ta và hai người kia. Ta thầm cảm ơn trời, sau đó theo lối đi mà chúng cây cỏ đã vạch ra sẵn, đến trước “Hồ Ly Động”.

Ta đưa Bạch Hồ vào Hồ Ly động. Hắn dường như đã suy yếu đến cực hạn. Ta sốt ruột đưa tay lên chạm vào trán hắn. Cực nóng! Làm sao đây? Ta phải làm sao đây? Tâm trạng ta đang rối bời thì tiếng nói trầm ổn của Hạ Minh vang lên sau lưng ta: “Cần nhi, giao hắn cho ta.”

Ta hoảng hốt quay lại. Đúng thật là y! Chẳng lẽ trốn không thoát? Hắn nhanh như vậy đã đuổi kịp hay sao? Chẳng lẽ ông trời muốn bức bọn ta vào đường cùng?

“Ta sẽ không!” Ta chắn trước mặt Bạch Hồ. Ta không mong muốn hắn sẽ lại bị tổn thương.

Hạ Minh nhìn ta vẻ thương tiếc: “Cần nhi, nàng không cần phải tự làm khổ mình. Yêu nghiệt này hại chết không biết bao nhiêu người rồi. Nay nó khó tránh khỏi bị trời trừng phạt. Nàng ngoan ngoãn tránh sang một bên đi.”

“Ta không tránh, người muốn giết hắn thì giết luôn cả ta đi!” Ta không tin, ta càng không thể chấp nhận rằng ta sắp vĩnh viễn mất đi hắn. Cảm giác bất lực, nước mắt ta rơi xuống... Lúc đó, ta cảm giác được tay hắn nhẹ nhàng lau sạch nước mắt trên mặt ta.

“Cần nhi, ngoan, đừng khóc, ta sẽ không chết...” Khi hắn nhìn ta nói những lời đó, ta cảm nhận được trong mắt hắn sự xót xa. Hắn nói thật? Vẫn là lừa ta?

“Người hứa với ta?” Ta đưa ngón út ra, trông chờ hắn đáp lại.

“Ta hứa.” Hắn mỉm cười yếu ớt, cũng đưa ngón út ra. Hai ngón tay đan vào nhau, minh chứng cho một lời hứa.

“Nhưng người cũng phải hứa với ta một chuyện được hay không?” Hắn nhẹ nhàng vuốt tóc ta.

“Chuyện gì?” Ta ngây ngốc nhìn hắn, tận hưởng hơi ấm từ bàn tay hắn truyền sang.

“Nếu ta còn sống, người phải thừa nhận rằng người nguyện ý làm nương tử của ta, ân?” Giọng nói của hắn nhẹ nhàng.

“Ta...”

“Diễn trò ân ái xong chưa!” Ta còn chưa kịp trả lời thì một giọng nữ chói tai xen vào. Là Mộc Linh!

“Sư huynh, sao huynh còn chưa tiêu diệt hắn?” Á liếc mắt ta một cái rồi quay sang chất vấn Hạ Minh.

“Cần nhi, nàng...” Hạ Minh khó xử nhìn ta.

“Cần nhi, Cần nhi! Là nàng ta không cho phép huynh đụng tới hắn đi? Mặc kệ nàng ta là gì, huynh nên nhớ tới cái chết của sư phụ chúng ta! Con yêu hồ này nếu không bị tiêu diệt thì sẽ còn không biết bao nhiêu người bị hại chết nữa?” Á nhìn Bạch Hồ, hắn không thể ăn tươi nuốt sống hắn.

“Nhưng Cần nhi nàng...” Hạ Minh đang ở trong tình thế tiến thoái lưỡng nan, ta biết ta gây khó khăn cho y, nhưng ta không thể buông tay. Ta cần Bạch Hồ được sống.

“Xoẹt!” Mộc Linh vốn không ưa ta, ả không do dự dùng Kích Mộc quét ngay vai ta, loại trừ vật cản duy nhất khiến Hạ Minh không thể xuống tay.

Vai ta đau nhức, rồi cảm giác nhức nhối nhanh chóng lan ra khắp cơ thể. Người ta nặng dần, nặng dần. Mơ hồ thấy được người trước mắt, ta đưa tay ra muốn chạm vào khuôn mặt hắn. Bàn tay ta liền được một bàn tay khác nắm chặt. Thật ấm áp. Ta hướng hắn, gắng gượng nói lời cuối cùng:

“Ta nguyện ý...”

41. Chương 41: Kết Thúc

Mùa xuân, hoa cỏ hấp thụ tinh hoa của đất trời, xanh tươi mơn mẩn, bầu trời cũng đã trong hơn những ngày đông. Đây cũng là thời gian các bạn học sinh của chúng ta đi học lại sau kì nghỉ đông.

Bước ra từ một căn nhà cấp 4 là một cô gái khoảng 16 tuổi. Đó là một cô bé tràn đầy sức sống với khuôn mặt đầy đặn, cặp mắt to tròn và cái miệng lúc nào cũng mang theo ý cười, tóc đen dài được chia đều hai bên, tết lại thành hai cái bím xinh xắn. Cô bạn này tên là Dương – Tiểu – Trần!

Tiểu Trần của chúng ta đang tung tăng đi tới trường thì từ xa, một chiếc BMW mới cấu tiền lại gần cô bé.

“Tiểu Trần, sớm!” Kính xe được hạ xuống, một cậu bạn mặt mũi như họa mĩm cười với cô.

“Sớm!” Cô bạn của chúng ta đáp lại một cách miễn cưỡng.

Cửa sau được mở ra, bạn Tiểu Trần của chúng ta tự giác lên xe. Chiếc xe lao đi...

Ngồi trên xe, Tiểu Trần của chúng ta bắt đầu suy tưởng về cái tương lai đau khổ sau này. Hỏi tại sao a? Chính là, người mà cô đang ngồi kế là Hồ Cửu Vĩ nha! Mà Hồ Cửu Vĩ là ai? Còn phải hỏi, đương nhiên là người đang ngồi kế bên cô nha! Uy, không đúng, không đúng! Phải nói là, Hồ Cửu Vĩ chính là hoàng tử trong mộng của các nữ sinh trong trường nha... Sau đây là buổi phỏng vấn của một phóng viên về Hồ thiếu gia:

Phóng viên: Xin hỏi, họ Hồ rất giàu sao?

Nữ sinh Ất: Cực kì giàu! Bọn họ không biết đã làm chủ bao nhiêu nhà hàng, khách sạn, sân golf,... *múa may quay cuồng*

Phóng viên: Vậy Hồ thiếu gia nhìn rất bảnh trai sao?

Nữ sinh Giáp: Nhìn là thấy rồi! Cửu Vĩ chính là ánh sáng xóa tan đi đêm tối, một nụ cười của cậu ta cũng đủ khiến bao nữ sinh điêu đứng a... *đỏ mặt*

Phóng viên: Hồ thiếu gia có được xem là thiên tài?

Nữ sinh Bính: Hoàng tử chính là thiên tài trong cái thiên tài nha! *mắt lấp lánh*

Phóng viên: Vậy...

Đồng đạo nữ sinh: Hỏi rất nhiều đi! Hoàng tử của chúng tôi tiếng lành đồn xa vạn dặm, ai ai cũng biết! Không cần phỏng vấn thêm nữa! Không thấy chúng tôi đang bận sao!

Phóng viên: Câu cuối cùng thôi, các mĩ nhân của tôi đang bận làm gì nha?

Đồng đạo nữ sinh: Mị được... *tim bay đầy trời*

Phóng viên: ... *bỏ chạy*

Ai... Hồ Cửu Vĩ rất được hoan nghênh là vậy, nhưng không hiểu sao cứ một mực bám theo Tiểu Trần đáng yêu của chúng ta. Điều này đã khiến cho bạn Tiểu Trần hằng đêm mất ngủ vì phải lo đối sách chống lại nữ sinh trong trường. Ai...

“Tiểu Trần nha, đang suy nghĩ gì vậy?” Có ai đó dựa vào rất sát bạn Tiểu Trần.

...

...

“Á... aaaaa... Ma quỷ! Buông tha ta!” Ngày hôm qua vừa mới xem xong cuộn phim kinh dị về bọn yêu ma chuyên ăn thịt thiếu nữ, cộng với còn đang miên man suy nghĩ nên khi có kẻ cố ý tiếp cận khiến Tiểu Trần hoảng hốt la to, đẩy văng cậu bạn.

Bị đẩy mạnh một cái, không tránh kịp, Hồ Cửu Vĩ nửa nằm nửa ngồi trên ghế sau, chập vạt tìm hướng ngồi cho thích hợp. Đưa mắt nhìn Tiểu Trần, định nói gì đó, nhưng khi bắt gặp ánh mắt đang trợn tròn vì kinh hãi của cô thì chỉ còn lí nhí trong miệng:

“Oan uổng nha, mình chưa có làm gì hết...”

Nói xong, kẻ nào đó thức thời lui về một góc, bắt đầu trồng nấm... Hắn vốn chỉ định ăn đậu hũ của cô một chút thôi, đầu nghĩ cô lại phản ứng kịch liệt như vậy a. Người ngoài nhìn vào chính là hắn đang chọc ghẹo con gái nhà người ta mà! Cần nhi a, Cần nhi... Người có hay không để cho ta một ít mặt mũi a...

Nhìn cái miệng chu a chu của hắn như thể là đang bắt măn lăm, Tiểu Trần đỏ khốc đỏ cười, thầm hỏi, kiếp trước mình có mắc nợ cái tên trước mặt hay không...

Đồng chí Tiểu Trần, nếu đồng chí muốn biết rõ nguyên do, xin hãy chậm rãi theo dõi câu chuyện dưới đây:

Chỉ một câu nói, đã đem cuộc sống của đồng chí trao cho hắn mất rồi. Những cái gì đồng chí cùng hắn hẹn thề ở kiếp trước, thì kiếp này hãy tự giải quyết đi a. Mồ tác giả ta còn phải viết các kịch bản máu chó khác nữa ~ *hất tóc bay đi*

42. Chương 42: Phiên Ngoại 1

Nói về chuyện năm đó, sau khi Tiểu Cần vì trúng phải Kịch Mộc mà chết, Bạch Hồ chỉ biết ôm chặt lấy hình hài bị mất một bên vai của nàng, miệng không ngừng gọi tên nàng, rất nhỏ, rất nhẹ nhàng tựa ngày trước. Hắn thậm chí còn không quan tâm đến Mộc Linh với ý nghĩ phải giết được hắn. Trong mắt Bạch Hồ giờ phút đó chỉ có hắn cùng người hắn thương, người mà hắn quyết định sẽ cùng chung sống tới khi nàng chết đi, nhưng không phải là một cái chết đến quá sớm như vậy. Hắn nghĩ sẽ được cùng nàng đi ngao du sơn thủy, hắn nghĩ sẽ bảo vệ cho nàng, hắn nghĩ sẽ cùng nàng sanh thật nhiều tiểu hồ ly, hắn nghĩ, hắn nghĩ rất nhiều thứ. Nhưng mà, bây giờ thì hắn đã mất nàng rồi...

Chờ đợi cái chết đến, Bạch Hồ nhắm mắt lại và hồi tưởng những tháng ngày trước, trên môi vẫn duy trì nụ cười tựa tiểu phi tiểu. Nhưng là, chờ mãi chờ mãi, hắn vẫn không cảm nhận được sự đau rát. Phải chăng hắn đã không còn khả năng cảm nhận? Chậm rãi mở mắt ra, hắn thấy một vầng sáng bao quanh lấy hắn. Một vầng sáng màu vàng, là của Hạ Minh sao? Hắn mỉm cười thật bình thản, đến cuối cùng hắn chết trong tay Hạ Minh. Cũng tốt, không phải chết bởi ả Mộc Linh đáng khinh kia cũng không phải tệ. Chỉ cần một chút nữa thôi, khi vầng sáng siết chặt lấy hắn, hắn sẽ đi tìm nàng, bằng linh hồn mang theo tình yêu của hắn.

Khi hắn đang đếm từng giây thì Hồ quản gia xuất hiện trước mắt hắn, đánh thức hắn.

“Bạch Hồ, ngươi muốn chết sao? Không phải điều kiện giữa ngươi và nàng ta là ngươi phải còn sống sao? Ngươi chết đi, vậy còn lời hứa với nàng ta thì sao?”

Đúng, là hắn có từng hứa với nàng như vậy. Hắn không nên thất hứa, hắn phải sống. Nhưng biết làm sao đây khi hắn đã mất khả năng phòng vệ? Hắn còn có thể làm được gì nữa sao? Hắn...

Nhìn vẻ mặt mông lung của Bạch Hồ khiến Tổ Lam đau lòng. Ngàn năm trước, nàng được hắn cứu thoát khỏi bầy Hắc Diệu, đem lòng yêu hắn. Từ trong thâm tâm đã luôn nghĩ rằng sẽ thành thê tử của hắn. Vở

kịch anh hùng cứu mỹ nhân không phải sẽ luôn có hồi kết như vậy sao? Bất quá, nàng chờ, trăm năm, năm trăm năm, hắn đối với nàng vẫn luôn là đứng đưng. Những tưởng Bạch Hồ là kẻ luôn thờ ơ trong chuyện tình cảm, ai ngờ hắn lại đem lòng yêu một cô gái đến từ thế giới khác chỉ sau vài ngày ngắn ngủi. Tâm đầu đốn, nàng nghĩ rời xa hắn. Nhưng chỉ được vài năm, dẫu vật cùng tuyệt vọng, nàng quay lại. Nàng vốn dĩ là thiềm thử tinh (cóc tinh) dụng phép hóa thành Hồ quản gia, trà trộn vào Hà gia, định bụng sẽ chia rẽ hắn cùng Tiểu Cần. Nhưng nàng không ngờ hắn lại yêu Tiểu Cần đến như vậy. Cho đến phút cuối cùng, vẫn là như vậy yêu. Nàng không hiểu tại sao hắn lại chọn Tiểu Cần mà lại không chọn mình. (Mổ tác giả: Thì tại Tiểu Cần là nữ chính a. Hời rõ vớ vẩn.) Nàng không hiểu Tiểu Cần có điểm nào khiến hắn phải yêu say đắm đến vậy, đến cả ánh mắt dành cho nàng ta đều mang theo muôn vàn ôn nhu mà từ trước đến giờ nàng chưa từng nhận được. Nước mắt từ khóe mắt lạc bước trên khuôn mặt nam nhân mà nàng đang hóa thành, và đó có lẽ là giọt nước mắt cuối cùng nàng dành cho Bạch Hồ.

“Ta giúp ngươi, coi như là trả ân cho ngươi đi.”

“Ta đã từng giúp ngươi chuyện gì sao?” Nghe đến hai tiếng “trả ân”, Bạch Hồ khó hiểu, nhìn nam nhân trước mắt đang rơi lệ. Hắn từ trước đến giờ hắn sẽ không giúp đỡ bất cứ nam nhân nào có diện mạo dễ nhìn!

Tổ Lam nhìn rõ khuôn mặt của Bạch Hồ một lần nữa, rồi nở nụ cười mãn nguyện: “Ân, ngươi đã giúp ta, rất nhiều.” Lời nói ra, dứt khoát, nàng thôi không nhìn hắn nữa, tránh để tâm lại càng thêm dao động. “Xong lần này, coi như ta và ngươi dứt hết duyên nợ.”

Bạch Hồ lặng yên không nói. Hắn không tin tưởng nam nhân này cho lắm, bất quá, hiện tại hắn cũng không biết phải nhờ đến ai nữa. Chỉ cần có thể chờ đến khi hắn đạt được ngưỡng bát vĩ thì không cần phải sợ nữa rồi. Đến khi đó, hắn sẽ gặp lại được Cần nhi của hắn!

Trong lúc Bạch Hồ và Tổ Lam đàm chuyện thì Hạ Minh phải vận công lực duy trì vầng sáng bảo vệ họ tránh khỏi Kịch Mộc. Tới lúc này, y mới nhận ra, Mộc Linh là như vậy giết người không gớm tay. Lẽ ra, y phải biết điều này sớm hơn. Giờ có lẽ đã quá muộn. Tiểu Cần đã chết, y không muốn mình phạm thêm sai lầm nào nữa. Không biết tại sao y lại muốn bảo vệ Bạch Hồ, là y muốn thay Tiểu Cần bảo vệ hắn? Y không tìm được câu trả lời...

Tổ Lam nhảy ra khỏi sự bảo vệ của Hạ Minh là gặp phải Kịch Mộc đang nhắm hướng mình mà tiến tới. Nàng trở mình tránh thoát, hiện nguyên hình là một con thiềm thử to lớn. Một màn đấu đá long trời lở đất giữa hai nữ nhân. Hạ Minh một bên cũng không hề nhúng tay vào, y là không nghĩ giết chết chính mình sự muội, y chỉ nghĩ là phải bảo vệ Bạch Hồ.

Khi hai nữ nhân còn đang giao đấu quyết liệt thì từ bên trong vầng sáng màu vàng, một thứ ánh sáng màu trắng chói mắt xuất hiện. Ánh sáng đó tỏa ra tám phương tứ hướng, soi rọi trên một vùng sơn cốc rộng mênh mông, chiếu thẳng vào những người đang đứng gần đó.

Hạ Minh không biết là đã xảy ra chuyện gì, y chỉ kịp nhắm mắt lại cho đỡ chói. Thiềm thử tinh bỗng chốc trở lại nữ nhân hình dạng. Còn Mộc Linh thì bị tan biến cứ như sương khói cùng với sợi Kịch Mộc mà không phát ra bất cứ âm thanh nào.

Chuyện gì đã xảy ra?!

Ân, là...

Bát vĩ hồ tái thế!

Vài năm sau đó...

Hạ Minh khổ luyện cũng chờ được đến ngày thành danh, nổi tiếng trên giang hồ. Nhưng là Hạ đạo sĩ tuần lãng của chúng ta tuyệt không gần nữ sắc, điều này khiến không biết bao nhiêu cô nương đau lòng.

Tổ Lam thì trở thành kinh thành đệ nhất danh kỹ với giọng hát và nụ cười huyền hoặc. Nàng cuối cùng thì cũng đã từ bỏ được thứ tình cảm mòn mỏi bấy lâu.

Còn Bạch Hồ, hắn giờ đổi tên thành Hồ Bát Vĩ. Vốn dĩ hắn lúc đầu gọi là Hồ Tam Vĩ (mới sinh đã có 3 đuôi rồi?), sau là Hồ Tứ Vĩ, Ngũ Vĩ, Lục Vĩ, nhưng Thất Vĩ nghe không được hay cho lắm cho nên hắn mới

đổi thành Bạch Hồ (Bên TQ người ta quan niệm số 7 là số không may, cái này thuộc phong thủy, ta cũng không hiểu cho lắm). Cứ ngày ngày, hắn lại đem đến bên cạnh xác của Tiểu Cần một ít được thảo trong sơn cốc, phủ lên trên thân thể mà hắn đã bỏ công ra chấp vá lại cho lành lặn. Dần dần, dần dần khi những lớp được thảo đó chôn vùi lấy nàng, khiến hắn không thể nhìn thấy nàng nữa, hắn mới cam tâm buông tay. Đã mấy năm trôi qua rồi, năm nào hắn cũng nghĩ đến là sẽ làm nàng hồi sinh, bằng mọi cách, để rồi lại tuyệt vọng. Hắn cố chấp, hắn nghĩ muốn níu kéo người chết trở về, nhưng đến bây giờ, hình hài của nàng dù có giữ được tươi nguyên nữa thì linh hồn nàng cũng đã không còn ở lại nữa. Rốt cuộc, hắn buông tay, đem nàng chôn sâu trong Hồ Ly Động, sau đó thiêu hủy cả một vùng sơn cốc, nơi hai người từng có với nhau những tháng ngày vui vẻ...

Câu chuyện xưa cũ khép lại, chúng ta sẽ bước qua tương lai của mấy ngàn năm sau, để xem chàng hồ ly của chúng ta có tìm lại được tình yêu đã lãng quên hay không.

(Mỗi tác giả: Đường nhiên là có rồi. Ngẫm lại thấy ta cũng thật rồi hơi.)

43. Chương 43: Phiên Ngoại 2

Ở hiện đại, Dương Tiểu Cần mất tích! Chuyện này hắn ai cũng đã biết.

Ở hiện đại, Dương thẩm cùng bác Bá kết hôn! Chuyện này hắn sẽ có người đoán được...

Chuyện đáng để nói ở đây là sau khi cố quên đi cô con gái “quý hóa” để đi thêm bước nữa, Dương thẩm, lúc này vẫn gọi là Dương thẩm do bác Bá cũng họ Dương, sanh thêm một bé gái nữa, đặt tên là Dương Tiểu Trần. Ngày mà đứa bé này ra đời, giữa mùa đông gió mà trời lại quang, mây lại tạnh. Bác cha mẹ nghĩ đó là điềm lành, lại không nghĩ đến, có kẻ đã như oan hồn hàng ngàn năm rồi cứ trông chờ đứa bé này ra đời, ý định đeo bám không thôi!

Tiểu Trần lớn lên, càng ngày càng giống người chị đã mất tích. Điều này khiến người làm mẹ là Dương thẩm dễ sinh thương nhớ đứa con trước, hay lặng lẽ khóc sau lưng con. Ngược lại, cái oan hồn luôn đeo bám Tiểu Trần lại càng lúc càng sinh vui vẻ! Hắn biết, đây chính là Cần nhi của hắn!

Cho đến khi Tiểu Trần tròn 15, hắn lột xác, biến thành bạn học của cô, từ từ mà ve vãn, từ từ mà cửa đổ cô. Hắn muốn gọi cô “Cần nhi” hay “Trần nhi” nhưng cô không chịu, bảo như vậy nghe rất là hủ lậu, vậy là hắn phải luôn miệng “Tiểu Trần”, mặc dù không quen miệng cho lắm.

Đợi đến khi cô vừa tròn 20, hắn đường đường chính chính sang đón rước cô về làm vợ. Hôn lễ được tổ chức theo kiểu Âu, có cha và có nhẫn. Hắn vận bộ tây trang màu trắng, còn cô thì trong chiếc đầm cưới màu hồng nhạt.

Cha hỏi: “Con có nguyện ý lấy người này làm chồng, cùng chung sống tới già hay không?”

Cô ngại ngần mà nói: “Con nguyện ý.”

Cha hỏi hắn câu tương tự, hắn mỉm cười, nắm lấy tay của cô, nhìn sâu vào mắt cô, nói rõ ràng: “Con nguyện ý.”

Rồi họ trao nhau nhẫn cưới, có khắc tên của nhau, mặt trong khắc hình móng của một loài vật chín đuôi. Cô hỏi hắn nó có ý nghĩa gì, hắn không trả lời, nhẹ nhàng mà hôn lấy cô, sau đó bế cô lên chiếc xe thể thao đời mới, phóng đi trong tiếng ồn ào sau buổi lễ, để lại đó người mẹ đang khóc trong niềm hạnh phúc, mong đứa con này sẽ sống tốt thay phần của chị nó.

Hắn muốn mang cô đi thật xa, hắn nghĩ sẽ không để ai có thể cướp được cô từ tay của hắn, kể cả bà mẹ bắt tử của cô! Hắn nghĩ muốn đưa cô đi hưởng cái tuần trăng gì đó, cái tuần trăng mà chỉ được phép ăn mật ong trừ cơm. Hắn sẽ cho cô biết về con người thật của hắn, và cô sẽ vẫn chấp nhận nó như cô đã từng. Hắn sẽ làm tiếp những chuyện còn đang dang dở tại kiếp trước...

Chiếc xe lao đi và dừng lại tại chốn thiên đường...

Mỗi tác giả tự kỷ một chút: Cảm ơn mọi người đã theo dõi đến phút cuối. Đây là tác phẩm đầu tay của ta, mọi người góp ý giúp nhé. Ý định viết SE, nhưng mấy đứa bạn cứ đòi HE cho đời nó đẹp, thế là ta nhảy sang HE mặc dù là đã viết sẵn kịch bản của SE... Thật khổ cho ta đâu nha...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-nghiet-buong-tha-ta>